

சங்க இலக்கிய உறவுகள் காட்டும் வாழ்வியல் சிந்தனைகள்

முனைவர் பட்டத்திற்காகப் பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகத்திற்கு

அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

வெ. நளினி, எம்.ஏ.,

பதிவு எண்: Ref.30915/Ph.D2/TAMIL/F.T/October 2011.

நெறியாளர்

முனைவர் சாமி. திருமாவளவன்,

எம்.ஏ., எம்..பில்., பிஜிடிஜேஎம்சி., பிஎச்.டி.,

இணைப்பேராசிரியர், தமிழாய்வுத்துறை,

தேசியக்கல்லூரி (தன்னாட்சி), திருச்சிராப்பள்ளி – 620 001.

தமிழாய்வுத்துறை,

தேசியக்கல்லூரி (தன்னாட்சி),

(தேசியத் தரமதிப்பீட்டுக் குழுவின் 'A' தகுதிபெற்றது)

திருச்சிராப்பள்ளி – 620 001.

அக்டோபர் 2014

நெறியாளர் சான்றிதழ்

முனைவர் சாமி. திருமாவளவன்,
எம்.ஏ., எம்.பில்., பிஎச்.டி., பிஜிடிஜேஎம்சி.,
இணைப்பேராசிரியர்,
தமிழாய்வுத்துறை,
தேசியக்கல்லூரி (தன்னாட்சி),
திருச்சிராப்பள்ளி – 01.

நாள்:.....

“சங்க இலக்கிய உறவுகள் காட்டும் வாழ்வியல் சிந்தனைகள்”

என்னும் தலைப்பில் அமைந்த இவ்வாய்வேடு, பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழக முனைவர் பட்டத்திற்காக என் மேற்பார்வையில் திருமதி வெ. நளினி என்பவரால் மேற்கொள்ளப்பட்டது என்றும், இந்த ஆய்வு குறித்து ஆய்வாளருக்கு வேறு எந்தப் பட்டமும் அளிக்கப்படவில்லை என்றும் சான்றளிக்கிறேன்.

துறைத்தலைவர் சான்றொப்பம்

நெறியாளர் கையொப்பம்

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

வெ. நளினி, எம்.ஏ.,
முனைவர்பட்ட ஆய்வாளர் (முழு நேரம்),
தமிழாய்வுத்துறை,
தேசியக்கல்லூரி (தன்னாட்சி),
திருச்சிராப்பள்ளி – 01.

நாள்:.....

“சங்க இலக்கிய உறவுகள் காட்டும் வாழ்வியல் சிந்தனைகள்”

என்னும் தலைப்பில் அமைந்த இந்த ஆய்வேடு, பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழக முனைவர் பட்டத்திற்காக என் சொந்த முயற்சியில் உருவானது என்றும், இதற்கு முன்னர் வேறு எந்தப் பட்டம் பெறுவதற்கும் இவ்வாய்வேடு அளிக்கப்பெறவில்லை என்றும் உறுதியளிக்கிறேன்.

நெறியாளர் சான்றொப்பம்

ஆய்வாளர் கையொப்பம்

நன்றியுரை

‘சங்க இலக்கிய உறவுகள் காட்டும் வாழ்வியல் சிந்தனைகள்’ எனும் தலைப்பில் முனைவர்பட்ட ஆய்வினை மேற்கொள்ள அனுமதி வழங்கிய பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகத்திற்கும், தேசியக்கல்லூரியின் செயலர் ஐயா மற்றும் முதல்வர் ஐயா ஆகியோருக்கும் எனது பணிவான நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

தேசியக்கல்லூரியின் தமிழாய்வுத்துறைக்கு தலைமையேற்று அன்போடு எங்களை நெறிப்படுத்திக் கொண்டிருக்கும் எம் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் முனைவர் கு. இராசரத்தினம் அவர்களுக்கு எனது நன்றியை உரித்தாக்கிக்கொள்கிறேன்.

ஆய்வினை மேற்கொண்ட காலத்தில் தக்க கருத்துக்களை எடுத்துக்கூறி, ஆய்வினை நல்ல முறையில் நெறிப்படுத்தி, பல வகையிலும் எனக்கு உதவியும், ஊக்கமும் அளித்து வருகின்ற எனது நெறியாளர் முனைவர் சாமி. திருமாவளவன் அவர்களுக்கு மனமார்ந்த நன்றியை உரித்தாக்குகின்றேன்.

எனக்கு நல்ல முறையில் பல கருத்துக்களை எடுத்துக்கூறி எனது ஆய்வானது சிறப்படைய பல நூல்களை வழங்கி என்னை ஊக்கப்படுத்திய எம் தமிழ்த்துறை பேராசிரிய பெருமக்கள் அனைவருக்கும் எம் கல்லூரி நூலகர் திரு இராகவன் ஐயா அவர்களுக்கும், நூலகப்பணியாளர்களுக்கும் எனது நன்றி.

கனவாக இருந்த எனது முனைவர்பட்ட படிப்பினை நினைவாக மாற்றி நல்ல வழிவகையை ஏற்படுத்திக்கொடுத்த திருவையாறு அரசர் கல்லூரி முதல்வர் டி. தர்மராஜ் ஐயாவிற்கு எனது வணக்கத்துடன் கூடிய நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

என்னைப் பெற்றெடுத்துப் பாராட்டி, சீராட்டி வளர்த்த என் இதய தெய்வங்களான எனது தாய், தந்தைக்கு எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

பல்வேறு குடும்பச் சிக்கல்களுக்கு இடையிலும் என்னை ஊக்கப்படுத்தும் எனது கணவர் மு. குமரேசன், பி.ஏ., அவர்களுக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

நான் ஆய்வினை மேற்கொண்ட காலத்தில் என்னோடு இருந்து பல வகையிலும் உதவிய எனது தோழியர் ந. சத்யா, சு. சீலா, கோ. வளர்மதி, தோழன் ச. கார்த்திகேயன், சு. முரளிதரன் ஆகியோருக்கும் எனது நன்றி.

இவ் ஆய்வேட்டை நல்ல முறையில் கணினிவழி அச்சிட்டு, வடிவமைத்துக் கொடுத்த யாழினி கம்ப்யூட்டர்ஸ் (9843143960) அச்சகத்தாருக்கும் எனது நன்றியினை தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

(வெ. நளினி)

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

அகம்.	-	அகநானூறு
அ.எ.	-	அடி எண்
உ.ஆ.	-	உரையாசிரியர்
ஐங்.	-	ஐங்குறுநூறு
கு.எ.	-	குறள் எண்
குறுந்.	-	குறுந்தொகை
சிலம்பு.	-	சிலப்பதிகாரம்
சிறுபாண்.	-	சிறுபாணாற்றுப்படை
தொ.ஆ.	-	தொகுப்பாசிரியர்
தொ.நா.	-	தொல்காப்பிய நூற்பா
நற்.	-	நற்றிணை
நெ.வா.	-	நெடுநல்வாடை
ப.,	-	பக்கம்
பக்.,	-	பக்கங்கள்
ப.ஆ.,	-	பதிப்பாசிரியர்
பட்டின.	-	பட்டினப்பாலை
பரி.	-	பரிபாடல்
புறம்.	-	புறநானூறு
பெரும்பாண்.	-	பெரும்பாணாற்றுப்படை
பொருநர்.	-	பொருநராற்றுப்படை
மணி.	-	மணிமேகலை
ம.காஞ்சி	-	மதுரைக்காஞ்சி
மு.ப.	-	முதற்பதிப்பு
மு.பா.	-	முல்லைப்பாட்டு
மேலது.	-	மேலே குறிப்பிட்ட நூல்
மு.நா.,	-	முற்குறிப்பிட்ட நூலிலிருந்து
p.	-	Page
vol.,	-	Volume

பொருளடக்கம்

எண்.	தலைப்பு	பக்கம்
	முன்னுரை	01 - 19
1.	உறவு என்பதன் பொருண்மை	20 - 40
2.	அகவாழ்வில் உறவுகள்	41 - 92
3.	புறவாழ்வில் உறவுகள்	93 - 148
4.	போர் மரபு	149 - 204
5.	வாழ்வியல் சிந்தனைகள்	205 - 260
	முடிவுரை	261 - 265
	துணைநூற் பட்டியல்	266 - 277

முன்னுரை

முன்னுரை

சங்க இலக்கியங்கள் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர்த் தோன்றியவை. காலப் பழமையினாலும், மொழிப் புலமையினாலும் அவை இன்றும் சிறப்பிடம் பெறுகின்றன.

சங்க இலக்கியங்கள் புதுமைக்கும் புதுமையாகவும், பழமைக்கும் பழமையாகவும் விளங்கும் சிறப்புடையன. உலகில் சிறந்த மொழிகளில் தமிழ் மொழியும் ஒன்று. தமிழின் தனித்தன்மைக்குச் சான்றாக விளங்குபவை சங்க இலக்கியங்கள் ஆகும். பழந்தமிழகத்தின் வரலாற்று சிறப்பினையும், பண்பாட்டு சிறப்பினையும் சங்க இலக்கியங்கள் மூலம் அறியமுடிகிறது.

தமிழர்கள் சங்கம் வைத்து தமிழை வளர்த்த செய்தியினை இலக்கிய வரலாறுகள் வாயிலாக உணரமுடிகிறது. முதல் சங்கம், இடைச்சங்கம், கடைச்சங்கம் என மூன்று சங்கங்கள் இருந்தன. இவை முறையே தென்மதுரை, கபாடபுரம், வடமதுரை ஆகிய இடங்களில் நிறுவப் பட்டிருந்தன. முதல் சங்கம் அமைக்கப்பட்ட தென்மதுரையானது கடல்கோளால் சூழப்பட்டது. இம்முதற் சங்கத்தில் அகத்தியம் முதலிய இலக்கண நூல்கள் அரங்கேற்றப்பட்டது. கபாடபுரத்தில் நிறுவப்பட்ட இரண்டாம் சங்கத்தில் சங்க இலக்கியங்களான பாட்டும் தொகையும் என்று வழங்கப்படும் எட்டுத்தொகையும் பத்துப்பாட்டும் அரங்கேற்றப்பட்டன. மூன்றாம் சங்கத்தில் பதினெண் கீழ்க்கணக்கு என்னும் பதினெட்டு நூல்கள் இயற்றப்பட்டன. இவ்வாறு சங்கம் வைத்து தமிழ் வளர்த்த செய்தியினை இறையனார் களவியலுரையின் மூலம் அறியமுடிகிறது.

நற்றிணை: எட்டுத்தொகை நூல்களுள் முதலாவதாக வைத்துப் போற்றப்படுவது நற்றிணையாகும். நல்ல ஒழுக்கமாகிய அகத்திணையைப் பற்றிக் கூறும் நூல் நற்றிணை ஆகும். இதன் பெயரினைக்கொண்டே இந்நூலின் சிறப்பினை உணரமுடிகிறது. புலவரால் பாடப்பட்ட பாடல்களின்

தொகுப்பாகும். குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, நெய்தல், மருதம் ஆகிய ஐந்திணை ஒழுக்கங்களைப் பற்றிய பாடல்கள் இதில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

நற்றிணை ஒன்பதுஅடி சிற்றெல்லையும் பன்னிரண்டு அடி பேரெல்லையுமாகக் கொண்டு வரையறுக்கப்பட்டது. இந்நூலில் நானூறு பாடல்கள் உள்ளன. இந்நூலின் கடவுள்வாழ்த்துப்பாடல் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனாரால் பாடப்பட்டது. இந்த நூலிலுள்ள நானூறு பாடல்களையும் தொகுத்தவர் பன்னாடு தந்த பாண்டியன் மாறன்வழுதி ஆவார். ஐவகை நிலங்களில் வாழ்ந்த மக்களின் சிறந்த ஒழுக்கங்கள் பலவற்றை இந்நூலானது எடுத்துரைக்கிறது. மேலும் குறுநில மன்னர்கள், வள்ளல்கள், மன்னர்கள் பற்றிய வரலாற்றுக் குறிப்புகள் இதில் காணப்படுகின்றன. தமிழர்களின் உயர்ந்த நாகரீகத்தின் மதிப்பினை வெளிப்படுத்தக்கூடிய பலபாடல்கள் இதில் காணப்படுகின்றன.

குறுந்தொகை: 'நல்ல குறுந்தொகை' என்று அடைமொழிக் கொடுத்து வழங்கப்படும் ஒரே நூல் குறுந்தொகை ஆகும். குறுகிய அடிகளால் தொகுக்கப்பட்ட நானூறு பாடல்களைக் கொண்டது. இந்நூலினை தொகுத்தவர் பூரிக்கோ என்பவராவார்.

இந்நூலில் அமைந்த பாடல்களைப் பாடியவர்கள் 205 புலவர்கள் ஆவர். இவர்களுள் சிலரின் பெயர் தெரியவில்லை. எனவே அப்புலவர்கள் பாடிய அழகிய தொடரின் மூலமும், அழகிய உவமைகள் ஆகியவற்றாலும் அப்புலவர்கள் பெயர்பெற்றுள்ளனர். சான்றாக செம்புலப்பெயல்நீரார், அணிலாடு முன்றிலார், விட்டகுதிரையர், நெடுவெண்ணிலாவினார் போன்ற பெயர்களைக் குறிப்பிடலாம்.

இல்லற வாழ்வினை நடத்தவேண்டிய முறைப்பற்றியும், மகப்பேற்றின் இனிமையைப் பற்றியும், செல்வத்தின் சிறப்பு பற்றியும், காதலர்களின் மனவுறுதிபற்றியும், பெண்களின் கற்புநெறி பற்றியும், உண்மையும் நீதியும் பற்றியும் கூறும் பல பாடல்களைக் கொண்டுள்ளது.

ஐங்குறுநூறு: ஐந்துநூறு பாடல்களைக் கொண்டநூல் ஐங்குறுநூறு ஆகும். மூன்றடி சிற்றெல்லையும், ஆறடி பேரெல்லையும் கொண்டு அமைந்துள்ளமையால் இது இப்பெயர் பெற்றது.

கடுமான், குட்டுவன், ஆமூர் முதலி, ஆதான், அவினி கொற்கை கோமான் போன்ற அரசர்கள் பற்றிய குறிப்புகளும், ஆமூரம், தேனூர், கொற்கை, கழார் (காவிரி) தொண்டி முதலான ஊர்ப்பெயர்களும் இந்நூலின் வழி புலப்படுகின்றன.

நாட்டிலே விளைபொருட்கள் பெருகவேண்டும். உழவுக்கும், மக்கள் அருந்துவதற்குமான பாலுக்கும் பயன்படும் மாடுகள் செழித்திருக்க வேண்டும். மக்கள் நோயின்றி, பசியின்றி மகிழ்ந்து வாழவேண்டும். இவை பண்டையத் தமிழரின் கொள்கையாகும். இதனை மெய்ப்பிக்கும் வகையில் பல பாடல்கள் ஐங்குறுநூற்றில் அமைந்துள்ளன.

பதிற்றுப்பத்து: பத்துப்பாடல்கள் அடங்கிய பத்து நூல்களின் தொகுப்பு பதிற்றுப்பத்து ஆகும். இவற்றில் முதல் பத்தும் இறுதிப்பத்தும் கிடைக்கவில்லை. இரண்டாம் பத்து முதல் ஒன்பதாம் பத்துவரையிலான எட்டு பத்துக்களும் கிடைத்துள்ளன.

இது புறப்பொருள் பற்றிய நூலாகும். சேர மன்னர்களின் பெருமையினை சிறப்பித்துக்கூறும் நூல். அவர்களுடைய வீரம், கொடை, அரசியல் நேர்மை, நாகரிகம் போன்றவற்றை பதிற்றுப்பத்தின் மூலம் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

பரிபாடல்: பரிபாடல் என்பது பாட்டினால் பெயர்பெற்ற நூலாகும். பரிபாட்டில் பலவகைப் பாடல்களின் தொகுப்பினைக் காணமுடிகிறது. ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா, வெண்டிா ஆகிய நால்வகைப் பாக்களும் கலந்த ஒருவகைப்பாடலே பரிபாட்டு ஆகும். இருபத்தைந்து அடிமுதல் நானூறு அடிவரையில் இப்பாடல் பாடப்பட்டுள்ளது.

பரிபாடலில் அகப்பொருள் செய்திகளும், புறப்பொருள் செய்திகளும் காணப்படுகிறது. பரிபாடலைப் பாடியபுலவர்கள் பதிமூன்றுபேர் ஆவர். மொத்தம் எழுபது பாடல்களைக் கொண்டது. இதில் இருபத்திரண்டு பாடல்கள் மட்டுமே கிடைத்துள்ளன.

பண்டையத் தமிழர்கள் இயற்கையோடு இயைந்து வாழ்ந்த வாழ்வையும், இயற்கைப் பொருள்களை இறைவனாகவே நினைத்து வழிபட்ட போக்கினையும் பரிபாடலில் காணமுடிகிறது.

கலித்தொகை: பாவகையால் பெயர்பெற்ற நூல் கலித்தொகையாகும். கலிப்பாவால் பாடப்பட்ட 150 பாடல்களைக் கொண்டது. பதினோறு அடி முதல் என்பது அடிவரையில் பாடப்படுவது. பாடிய புலவர்களின் எண்ணிக்கை ஐந்து. கலித்தொகையை தொகுத்தவர் நல்லந்துவனார். இந்நூல் முழுமைக்கும் நச்சினார்க்கினியர் உரை எழுதியுள்ளார். ஓரங்க நாடக அமைப்பில் காணப்படுவது கலித்தொகையின் சிறப்பாகும். அகப்பொருள் பற்றிய செய்திகளை அழகாக எடுத்துரைக்கிறது இந்நூல்.

காதல்வாழ்வு சம்பந்தமான ஐந்திணை ஒழுக்கங்களைப் பற்றி கூறுகிறது கலித்தொகை. இதில் கைக்கிளைப்பற்றிய பாடல்கள் சிலவும், பெருந்திணைப் பற்றியப் பாடல்கள் சிலவும் காணப்படுகின்றன.

மன்னவன் தன்னுயிரைப் போன்று மற்ற உயிர்களையும் பேணிக் காத்து வளர்த்தமையை,

“தன்னுயிர் போலத் தழீஇ உலகத்து
மன்னுயிர் காக்கும் மன்னன்”

என்பன போன்ற அடிகள் கலித்தொகையில் காணப்படுகின்றன.

அகநானூறு: அகத்திணைப் பற்றிய நானூறு பாடல்களைக் கொண்டது அகநானூறு ஆகும். நூலின் பெயரிலே ‘அகம்’ என்று வழங்கப்பட்ட ஒரே நூல் இதுவே ஆகும். இது நெடுந்தொகை, பெருந்தொகை நானூறு, அகப்பாட்டு என்று பலப்பெயர்கள் அழைக்கப்பெறுகிறது. இது ‘13 அடி முதல்

31' அடிவரையில் பாடப்படுவது இதனைத் தொகுத்தவர் உருத்திரன் சன்மர் தொகுப்பித்தவர் பாண்டியன் உக்கிரப்பெருவழுதி 158 புலவர்கள் பாடியப் பாடல்களின் தொகுப்பு அகநானூறு ஆகும்.

அகநானூறு மூன்று வகைப் பாகுபாடுகளைக் கொண்டது. (1-120) பாடல்கள் களிற்றுயானைநிரை என்றும், (121-300) பாடல்கள் மணிமிடைப் பவளம் என்றும், (301-400) பாடல்கள் நித்திலக்கோவை என்றும் வழங்கப்படுகிறது.

பண்டையத்தமிழர்கள் திருமணத்தில் மக்களைப் பெற்றெடுத்த வாழ்வரசிகள் நால்வர் கூடி திருமணத்தை நடத்தினர். அக்கால சமூக அமைப்பில் பெண்கள் மதிப்பு உயர்ந்து காணப்பட்டதை அகநானூறு புலப்படுத்துகிறது.

அகநானூறு பண்டையத் தமிழர் வரலாற்றை அறிவதற்கு பெரிதும் உதவுகிறது. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழகத்தில் சிறந்த நகரங்கள், ஊர்கள், கடல்துறைமுகங்கள் ஆகியவை இருந்தமையை அகநானூற்று பாடல்கள் வழி அறிய முடிகிறது. தமிழர்களின் நம்பிக்கை பழக்கவழக்கம் போன்றவை இதில் நிறைந்து காணப்படுகிறது.

அகநானூற்றுப் பாடல்கள் பெறும் அகப்பொருள் ஒழுக்கத்தை மட்டும் சொல்லவில்லை, அகப்பொருளோடு புறப்பொருள் செய்திகளையும் இணைத்துக் கூறுகின்றன. ஆகையால் தமிழகத்தின் வரலாற்றினை அறிவதற்கு இந்நூல் ஒரு சிறந்த கருவியாக அமைந்துள்ளது.

புறநானூறு: புறப்பொருளைப் பற்றிய நானூறு பாடல்களைக் கொண்டது புறநானூறு ஆகும். புறம், புறப்பாட்டு, புறம்பு நானூறு என்பன இந்நூலுக்கு வழங்கப்படும் வேறு பெயர்கள் நான்கடி முதல் நாற்பது அடிவரையிலும் பாடப்படுவது இதனைப் பாடியப் புலவர்கள் 157 பேர் ஆவர். கடவுள் வாழ்த்தோடு சேர்த்து 399 பாடல்கள் கொண்டுள்ளது. ஒவ்வொரு பாடலின்

இறுதியிலும் திணை, துறை, பாடியோர், பாடப்பட்டோர் ஆகியவைப் பற்றிய குறிப்புகள், காணப்படுகின்றன.

வரலாற்று நிகழ்வுகளைக் கூறும் புறநானூறு வாழ்வியல் உண்மைகளையும் தெளிவாக எடுத்துரைக்கிறது.

“நல்லது செய்தல் ஆற்றீர் ஆயினும்

அல்லது செய்தல் ஓம்புமின்”

“உண்பது நாழி உடுப்பவை இரண்டே”

“யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்

தீதும் நன்றும் பிறர்தரவாரா”

“பெரிதே உலகம் பேணுநர் பலரே”

“யானை வேட்டுவன் வறுங்கையும் வருமே”

“ஒருவனை ஒருவன் அடுதலும் தொலைதலும்

புதுவது அன்று இவ் உலகத்து இயற்கை”

போன்ற வாழ்வியல் விழுமியங்களின் சேகரிப்புக் களஞ்சியமாக புறநானூறு விளங்குகிறது. சங்க கால வாழ்வியல் நெறிகள் அகம், புறம் என்ற இரண்டு பகுப்பினுள் அடங்குகின்றன. ஒரு நாணயத்தின் இரு பக்கங்களைப் போல அமைந்த சங்க அகப்பாடல்களும், புறப்பாடல்களும், சங்க கால அரசியல், சமூகம், பொருளாதாரம் பற்றிய பல்வேறு நிலைகளையும், விளக்குவதாக அமைந்துள்ளது.

சங்க கால மக்களின் வாழ்வில் முக்கிய இடம் பெறுவது திணைக்கோட்பாடு ஆகும். அகப்பாடல்கள் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை எனப்பகுக்கப்பட்டு இருப்பதை போன்று புறப்பாடல்கள் வெட்சி, கரந்தை, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, பாடாண் என்று பகுக்கப்பட்டுள்ளது.

அகம், புறம் எனும் இந்த இரண்டு திணைகளும் சமுதாய வளர்ச்சியின் போக்கோடும், மாற்றங்களோடும் மக்களின் வாழ்வோடும் நெருங்கிய தொடர்புடையனவாக உள்ளன.

உலகம் போற்றும் அறங்களை சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. “ஈதல் இன்பம் காதல் இன்பத்தைவிட சிறந்தது என்றும் வாழ்தல் வேண்டின் பொய்குற மாட்டேன், மெய்குறுவேன்” என்று வாய்மையை வலியுறுத்துகிறது. “முற்றிய திருவின் மூவரேயாயினும் பெட்பீன்றீதல் யாம் வேண்டலமே” என்று தன்மானம் பேசுகிறது. “உள்ளத்து சிதைப்போர் உளரெனப்படார் வினையே ஆடவர்க்கு உயிரே” என்று ஊக்கத்தை உணர்த்துகிறது.

சங்கப் பாடல்களில் இதுவரை நூல், பொருள், திணை, புலவர்கூற்று, உவமை, உணர்வு, மரபு, இயற்கை அடிப்படைகளில் ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளது. சங்கப்பாடல்களில் காணப்படும் உறவுகள் காட்டும் வாழ்வியலை ஆராயும் பொருட்டு இந்த தலைப்பானது தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டுள்ளது.

உலகப் பிறப்புகள் அனைத்திலும் சிறந்தது மனிதப் பிறவியாகும். மனிதனின் பட்டறிவுச் சுவடுகளை வாழ்வியல் நெறிகளாலும், இந்நெறியிலிருந்து மாறி தவறு செய்பவர்களுக்கு வழிக்காட்டும் கலங்கரை விளக்கமாகவும் வாழ்வியல் சிந்தனைகள் விளங்குகின்றன.

மனிதன் இயற்கையோடு போராடியும், உறவாடியும் வாழக் கற்றுக் கொண்டான். நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று, ஆகாயம் ஆகிய ஐம்பூதங்களின் பயன்பாட்டினையும் தெரிந்துகொண்டான். ஆற்றங்கரை நாகரீகம் உழவு செய்தான். கருவிகளைப் படைத்தான், தன்னையும் தன்னைச் சார்ந்தவர்களையும் காக்கக்கூடிய சூழ்நிலையில் உருவாக்கிக் கொண்டான்.

மனிதனது வாழ்வியல் சிந்தனைகள் அன்று முதல் இன்று வரை வளர்ந்துகொண்டே வந்துள்ளது. மனித குலத்தின் மகத்தான வளர்ச்சிக்கும், வாழ்வுக்கும் உயர்வு தந்தது “உறவுகள்” ஆகும். வாழ்வும் - தாழ்வும், வளமும் - நலமும், சுகமும் - சமையும், இன்பமும் - துன்பமும் கண்ட மனிதர்களின் ஆரம்ப கால வாழ்வில் இருந்த உறவுகள் பற்றியும் இதன் பயனாக ஏற்பட்ட வாழ்வியல் மாற்றங்களைப் பற்றியும் இந்த ஆய்வானது மேற்கொள்ளப்பட்டு உள்ளது.

ஆய்வுத் தலைப்பு

“சங்க இலக்கிய உறவுகள் காட்டும் வாழ்வியல் சிந்தனைகள்” என்பது ஆய்வுத் தலைப்பாகும்.

ஆய்வு நோக்கம்

உறவுகள் என்பவை தவிர்க்க முடியாதவை, போற்றபடக்கூடியவை, பின்பற்றுவதற்கு உரியவை, ஆகையால் உறவுகள் பற்றியும், அதனால் நாம் அறிந்து கொள்ளும் வாழ்வியல், சிந்தனைகள் குறித்தும் ஆராய்வது தேவையான ஒன்றாகும். “சங்க இலக்கிய உறவுகள் காட்டும் வாழ்வியல் சிந்தனைகள்” எனும் இந்த ஆய்வின் நோக்கமாவது உறவுகளின் உயர்வினையும் மதிப்பினையும் புலப்படுத்துவது ஆகும்.

ஆய்வு எல்லை

சங்க இலக்கியங்களுள் எட்டுத்தொகை இலக்கியங்கள் மட்டும் ஆய்வு எல்லையாகக் கொண்டு “சங்க இலக்கிய உறவுகள் காட்டும் வாழ்வியல் சிந்தனைகள்” எனும் இந்த ஆய்வானது நிகழ்த்தப் பெறவுள்ளது.

ஆய்வின் அணுகுமுறை

இந்த ஆய்வானது சங்க இலக்கிய பாடல்களில் காணப்படும் உறவு சார்ந்த செய்திகளைப் பகுப்பாய்வு அணுகுமுறையிலும், உறவின் சிறப்புகளை எடுத்துரைக்க விளக்கவுரை ஆய்வு அணுகுமுறையிலும் மேற்கொள்ளப் பட்டுள்ளது.

ஆய்வின் கருதுகோள்

சங்ககால உறவுகள் பொருளை மையமிட்டதாக அமையாமல் அன்பை முதன்மையான நோக்கமாகக் கொண்டு அமையப் பெற்றிருந்தன. சங்க இலக்கியங்களில் மகடுஉ முன்னிலை உறவுமுறைகளே அதிகம் பேசப்பட்டுள்ளன என்பதையும் ஆண்சார்ந்த உறவுமுறைகள் மிகச் சில இடங்களில் மட்டுமே பதிவாகியுள்ளன என்பனவற்றைக் கருதுகோளாகக் கொண்டு இந்த ஆய்வு நிகழ்த்தப்பட்டுள்ளது.

ஆய்வேட்டின் அமைப்பு

“சங்க இலக்கிய உறவுகள் காட்டும் வாழ்வியல் சிந்தனைகள்” எனும் தலைப்பில் அமைந்த இவ்வாய்வானது ஆய்வு அறிமுகம், ஆய்வு நோக்கம், ஆய்வு எல்லை, ஆய்வின் கருதுகோள், ஆய்வேட்டின் அமைப்பு ஆகியவற்றைப் பற்றி விளக்கி கூறியுள்ளது.

இந்த ஆய்வானது முன்னுரை, முடிவுரை நீங்கலாக ஐந்து இயல்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது.

1. உறவு என்பதன் பொருண்மை
2. அகவாழ்வில் உறவுகள்
3. புறவாழ்வில் உறவுகள்
4. போர் மரபு
5. வாழ்வியல் சிந்தனைகள்

எனும் அமைப்பில் அமைந்துள்ளது. ஒவ்வொரு இயலின் முடிவிலும் தொகுக்கப்பட்ட தொகுப்புரைகளின் தொகுப்பாக முடிவுரையானது அமைந்துள்ளது.

“உறவுகளின் பொருண்மை” என்ற முதலாவது இயலில் உறவு என்ற சொல்லுக்கான பொருள் விளக்கம் பற்றியும் அக்கால உறவு முறை சொற்கள் பற்றியும், இக்கால உறவு முறை சொற்கள் பற்றியும், தொல்காப்பியர் காட்டும்

இனவேறுபாடுகள் பற்றியும், உறவுகளில் ஏற்படக் கூடிய சிக்கல்கள் பற்றியும், அவற்றுக்கான தீர்வுகள் பற்றியுமான செய்திகள் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

உறவு என்பது இயற்கையால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட ஒன்றாகும். இயற்கையின் உறவினில் தோன்றியவர்கள் மனிதர்கள், இந்த மனிதர்களின் முதல் உறவும் இயற்கையே ஆகும். ஆண், பெண் ஆகிய இருவருக்கும் இயற்கையிலே ஒருவித ஈர்ப்புச்சக்தி உள்ளது. இந்த சக்தி தான் உறவுகளுக்கு அடிப்படையாக அமைகிறது, இன்றைய மனித குலத்தின் வாழ்வானது நாளைய மனித குலத்தின் தொடர்ச்சி ஆகும். இந்த தொடர்ச்சியானது செம்மையாக அமைய உறுதுணையாக இருப்பது உறவுகள் ஆகும்.

உறவுமுறை என்பது பல்வேறு உறவுகளை இணைக்கும் பாலமாகும். உறவு என்பது இரத்தம் மற்றும் ஒத்த மனத்தொடர்பால் உண்டான உணர்வின் வெளிப்பாடாகும்.

விலங்கோடு விலங்காக வாழ்ந்த மனிதன் தற்போது ஒரு நெறிமுறைக்குள் வாழக் கற்றுக்கொண்டு, சமுதாயம் என்பது இப்படித்தான் இதனால் தான் என்ற காரண காரியங்களை வகுத்துக்கொண்டு வாழத் தொடங்கியதற்கு தலையாயக் காரணம் உறவுகளின் உன்னதமும், உணர்வும் தான் இந்த உறவுநிலைகளை மீறாமலும், மாறாமலும் வருங்கால சந்ததியினர் பின்பற்றுவதற்கு ஏற்ற வகையில் இலக்கிய இலக்கணங்களை நம் முன்னோர்கள் படைத்துள்ளனர்.

‘உறவு’ என்ற சொல்லுக்கு உறமுதல், உட்கொள்ளுதல், தொடர்புகொள்ளுதல், ஒன்றோடு ஒன்றாக கலந்துவிடல் என்று பொருள் கொள்ளலாம்.

‘உறவு’ என்பதற்கு சுற்றம், நட்பு, சேர்க்கை, சம்பந்தம், ஒற்றுமை, ஐக்கியம் என்று தமிழ் அகராதிகள் பொருள் கூறுகின்றன.

‘உற’ என்பது ஆக்கமுற, ஏக்கமுற எனும் போது அதுபெற என்ற பொருள்பட வருவதை உணரமுடிகிறது. பெறுவது என்பது உறவாகும். ஒரு உயிர் இன்னொரு உயிரோடு இணையும்போது நான் உன்னைப் பெற்றேன். நீ என்னைப் பெற்றாய். இதுதான் பெறுதல் என்பதாகும். ஒருவரிடமிருந்து மற்றொருவர் ஒன்றை பெறுவதற்கு ஒரு தொடர்பு இருக்க வேண்டும். அத்தகைய தொடர்புதான் உறவு ஆகும்.

தொல்காப்பியர் இயற்கையினால் உண்டான உறவுகளை, இனங்களை இரண்டு திணைகளைக் கொண்டு வேறுபடுத்தியுள்ளார். இதனை,

“உயர்திணை யென்மனார் மக்கட் சுட்டே

அஃறிணை என்மனார் அவரல பிறவே”

எனும் நூற்பா வழி மக்களை உயர்திணை என்றும் பிறவற்றை அஃறிணை என்றும் கூறியுள்ளார்.

சங்ககாலத்தில் தாயை - அன்னை, அன்னாய், ஞாய் என்ற சொற்களாலும், தந்தையை - எந்தை, நுந்தை, என்றும் அழைத்துள்ளனர். சான்றாக அன்னாய் வாழி!, எந்தையும் நுந்தையும், என்ற பாடல் அடிகள் மூலம் அறியமுடிகிறது. அன்னை, தந்தை என்ற சொற்கள் இக்காலத்தில் அம்மா, அப்பா என்று வழங்கப்படுகிறது. சங்ககாலத்தில் களவில் ஈடுபடுபவர் தலைவன், தலைவி என்றும் அழைக்கப்பட்டனர்.

இக்காலத்தில் காதலன் - காதலி என்றும், கணவன் - மனைவி என்றும் வழங்கப்படுகின்றனர். அன்று இருந்தது போலவே இன்றும் குடும்பத் தலைவன், தலைவி என்ற சொற்கள் வழக்கில் காணப்படுகிறது. யாய், ஞாய், நம்பி, நங்கை, எந்தை, நுந்தை போன்ற சங்ககால சொற்கள் இக்காலத்து வழங்கில் இல்லை.

‘அகவாழ்வில் உறவுகள்’ என்னும் இரண்டாம் இயலில், அகமாந்தர்களுக்கு இடையேயான உறவுகள் பற்றிய செய்திகளை காதல்

உறவு, திருமண உறவு, பாசஉறவு, அயலவர் உறவு, தகாத உறவு எனும் பிரிவுகளில் ஆராயப்பட்டுள்ளது.

அகமெனப்படுவது உள்ளத்தால் மட்டுமே அறியப்படுவது ஆகும். ஒருவனும் ஒருத்தியும் கூடுகின்ற காலத்துப்பிறந்த இன்பம். இவ்வாறு இருந்தது என யாருக்கும் கூறப்படாததாக தம் அறிவினால் உணர்ந்து அனுபவிக்கக் கூடியது என்று இளம்பூரணர் கூறுகின்றார்.

களவு என்பது மனையிற்கோடல். ஒத்தாருக்கும், மிக்காருக்கும் பொதுவாகிய கன்னியரை தமர்கொடுப்பக் கொள்ளாது. கன்னியர் தம் இச்சையினால் தமரை மறைத்து புணர்ந்த பின்னும் அறிநிலை வழாமல் நிற்பதால் இது அறமெனப்படும் என்று இளம்பூரணர் குறிப்பிடுகிறார்.

களவில் ஏற்படும் உறவுக்கு காதல் உறவு என்று பெயர். களவு ஏற்படுவதற்கு அடிப்படைக் காரணம் சங்ககாலத்தில் கடைப்பிடிக்கப்பட்ட கட்டுப்பாடுகளும், அடக்குமுறைகளும் இருந்ததால்தான். தலைமக்கள் எவரும் அறியாதவாறு தனியே சந்திக்கக்கூடிய நிலையானது ஏற்பட்டுள்ளது.

தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் உண்டான உறவு, உள்ளத்தாலும், உடலாலும் தொடர்புடையது. காதலுக்கு இருக்கின்ற ஆற்றலை, 'நிலத்தினும் பெரிது' என்று குறுந்தொகைக் குறிப்பிடுகிறது.

களவில் ஏற்பட்ட தலைமக்களின் உறவானது உரிமைப்பெற்று நிலைபெறுவது திருமணத்தின் போதுதான். களவில் பொய்யுரைப்பதும் ஏமாற்றுதலும் ஏற்பட்டபோது திருமணம் என்னும் சடங்கு முறைகள் உருவானது. இதனை 'பொய்யும் வழுஉந் தோன்றிய பின்னர் ஐயர் யாத்தனர் கரணமென்ப' என்னும் நூற்பா வழி உணரமுடிகிறது. திருமணத்தைக் கரணம், வரைவு, வதுவை, மன்றல், மணம் என்ற சொற்களால் வழங்குகின்றனர். திருமணம் என்பது இல்லறத்தின் நுழைவு வாயிலாகும். இன்னார்க்கு இன்னார்

கணவன் - மனைவி என்று உலகுக்குப் பறைசாற்றுவதன் மூலம் உறவுமுறையானது நீடிக்கிறது.

பாசஉறவுகள் என்பவை இரத்தவழித் தொடர்பான உறவுகள் ஆகும். எல்லா உயிர்களுக்கும் உயிர்நாடி அன்பு ஒன்றுமட்டும்தான். இது எல்லோரிடத்தும் ஒரேநிலையாக இருப்பதில்லை. பெற்றோர் பிள்ளைகளுக்குப் பாலூட்டி, பாராட்டி, தாலாட்டி, அன்புகாட்டி, வேண்டுவன வேண்டும்போது கொடுத்து வளர்க்கின்றனர். இங்கே காட்டப்படும் அன்பு பாசத்தால் உருவானது ஆகும்.

தகாத உறவுகள் என்பவை நீதிக்கு புறம்பானவை மறுக்கப்பட்டவை ஆகும். இன்று நிலவுகின்ற அயலவர் உறவும், சங்க காலத்திலிருந்த விலைமாதர் உறவும் தகாத உறவுகள் ஆகும்.

அயலவர் (நொதுமலர்) உறவு என்பது இரத்தவழி வந்த உறவும் அல்ல, காதலால் உண்டான உறவும் அல்ல பாசத்தால் உண்டான உறவும் அல்ல, இந்த உறவானது பணியின் காரணமாக அப்பணியில் இருப்பவரோடும், பயணத்தின் போது தம்மோடு பயணிப்பவருடனும் வணிகத்தின் போது பிறரோடு ஏற்படுகின்ற தொடர்பு போன்ற அனைத்தும் அயலவர் உறவு என்பதில் அடங்குவன ஆகும்.

புறவாழ்வில் உறவுகள் என்ற சொன்னால் அவை நட்புறவைத்தான் மையப்படுத்தியுள்ளது, நம்பிக்கையின் காரணமாகவும், நன்றியுணர்வின் காரணமாகவும் நட்பானது சிறக்கின்றது, நட்பிற்காக உயிரைவிடத் துணிவதற்கு ஒரு ஒப்பற்ற தூய அன்பே அடிப்படையாகும் இதனை வள்ளுவர்,

“செயற்கரிய யாவுள நட்பின் அதுபோல்

வினைக்கரிய யாவுள காப்பு”

எனும் குறட்பாவில் நட்பின் திறம்பற்றி கூறுகிறார். இந்த நட்புணர்வால் மன்னர்களுக்கும், மக்களுக்குமிடையே ஒரு உறவுப்பாலமாக விளங்கியவர்கள் புலவர்கள்.

எல்லாப் புலவர்களும் மன்னர்களிடம் நட்பும் அன்பும் கொண்டு வாழ்ந்தனர். மன்னர் தவறு செய்யுமிடத்து திருத்தியும், நல்லனவற்றை அறிவுறுத்தும் சான்றோனாகவும் புலவர்கள் விளங்கினர். இத்தகைய நட்பினால் இவர்களின் புகழ் இமயம் போல் இன்றும் நிலைத்து உள்து. மக்களின் எண்ணப்படி மன்னன் ஆட்சி செய்தான் மக்களும் மன்னனின் ஆணைப்படி நடந்து அவன் பால் அன்பு கொண்டு வாழ்ந்தனர். பாரி - கபிலர், ஒளவையார் - அதியமான், பிசிராந்தையார் - கோப்பெருஞ்சோழன், பேகன் - பரணர், ஆய்அண்டிரன் - மோசிகீரனார், புலவர்களும் - மக்களும், புலவர்களும் - போரும், புலவர்களின் - அறிவுரைகள் எனும் அடிப்படையில் இந்த இயலானது அமைந்து உள்ளது.

தமிழக மன்னர்கள் புலவர்களிடம் அளவற்ற அன்பும் நட்பும் கொண்டிருந்தனர். புலவர்களுக்கு செய்யும் தொண்டு தமிழுக்கே செய்யும் தொண்டாகக் கருதினர். இது போன்று புலவர்க்கும் மன்னனுக்கும் இடையேயான நட்பினையும் அதனால் ஏற்பட்ட அன்பினையும், பண்பாட்டையும் இந்த இயலானது எடுத்துரைக்கிறது.

“போர் மரபு” என்பது நான்காவது இயலாகும். மனிதன் இயற்கையோடும் பிற உயிரினங்களோடும் போராடுவது இயல்பாகும். ஆனால் மனிதன் தன் இனமான சக மனிதனோடு போராடுவது என்பது முரணானது ஆகும். இவ்வாறாக நடைப்பெற்ற போரினைப் பற்றிய செய்திகளை இந்த இயலானது போருக்காக காரணம், வீரம் விளக்கம், வீரர்களின் செயல்பாடுகளாகும். சிறப்புப்பெயர்களும், வீரர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட பட்டங்களும், நடுகல் சிறப்பும், மறக்குடி மகளிர்தம் வீர உணர்வு, போரும் - அமைதியும் எனும் பிரிவுகளின் அடிப்படையில் ஆராய்ந்துள்ளது.

போருக்கான குழலானது மனிதனது அடிப்படைத் தேவைப்பற்றாகக் குறையினால் தான் உருவாகிறது. உணவு, உடை, இருப்பிடம் ஆகிய மூன்றும் ஒரு மனிதனது அடிப்படைத் தேவையாகும். இதனை நிறைவுப்படுத்திக்

கொள்ள தனிமனிதன் முயல்கிறான். அது அவானல் முடியாத போது அவனைச் சார்ந்துள்ள சமூகமோ, அரசனோ அதனை நிறைவேற்ற வேண்டும். அந்த வகையில் வேந்தன் தன் நாட்டு மக்களின் தேவைகளை நிறைவு செய்யவும், தனது ஆட்சியின் எல்லையினை வரிவுப்படுத்தவும் அண்டை நாடுகளுடன் போர் மேற்கொள்ள வேண்டிய சூழலானது உருவாகிறது.

வாழ்வின் பயனைக் காணாத மக்கள், வளமுடைய மக்களை பார்க்கும் போலெல்லாம் காழ்ப்புணர்வுற்று, அப்பெருவாழ்வு தங்களுக்கும் வரவேண்டுமென்று ஆசைக் கொள்கின்றனர். இதனால் இந்த இருசாரகளுக்குமிடையே மனவேறுபாடு ஏற்பட்டு பின்னர் பகையாகவும் மாறி போரும் ஏற்படுகிறது. தமிழகத்தில் பெண்ணாசைக் காரணமாகவும், பொன்னாசைக் காரணமாகவும், அயலவர் படையெடுப்பின் காரணமாகவும் போரானது ஏற்பட்டுள்ளது.

வீரம் என்பது மறம் என்ற சொல்லிருந்து பிறந்ததாகம். இச்சொல், தீரம், இனம், சீற்றம், வளமை, ஆற்றல், வெற்றி, அமர், அழித்தல் கொல்லுதல் என்ற பொருளில் வழங்கப்பட்டு வருகிறது. பண்டைய தமிழர்களின் வீரம், கொடை ஆகிய இரண்டையும் தங்களது இருகண்களாகக் கொண்டிருந்தனர். வீரம் பற்றி தொல்காப்பியர்,

“கல்வி தறுகண் இசைமை கொடையென

சொல்லப்பட்ட பெருமிதம் நான்கே”

எனும் நூற்பாவில் பெருமிதம் என்பதை வீரம் எனும் பொருளில் சுட்டியிருக்கின்றார்.

தமிழர்களின் வீரம் வெளிப்படும் இடம் போர்க்களம் ஆகும். தமிழர்கள் போரிடுவதையே தங்கள் முதன்மையான கடமையாகக் கொண்டு வாழ்ந்தனர். இதனை,

“ஒளிறுவாள் அருஞ்சமம் முருக்கிக்

களிறு எறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடனே”

என்று பொன்முடியார் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சங்க காலத்தில் வீரர்கள் போர்க்களத்தில் வீரத்துடன் செயல்பட்டதற்காக பல பட்டங்களும், சிறப்புப் பெயர்களும் வழங்கப்பட்டுள்ளது. போரில் சிறப்புப்பெற்ற வீரனுக்கு ஏனாதி, மாராயம் என்ற பட்டமும் அழகிய மோதிரமும் பரிசாக வழங்கப்பட்டன.

வீரர்களை வியந்து போற்றியது சங்ககாலம். போரில் எதிரிகளின் படையினை புலியைப் போன்று எதிர்த்து மாண்ட மறவர்களுக்கும், போர்க்களத்தில் விழுப்புண்பட்டு இறந்தவர்களுக்கும் நடுகல் நாட்டிச் சிறப்பித்துள்ளனர். சங்க காலத்தில் ஆடவர்கள் மட்டுமன்றி மகளிரும் மறப்பண்பு மிக்கவர்களாக விளங்கினர்.

தனது கணவன் மறவன் என்று பாராட்டப்பட வேண்டும் என்பதற்காகவே போர்நிகழ வேண்டும் என நினைத்தனர். தனது கணவனையும், தந்தையையும் போரில் இழந்த பின்னும், மனம் கலங்காமல் பால்குடி மறவாதத் தன் புதல்வனை தலைவாரி, பூச்சூட்டி போர்க்களம் அனுப்புகிறாள் ஒரு தாய். இதிலிருந்து மறக்குடி மகளிரின் துணிவும், வீரமும் புலப்படுகிறது.

சங்ககால வீரநிலையானது உடல் ஆற்றலை வெளிப்படுத்துவதோடு மட்டுமல்லாமல், மானம், ஊக்கம், அறம் போன்றவற்றையும், வீரர்கள் மன்னர்களின் உயிரும் உடம்புமாக விளங்கிய முறையினையும் போற்றியுள்ளது.

சங்ககால மக்கள் தங்களது வீரத்தினை வெளிக்காட்டிக்கொள்ளும் வாய்ப்பாகப் போரைக் கருதினர். போர்செய்யும் போது விழுப்புண்பட்டு இறப்பதனைப் பெரும் பேராகக் கருதினர்.

சங்ககால மகளிர் போருக்குச் செல்லவில்லை என்றாலும், ஆடவருக்கு இணையான வீரஉணர்வைக் கொண்டவர்களாக விளங்கினர். போர்செய்வது நோக்கமாக இருந்தாலும், அதில் அறநெறியும், போற்றப்பட்டுள்ளது.

பழந்தமிழர்கள் போரின் கொடுமையினை நன்கு அறிந்திருந்தனர். நாட்டில் அமைதியானது குடிகொண்டிருந்தால்தான் மக்கள் மனநிறைவோடும் மகிழ்வோடும் வாழமுடியும் என்பதையும் உணர்ந்திருந்தார்கள்.

‘வாழ்வியல் சிந்தனைகள்’ என்னும் ஐந்தாவது இயலில், சங்ககால சமுதாயத்தினை, இல்லறம், பழக்கவழக்கம், நம்பிக்கைகள், தொழில்கள், வழிபாட்டு முறைகள் எனும் பிரிவுகளைக் கொண்டு விளக்கியுள்ளது.

சங்க இலக்கியச் சமூகவாழ்வியல் நெறிகள் பண்டையத் தமிழரின் மேன்மையையும், உலகளாவிய மானுட நேயத்தையும், ஆன்மநேயத்தையும் பற்றி விளக்குகிறது. சமுதாய அமைப்பிற்கு உறவுமுறையானது அடிப்படையாக அமைகிறது. உறவுமுறைகளின் அமைப்பும் வகைபாடும், சமுதாயத்தினையும், மக்களின் பழக்கவழக்கங்களையும் பண்பாட்டுக் கூறுகளையும் ஒழுங்குப்படுத்தியுள்ளது. இந்த உறவுமுறை அமைப்பில் குடும்ப அமைப்பானது முக்கிய இடம்பெறுகிறது. சமூக வாழ்வின் மையமே குடும்பம் ஆகும்.

இல்லறம் என்பதற்கு மேலைநாட்டுக் கலைக்களஞ்சியம் பின்வருமாறு விளக்கம் தருகிறது. திருமணத்தின் மூலம் பிணைக்கப்பட்டு, ஒரு குடியிருப்பில் கணவன் மனைவி, மகன், மகள், தம்பி, தங்கை போன்ற உறவுமுறைகளுடன் பொதுப் பண்பினை படைத்தும், பாதுகாத்தும் வளர்ப்பதே இல்லறம் என்று கூறுகிறது.

திருமணத்தின் அடிப்படையில் உருவாகும் ஒரு உயிரினக் குழுவே இல்லறமாகும். இந்த இல்லறம் மகப்பேற்றின் மூலம் விரிவடைகிறது. உறவுமுறைகளால் தொடர்பினை உண்டாக்குகிறது. பழக்கம் என்பது ஒரு கற்றல் செயலாகும். பழக்கத்தின் தொடர்பே வழக்கமாகும். இந்த பழக்க வழக்கங்களை தனிமனிதனும், சமுதாயமும் இணைந்து உருவாக்குகின்றன. மக்களின் தேவைகளின் அடிப்படையில் பழக்கங்கள் தோன்றுகின்றன. அவை சமுதாயத்தால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் போது வழக்கங்களாக மாறிவிடுகின்றன.

ஒரு ஆடவன். ஒரு பெண்ணை மணந்துகொள்ள மடலேறுதல் எனும் வழக்கத்தை மேற்கொள்கிறான். இதன் எச்சம் இக்காலத்திலும் காணப்படுகிறது. சங்ககால மக்களிடையே ஏறுதழுவுதல் எனும் பழக்கமானது மிகவும் போற்றப்படுகிறது. இதுபற்றிய செய்திகளை முல்லைக்கலி பாடல்களிலும், சிலப்பதிகார ஆய்ச்சியர் குரவைப் பகுதியின் மூலமும் அறியமுடிகிறது. பண்டையத் தமிழரின் இந்த பழக்கத்தை இக்காலத்தில் தென்மாவட்டங்களில் நடைபெறும் ‘மஞ்சவிரட்டு’ என்பதோடு ஒப்பிடலாம்.

சங்ககால மக்கள் தங்கள் குழந்தைகளுக்கு பெயர்கூட்டும்போது ஒரு முறையான வழக்கத்தினைப் பின்பற்றினர். குழந்தைகளுக்கு தம் குலதெய்வத்தின் பெயரையோ, தம் முன்னோர்களின் பெயரையோ சூட்டியுள்ளனர். இதனை நற்றிணை மற்றும் கலித்தொகை ஆகியவற்றில் அமைந்துள்ள பாடல்கள் மூலம் உணரமுடிகிறது.

சங்ககாலத்தில் உழவுத்தொழில் மிக முக்கிய தொழிலாக விளங்கியுள்ளது. ‘உண்டிக் கொடுத்தோர் உயிர்க்கொடுத்தோரே’ என்ற வரிகளுக்கு ஏற்ப சங்ககால மக்கள் தங்களை நாடிவந்த இரவலர்களுக்கு உணவளிக்கும் வகையில் சிறப்புற்று வாழ்வதற்கு உழவுத்தொழிலானது அடிப்படையாக அமைந்திருந்தது. தமிழர்கள் நிலத்தினை இயற்கை அமைப்பிற்கு ஏற்ப ஐந்துவகையாக முறையே, குறிஞ்சி, முல்லை, பாலை, மருதம், நெய்தல் எனப்பிரித்திருந்தனர். இவற்றுள் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் ஆகிய நான்கினையும் விளைநிலங்களாகக் கொண்டனர். மேலும் சங்ககாலத்தில் தச்சத்தொழில், மட்பாண்டத்தொழில் வணிகம், ஆபரணம் செய்தல், ஆடைகள் செய்தல், கொல்லுத்தொழில் போன்ற பலவகையானத் தொழில்களை மக்கள் மேற்கொண்டிருந்தனர்.

மக்களின் இயற்கையின் சக்திகளைத் தெய்வங்களாகக் கருதி வழிபட்டனர். இதுவே உலகின் தொன்மையான வழிபாடாகும். இந்த வழிபாட்டு

முறைகளை பெருந்தெய்வ வழிபாடு, சிறுதெய்வவழிபாடு, குலதெய்வவழிபாடு என்று வகைப்படுத்தி வழிபட்ட பாங்கினை இந்த இயலானது ஆராய்ந்துள்ளது.

ஒவ்வொரு இயலின் இறுதியிலும் அந்த இயலின் தொகுப்புரையும், சான்றெண் விளக்கங்களும் தரப்பெற்றுள்ளன. நிறைவாக ஆய்வுக்குத் துணைநின்ற நூல்களின் அகரவரிசையிலானத் தொகுப்பும் இணைக்கப்பட்டுள்ளது.

பின்னிணைப்பாக ஐந்திணைகளின் முதற்பொருள் பகுப்பு முறைகளும், கருப்பொருள் பகுப்பு முறைகளும், முச்சங்க வரலாறு பற்றிய அட்டவணையும் இணைக்கப்பட்டுள்ளது.

இயல் - 1

உறவு என்பதன் பொருண்மை

உறவு என்பதன் பொருண்மை

மனித குலத்தின் மகத்தான வளர்ச்சிக்கும் வாழ்விற்கும் வளத்திற்கும், உயர்வு தந்தது உறவுகள் ஆகும். வாழ்வும் தாழ்வும், வளமும் நலமும், இன்பமும் துன்பமும் கண்ட ஆரம்பகால வாழ்வில் மலர்ந்த உறவுகள் பற்றிய செய்தியினை இந்த இயலானது பின்வரும் உட்தலைப்பின் அடிப்படையில் விளக்குகிறது.

1.1. உறவு என்ற சொல்லுக்கான பொருள்

1.2. தொல்காப்பியர் காட்டும் இனவேறுபாடு

1.3. அக்கால உறவுமுறைச் சொற்களும் இக்கால உறவுமுறைச் சொற்களும்

1.4. உறவில் சிக்கல்களும் தீர்வுகளும்

1.1. உறவு என்ற சொல்லுக்கான பொருள்

இயற்கையின் உறவில் தோன்றியவர்கள் மனிதர்கள். அவர்களின் முதல் உறவும் இயற்கையே ஆகும். ஆணுக்கும், பெண்ணுக்கும் இயற்கையிலேயே ஒருவித ஈர்ப்பு சக்தி உள்ளது. இந்த ஈர்ப்புசக்திதான் உறவுகளுக்கு அடித்தளமாகவும், ஆதாரமாகவும் இருக்கிறது. இன்றைய மனிதகுலத்தின் வாழ்வானது நாளைய மனித குலத்தின் தொடர்ச்சி ஆகும்.

முதல் ஆண் - பெண் உறவில் உருவான இனப்பெருக்கம் அடுத்த உறவுநிலைக்கு அடிப்படையாக அமைகிறது. உலகில் முதலில் தோன்றிய இந்த உறவுமுறைதான் உயர்ந்ததாகவும், தவிர்க்க முடியாததாகவும் போற்றப்படக் கூடியதாகவும் உள்ளது.

ஆதிமக்கள் உருவாக்கிய உறவுமுறைதான் எல்லாவற்றுக்கும் தலையாய உறவாகும். அப்படிப்பட்ட உறவுகள் வளரும் போது பகைமையும், பூசலும் சூழலுக்கு ஏற்றவாறு வளர்ந்துகொண்டே உள்ளது.

ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் இயற்கையிலே உண்டான இந்த ஈர்ப்புசக்தியானது முதலில் உடலில் உருவாகிறதா? அல்லது உள்ளத்தில் உருவாகிறதா? என்பது ஆராயத்தக்கது. இவ்வாறு ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் ஏற்படுகின்ற உணர்ச்சி, புணர்ச்சி பற்றி ஆராய்ந்தால் உடலியல் கூறு பற்றிய ஆய்வும் உளவியல் கூறுபற்றிய ஆய்வும் வளரத் தொடங்கும்.

மனிதன் தோன்றி, நாகரீகம் உருவாகி வாழத் தொடங்கிய காலகட்டத்தில் அவனுக்குள் சில கட்டுப்பாடு உருவாகி இருக்க வேண்டும். இந்தக் கட்டுப்பாடுகள் முதலில் உறவுபற்றிதான் தோன்றியிருக்க வேண்டும்.

இரண்டு மனங்கள் இணைந்த பிறகுதான் உடல்உறவு உருவாகிறது. முதலில் உள்ளப்புணர்ச்சி நிகழ்ந்த பின்புதான் மெய்யுறு புணர்ச்சி நிகழும் என்பது தொல்காப்பியர் கூற்று. மன உணர்வும் உடல் உறவும் தான் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் உள்ள நீண்ட உறவுக்கும் தொடர்ந்து வாழும் வாழ்க்கைக்கும் வித்தாக அமைகிறது.

ஆண் - பெண் உறவில் குழந்தை பிறக்கின்றது. அக்குழந்தைக்கு பெண் தாய்மை உணர்வால் பாலூட்டுகிறாள். அக்குழந்தையின் வளர்ச்சிக்கு ஆணும் துணைபுரிகின்றான். இவையெல்லாம் நிகழ்வதற்கு ஏதோ ஒரு உணர்வுதான் அடிப்படையாக இருக்க வேண்டும். இதற்கு உருவம் கொடுக்கின்ற வகையில் உறவு, என்பது உயர்ந்து நிற்கின்றது.

எப்படி வேண்டுமானாலும் வாழ்ந்துகொண்டிருந்த மனிதன் சமுதாயம் என்பது இப்படித்தான், இதனால்தான் என்ற காரண காரியங்களையும்,

கொள்கைகளையும் வகுத்துக்கொண்டு வாழத்தொடங்கியதற்கு அடிப்படைக் காரணமும் உறவுதான்.

உறவு என்ற சொல்லுக்கு உறமுதல், உட்கொள்ளுதல், தொடர்பு கொள்ளுதல், ஒன்றோடு ஒன்றாகக் கலந்துவிடுதல் என்று பொருள் கொள்ளலாம். உறவு என்பதற்கு தமிழ் இலக்கண அகராதி பின்வருமாறு பொருள்கூறுகிறது.

“பொருத்தம், சேர்க்கை, சம்பந்தம், சுற்றம், நட்பு, ஒற்றுமை, ஐக்கம்”¹ என்று கூறுகிறது. உற – என்பது ஆக்கமுற, ஏக்கமுற, தாக்கமுற என்றவிடத்து உற என்பதானது பெற என்றபொருள்பட வருவதைக் காணமுடிகிறது. பெறுதல் என்பது உறவாகும். ஓர் உயிர் இன்னொரு உயிரோடு இணையும் போது நான் உன்னைப் பெற்றேன், நீ என்னைப் பெற்றாய் இதுதான் பெறுதல் என்பதாகும். ஒருவரிடமிருந்து மற்றொருவர் ஒன்றைப் பெறுவதற்கு ஒரு தொடர்பு இருக்க வேண்டும். அந்த தொடர்புதான் ‘உறவு’ என்பதாகும்.

உறவானது உருவாவதற்கு கருவிகளும், காரணங்களும் இருக்கிறது. உடலின் உறுப்புகளானது கருவிகளாக இருந்து மற்றவரின் உறவினைப்பெற உதவுகிறது. காலம்காலமாக, பின்பற்றக்கூடிய உணர்ச்சிப்பூர்வமான உண்மையே உறவு எனப்படுகிறது. எல்லா உயிர்களும் இனப்பெருக்கம் செய்து தன்னுடைய இனத்தையோ அல்லது பாரம்பரியத்தையோ வாழ்விக்கிறது.

ஆணும் பெண்ணுமாய் இணைகின்ற தொடர்பால் அடுத்த தலைமுறையானது உருவாகின்றது. இவ்வாறாக வளர்ச்சி அடையும் உறவுக்கு ஒருவித பாசமும், உணர்வும்தான் காரணம். இது எல்லோரிடமும் காணப்படும் ஒன்றாகும்.

1.2. தொல்காப்பியர் காட்டும் இனவேறுபாடு

“உயர்திணை யென்மனார் மக்கட்கட்டே

அஃறிணை யென்மனார் அவரலபிறவே”²

என்ற நூற்பாவழி மக்களை உயர்திணை என்றும் பிற உயிரினங்களை அஃறிணை என்றும் கூறுவதிலிருந்து இது மனிதனின் ஆறாவது அறிவினால் ஏற்பட்ட வேறுபாடு என்பதை நாம் உணரமுடிகிறது.

மக்களை உயர்திணை என்று கூறிய தொல்காப்பியர் அம்மக்களுக்குரிய பால்வேறுபாடு குறித்தும் விளக்கியுள்ளார்.

“ஆடுஉ அறிசொல் மகடுஉ அறிசொல்”³

என்ற நூற்பாவில் ஆடுஉ என்பது ஆண்மகனையும், மகடுஉ என்பது பெண்பாலையும் குறிக்க பயன்படும் சொல் என்று விளக்கியுள்ளார்.

உடல்வேறுபாட்டின் அடிப்படையில்தான் பால்வேறுபாடு என்பது உருவாகிறது. வேறுபட்ட படைப்பினால்தான் மாறுபட்ட உறவானது உருகிறது. ஆணும் ஆணும் இணையாமல், பெண்ணும் பெண்ணும் இணையாமல் ஆணும் - பெண்ணுமாய் இணைந்து இனப்பெருக்கம் செய்கின்ற விந்தையானது இயற்கையால் தோற்றுவிக்கப் பெற்றது ஆகும்.

பெண்ணும் அல்லாமல், ஆணும் அல்லாமல் உருவத்தால் வேறுபட்டு காணப்படும் மக்கள் அன்றுமுதல் இன்றுவரைக் காணப்படுகின்றனர். இவர்களைத் தொல்காப்பியர் பேடு, பேடியர், பேடுகள், பேடுமார் என்ற சொற்களால் குறிப்பிடுகிறார். இக்காலத்தில் இவர்களை, அலிகள் என்றும், திருநங்கைகள் என்றும் வழங்குகின்றனர். இதனை பின்வரும் நூற்பா மூலம் அறியமுடிகிறது.

“பெண்மைச்சட்டிய உயர்திணை மருங்கின்

ஆண்மைத் திரிந்த பெயர்நிலைக் கிளவியும்

தெய்வஞ்சுட்டிய பெயர்நிலைக் கிளவியும்

இவ்வென அறியும் அந்தம் தமக்கிலவே

உயர்திணை மருங்கின் பால்பிரிந் திசைக்கும்”⁴

எனும் நூற்பாவழி சமுதாயத்தில் காணப்படும் மக்களின் தன்மையை பிரித்துக் காட்டுகிறார் தொல்காப்பியர்.

சமுதாயத்தில் ஒருவரை ஒருவர் தொடர்புகொள்ளவும், நட்பு வைத்துக் கொள்ளவும் மொழியானது மிக மிக இன்றியமையாதது ஆகும். அதனால் ஆண்களைக் குறிக்கின்ற சொல்பற்றியும், பெண்களைக் குறிக்கின்ற சொல்பற்றியும் கூறுகின்றார் தொல்காப்பியர். இதனை,

“ன.:கான் ஒற்றே ஆடுஉ அறிசொல்”⁵

“ள.:கான் ஒற்றே மகடுஉ அறிசொல்”⁶

என்ற நூற்பாவின் மூலம் ஆண், பெண் ஆகிய இருவரும் அழைக்கப்படும் திறம்பற்றி கூறுவதைக் காணமுடிகிறது. வேறுபடுத்தப்பட்ட சொல்லால் அழைக்கும் போதுதான் குழப்பமற்ற ஒரு தெளிவு நிலையினைக் காணமுடிகிறது. அதனால்தான் இயற்கையால் படைக்கப்பெற்ற ஆண்கள் மற்றும் பெண்களின் வேறுபட்ட தோற்றத்திற்கேற்ப அவர்களை அழைக்கப் பயன்படும் பெயர் முறைகளிலும் வேறுபாடானது அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

1.3. காலந்தோறும் உறவுமுறைச் சொற்கள்

உறவுமுறைகளை ஏற்படுத்திக்கொள்வதற்கு சொற்களும் சொற்களின் பொருளும் மிகவும் அவசியமான ஒன்று. ஏனென்றால் இந்தச் சொற்கள்தான் உறவுகளை வேறுபடுத்திக் காட்டுவதற்கு கருவியாக உள்ளது. ஆகையால் அந்த உறவுக்குரிய சொற்களைப் பற்றி அறியவேண்டியது தேவையான ஒன்றாக உள்ளது.

சங்க இலக்கியங்களின் வழி சங்ககால மக்களின் உறவுமுறைச் சொற்களைப் பற்றி அறியமுடிகிறது. தாயை – அன்னை, அன்னாய், யாய்

என்ற சொல்லாலும், தந்தையை - எந்தை, நுந்தை என்ற சொல்லாலும் அழைத்தனர் என்பதை அறியமுடிகிறது. இதனை பின்வரும் பாடலடிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

“அன்னாய்! இவன் ஒருவன் செய்ததுகாண்”⁷

“யாயும் ஞாயும் யாராகியரோ?

எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறைக் கேளீர்”⁸

“அற்றைத் திங்கள் அவ்வெண்ணிலவில்

எந்தையும் உடையோம்”⁹

என்ற பாடலடிகளின் மூலம் இதனை உணரலாம். சங்க காலத்தில் வழங்கப்பட்ட அன்னை, தந்தை என்ற சொல்லானது இக்காலத்திலும் வழங்கப்பட்டு வருகின்றது. சங்ககாலத்தில் களவு வாழ்வில் ஈடுபட்டவர்களை தலைவன், தலைவி என்றும் கற்புவாழ்வில் ஈடுபட்டவர்களை கணவன் - மனைவி என்ற சொற்களாலும் அழைத்தனர். இக்காலத்தில் களவு வாழ்வில் ஈடுபட்டவர்களைக் காதலன் - காதலி என்றும், கற்பு வாழ்வில் ஈடுபட்டவர்களை கணவன் - மனைவி என்ற சொற்களாலும் அழைக்கின்றனர்.

மனைவியை, மனையோள், இல்லாள், இல்லக்கிழத்தி, இல்லத்தரசி, என்றெல்லாம் சங்க காலத்தில் அழைத்தனர். இன்றும் இந்தப் பெயர் முறையானது வழக்கில் காணப்படுகின்றது. அன்று இருந்ததுபோலவே குடும்பத்தலைவன் - தலைவி என்ற சொற்கள் இன்றும் அழைக்கப்படுவதோடு அரசு கூட்டுறவு அங்காடி அட்டை, வாக்காளர் அடையாள அட்டை, தேர்தல் பெயர்ப் பட்டியல் போன்ற அனைத்திலும் இந்த சொற்களானது இன்றும் காணப்படுகின்றது.

தலைவனும் - தலைவியும் இணைந்து கணவன் மனைவியாக வாழ்ந்து குழந்தைகளைப் பெறும்போது அவர்கள் தாய் - தந்தை என்று அழைக்கப் படுகின்றனர். குழந்தையை பெற்றமையால் பெற்றோர்கள் என்று வழங்கப்படும்

இந்த சொல் முறையானது சங்ககாலத்தில் இருந்தது போலவே தற்காலத்தில் காணப்படுகிறது. குழந்தைகளை – குழவி, மகவு என்று அழைக்கின்றனர். குழவி – மழலை என்ற சொல்லானது சிறு குழந்தைகளாக இருக்கும்போது வழங்கப்படும் சொற்களாகும். சிறுவன் - சிறுமி என்ற சொல்லானது குழந்தைகள் விளையாடும் பருவத்தில் வழங்கப்படும் சொல்லாகும்.

மகன் - மகள் என்ற சொற்களானது சங்ககாலத்திலும் இக்காலத்திலும் பெற்றோர்களால் வழங்கப்படும் ஒரு பொதுச்சொல்லாக உள்ளது. இதனை,

“மேவன செய்யும் என் புதல்வன் தாய்க்கே”¹⁰

“நாரை மிதிக்கும் என்மகள் நுதலே”¹¹

“சிறுநிலை நற்றூண் பற்றி நின்மகன்

யாண்டுளனோ? என வினவுதி என்மகன்”¹²

என்ற சங்க இலக்கியப் பாடல் அடிகளின் மூலம் உணரலாம். அம்மா, அம்ம என்ற சொல்லானது விளிச் சொற்களாய் இருந்துள்ளது. அம்மா என்ற சொல்லானது இக்காலத்தில் தாயைக் குறிக்கப் பயன்படும் சொல்லாக உள்ளது. இதனை,

“அம்ம வாழி – தோழி யாவதும்”¹³

“அம்ம வாழி தோழி காதலர்”¹⁴

என்னும் அடிகளின் மூலம் அம்ம என்று தோழியை அழைக்கும் பொருட்டு விளிச்சொல்லாக அமைக்கப்பட்டதை உணரமுடிகிறது.

‘அம்மா’ என்ற சொல்லானது தாயைப் பிள்ளைகள் அழைப்பது மட்டுமல்லாமல், பெரியவர்கள் சிறுமிகளை இங்கே ‘வாம்மா’, ‘போம்மா’ என்று கூறுவதைக் கேட்கும்போது இது விளிச்சொல்லாக அமைந்ததுதான் என்பதை தெளிவாக உணரமுடிகிறது. இதனைப் பின்வரும் தொல்காப்பிய நூற்பாவின் மூலம் உணரலாம்.

“அம்ம என்னும் அசைச்சொல் நீட்டம்
அம்முறைப் பெயரொடு சிவணாதாயினும்
வளியொடு கொள்ப தெளியு மோரே”¹⁵

அத்தன் என்ற சொல்லானது அத்தான் என்று நீண்டு ஒலிக்கிறது. இந்த சொல்லானது மனைவி தன் கணவனை அழைக்கப்பயன்படும் சொல்லாகும். சங்ககாலத் தலைவியும் தன் கணவனை அத்தான் என்று அழைத்ததைப் பின்வரும் பாடல் அடியின் மூலம் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

“அன்னையும் அத்தனும் அல்லரே”¹⁶

நம்பி, நங்கை என்ற சொற்கள் உடன்பிறந்தோரை அழைக்கப்பயன்பட்ட சொல்லாகும். இன்று இந்த சொற்கள் தம்பி – தங்கை என்று மருவி வழங்கப்படுகிறது. தனது மகன் மணம் செய்து கொண்ட பெண்ணை மருமகள் என்றும், தனது மகளை மணந்த ஆணை மருமகன் என்றும் உறவுபாராட்டிய முறையானது சங்ககாலத்தைப் போலவே இக்காலத்திலும் உள்ளது. இளையவன் இளையவள் என்ற சொற்கள் தம்பி, தங்கை ஆகியோரை குறிக்கப்பயன்படும் சொல்லாகும். வலிமையில் திறமையில், பெருமையில் குறைந்தவர்களையும் இந்த சொல்லால் அழைத்தனர் இதனை,

“ஈர்த்து இன்புறாஉம் இளையோர் போல”¹⁷

“இளையவன் இவன் என உளையக்கூறி”¹⁸

என்ற பாடலடிகளின் மூலம் அறியமுடிகிறது. இதேபோன்று முத்தோன், முத்தோள் என்ற சொற்களானது தம்மைவிட வயதில் முதிர்ந்தவர்களை குறிப்பதற்காக உள்ளது. இதனை,

“ஒரு குடிப்பிறந்த பல்லோருள்ளும்

முத்தோன் வருக என்னாது”¹⁹

என்னும் சங்கப்பாடலடியின் மூலம் அறிந்துகொள்ளலாம்.

சங்ககால உறவுமுறைச் சொற்கள்

அன்னை, ஞாய், எந்தை, நுந்தை, தலைவன், தலைவி, அத்தன், நம்பி, நங்கை, புதல்வன், புதல்வி, கிழவி, மகவு, மழலை, அத்தை, சிறுவன், சிறுமி, இளையோன், இளையோள், இளையோர், மூத்தொர், மூத்தோன், மூத்தோள், மருமகன், மருமகள், இல்லாள், இல்லத்தரசி, தமயன் போன்ற சொற்கள் சங்ககாலத்தில் பயன்படுத்தப்பட்ட உறவுமுறை சொற்களாகும்.

இக்காலத்தில் வழங்கப்படும் சொற்கள்

தாய் - தந்தை, கணவன் - மனைவி, அம்மா - அப்பா, அத்தை - மாமா, அத்தான், அண்ணன், தம்பி, சிறுவன், சிறுமி, மருமகன் - மருமகள், தாத்தா - பாட்டி, அப்பச்சி - அம்மாச்சி, மாமனார் - மாமியார், மாமன் - மைத்துனன், சித்தி - சித்தப்பா, பெரியம்மா - பெரியப்பா, கொழுந்தன் - நாத்தனார், மதினி, பேரன், பேத்தி போன்றவை இக்காலத்தில் வழங்கப்படும் உறவுமுறை சொற்களாகும்.

சங்ககாலத்தில் வழக்கிலிருந்த சொற்களான யாய், ஞாய், எந்தை - நுந்தை, நம்பி - நங்கைப் போன்ற சொற்கள் இக்காலத்தில் வழக்கில் காணப்படவில்லை.

இன்னார்க்கு இன்ன உறவுமுறை

தன்மகன் மணந்து வந்த பெண்ணை மருமகள் என்று அழைப்பது வழக்கம், அப்பெண்ணிற்கு கணவனின் தாய் - தந்தை, மாமனார் - மாமியார் என்ற உறவாகின்றனர். அதேபோல பெண்ணின் - கணவனுக்கு அப்பெண்ணைப் பெற்றோர் மாமனார் - மாமியார் என்ற உறவாகின்றனர். தலைமக்களுக்குப் பிறந்த குழந்தைகள் தலைமக்களின் பெற்றோரை தாத்தா - பாட்டி என்று அழைப்பது வழக்கமாகும். தன் பிள்ளைகளின் - குழந்தைகளைப் பேரன், பேத்தி என்று அழைத்தனர். கணவனின் உடன்பிறந்தோர் ஆணாக இருந்தால் மனைவியானவள் அவரைக் கொழுந்தன் என்றும் பெண்ணாக

இருந்தால் நாத்தனார் என்று அழைப்பது வழக்கமாகும். கணவன் தன் மனைவியின் தங்கையை கொழுந்தி என்று அழைப்பர். பிள்ளைகள் தன் தந்தையின் உடன்பிறந்தோரில் ஆண்களை சித்தப்பா – பெரியப்பா என்றும் பெண்களை, அத்தை என்றும் வழங்கினர். தாயின் உடன்பிறந்த ஆண்களை மாமா என்றும் பெண்களை, சித்தி, பெரியம்மா என்றும் அழைத்தனர்.

இரத்தவழி உறவுமுறைகள்

தன் உடன்பிறக்கின்ற அக்கா, அண்ணன், தம்பி, தங்கை, ஆகியோரும், தந்தையுடன் உடன்பிறக்கின்ற அண்ணன் தம்பி ஆகியவர்களும், மணமாகிய பிறகு ஆண்வாரிசாக வருகின்றவர்க்கும் இரத்தவழி உறவுமுறைகள் ஆவர்.

தங்கை, அக்காள், போன்றோர் மணம் முடித்து செல்கின்ற விடத்து உறவுமாறி வேறு உறவுமுறை உருவாகிறது.

திருமணவழி உறவுமுறைகள்

தமிழர்கள் உறவுமுறைகளில் திருமணம் செய்வது பற்றிய சில வரையறைகளை வகுத்து வைத்துள்ளனர். அக்காமகள், அத்தைகள், மாமன்கள் என்ற உறவுமுறையில் உள்ள பெண்ணைத்தான் மணந்துக் கொண்டனர். ஆனால் காதல் வாழ்வில் ஈடுபட்டு திருமணம் மேற்கொள்பவர்களிடம் அத்தைமகளா, மாமன்மகளா என்ற உறவுமுறைகள் எல்லாம் ஆராய்ந்து பார்க்கமுடியாது, உறவுமுறைகளையும், பழக்கவழக்கங்களையும் எதிர்பார்த்து வருவதில்லைக் காதல், இதன் தன்மையைப் பின்வரும் குறுந்தொகைப் பாடல் அடிகளின் மூலம் உணரலாம்.

“யாயும் ஞாயும் யாரகியரோ

எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறைக் கேளிர்

யானும் நீயும் எவ்வழி அறிதும்

செம்புலப் பெயல்நீர் போல

அன்புடை நெஞ்சம் தாங்கலந்தனவே”²⁰

இக்காலத்திலும் எங்கோ பிறந்து வளர்ந்த இருவர் காதல்கொண்டு மணம் முடிக்கும் நிலையானது காணப்படுகிறது. எந்த வழியில் உறவு என்பதைப்பற்றி ஆராயாமல் சில பெற்றோர்களும் திருமணத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும் நிலை இன்றும் உள்ளது.

திருமண முறைகள், சடங்குகள், நெறிகள் போன்றன காலந்தோறும் மாறினாலும் கூட, திருமணத்தினால் ஏற்படக்கூடிய உறவுமுறையானது மாறாமல் அன்றுமுதல் இன்றுவரை உள்ளது. இவ்வுலகில் நிலவுகின்ற உறவுமுறைகள் மாறினால் சமுதாயத்தின் பரிணாம வளர்ச்சியில் தடையும் தடுமாற்றமும், சிக்கல்களும், சீர்கேடுகளும் உண்டாகும். இந்த உறவுமுறைகளானது உலகம் முழுவதும் நிலைப்பெற்று காணப்பட வேண்டும்.

எந்த உறவுநிலைகளில் மாற்றம் ஏற்பட்டாலும் காதல் உறவு, தாய் - மகன் உறவு, சகோதர உறவு போன்றவைகள் மாறாது, மறையாது இவைப் போற்றுதற்கு உரியது ஆகும்.

1.4. உறவில் சிக்கல்களும் தீர்வுகளும்

இயற்கையின் படைப்பில் பல ஆயிரக்கணக்கான உயிரினங்கள் உருவாகியுள்ளன. அதில் மனிதன் என்ற உயிரினமானது அதிசயமானது ஆகும். அறிவின் தன்மைக்கு ஏற்பவும், வளர்ச்சிக்கு ஏற்பவும் உயிர்களின் வாழ்வுநிலையானது அமைந்திருக்கின்றது. அந்த வகையில் உயிரினங்களை அறிவின் வளர்ச்சியைக் கொண்டு ஓரறிவு முதல் ஆரறிவுவரைப் பிரித்துள்ளனர். சான்றோர்கள் மனிதன் தனது ஆறாவது அறிவினாலும், மேன்மையாலும் சிந்திக்கின்ற, சிரிக்கின்ற உலகை ஆளும் நிலையையும் பெற்றிருக்கின்றான். இவ்வாறாக மற்ற உயிரினங்களைவிட ஒருபடி உயர்ந்து காணப்படுகின்றான்.

“மக்கள் தாமே ஆற்றிவுயிரே”²¹

என்ற தொல்காப்பியர் கூற்றும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

மனிதன் தான்பெற்ற ஆறாவது அறிவின் சிறப்பினால் சிந்தித்து செயல்பட்டதன் விளைவாக பரந்த உலகினைக் கண்டான். நாகரிகம் கொண்டான். தனக்கும் மேல் ஒரு சக்தி இருப்பதை உணர்ந்தான். அதன் பயனாக மெய்ஞான மற்றும் விஞ்ஞான சிந்தனைகளை வளர்த்தும் கொண்டான்.

ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் இயற்கையிலேயே உள்ள ஈர்ப்புசக்தியின் காரணமாக மணம்கலந்து, உயிர்கலந்து, இருவரும் இணைந்து தன் வழித்தோன்றல்களை படைக்கின்றனர். ஆதிமனிதன் படைத்த பாரம்பரியம் அடுத்தநிலைக்கு வருகின்றபோது எப்படி அமைந்திருக்கும் என்பது ஆராயத்தக்கது. ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் ஒரு ஈர்ப்புசக்தி உண்டாயின் எல்லா பெண்ணிடமும் காமம் கொள்வதில்லை அதே போல் எல்லாப் பெண்களும் எல்லா ஆடவருடனும் உறவுகொள்வதில்லை. ஒரு ஆண் ஒரு பெண்ணினடம் கொள்ளுகின்ற இன்பகரமான நுகர்ச்சியே சிறந்தது. ஒழுக்கத்திற்கு உரியது. இந்த நிலையானது உருவாக பல நூறு ஆண்டுகள் ஆகியிருக்க வேண்டும். பல சந்ததிகள் உருவாகி ஒரு சமுதாயமாக அமைகின்ற போதுதான் கட்டுப்பாடுகளும், ஒழுக்கங்களும் உருவாகி இருக்க முடியும்.

பிறருக்கு உரிமையான பொருளையும், உறவையும் ஒருவர் அபகரிக்கும் போதுதான், பூசலும், பகையும் உருாகி போகும் பிற வன்முறை செயல்களும் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். இதனை சங்க இலக்கிய புறப்பாடல்கள் பல பறைசாற்றுகின்றன.

குமணனை அவனது தம்பி காட்டிற்கு விரட்டி அரசு உரிமையைக் கைப்பற்றியதும், பாரிமகளிரை மணக்க முவேந்தர்களும் போர்த்தொடுத்ததும் இதன் விளைவால் ஏற்பட்டது ஆகும். பூசலும் பகையும் ஏற்பட்ட பிறகு, சட்ட திட்டங்கள். நியதிகளும் உருவாகி, சமாதானமும் கண்டு வாழ்ந்து

கொண்டிருக்க வேண்டும் இவ்வுண்மையை சங்க புலவர்கள் மன்னர்களை சமாதானம் செய்விப்பதன் மூலமும், அறிவுரை கூறுவதன் மூலமும் அறியமுடிகிறது.

கொடுத்த வாக்கு ஏமாற்றுதலும், மீறுதலும் இருந்தமையால் நீதி நெறிகளும், சடங்குகளும் தோன்றின இதனை,

“பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர்

ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப”²²

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாவும் இந்த உண்மையை எடுத்துரைக்கின்றது.

சங்ககால மக்களின் அகவாழ்வில் சுட்டி ஒருவர் பெயர் சொல்லப்படாமையால் காதல் வாழ்வு என்பது பொதுவில் வைக்கப்பட்டதை அறியமுடிகிறது. இதனை,

“மக்கள் நுதலிய அகன்ஐந் திணையும்

சுட்டி ஒருவர் பெயர்கொளப் பெறார்”²³

என்ற நூற்பாவழி அறியமுடிகிறது.

அகப்பாடல்களில் காணப்படும் தலைவன், தலைவி பொருளாதார நிலையில் உயர்வு உடையவர்களாய் இருந்திருக்க வேண்டும், ஏனெனில் அவர்களுக்குக் குற்றேவல் செய்வதற்கும் காவல் புரிவதற்கும் பல பாத்திரங்கள் சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றனர்.

தலைவியைப் பெற்றெடுத்த நற்றாயிக்குத் தோழி, செவிலி, இந்த செவிலியின் மகளானவள் நற்றாயின் மகளான தலைவிக்குத் தோழி ஆவாள்.

“தோழிதானே செவிலி மகளே”²⁴

எனும் நூற்பா இதனை உணர்த்துகிறது.

தலைவியின் நற்றாய், தந்தைப் பற்றிய செய்திகள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஆனால் செவிலித்தாயின் கணவன் பற்றி எங்கும் குறிப்பு இல்லை. செவிலி என்பவள் தலைவியின் வளர்ப்புத் தாய்கிறாள். தலைவிக்கு சிறுவயதிலிருந்தே தோழியாக செவிலியின் மகள் காட்டப் படுகிறாள். ஆனால் ஒரு இடத்தில் கூட தோழிக்குக் காதல் வாழ்வு இருந்ததாக எந்தக் குறிப்பும் காணப்படவில்லை. இவ்வாறாக இருப்பின் தலைவியைப் போன்று தோழியும் ஒரு பெண்தானே அவளுக்கும் ஆசை, காதல், திருமணம் இதெல்லாம் நிகழ்வதில்லையா என்ற குழப்பம் தோன்றுகிறது.

செவிலியின் கணவன் பற்றி அறியாதவிடத்து அவளுக்கு குழந்தை பிறந்தது எப்படி, மகள்தான் பிறப்பாளா? மகன் பிறந்திருக்க மாட்டானா?, மகன் பிறந்திருந்தால் அவன் தலைவனுக்கு பாங்கனாக இருந்திருப்பானா? என்றெல்லாம் பல சிக்கல்கள் தோன்றுகிறது.

மேலே குறிப்பிடப்பட்ட வினாக்களுக்கும், குழப்பத்திற்கும் விடைகாண்பது அவசியமாகும். சீரும், சிறப்பும்மிக்க செல்வக்குடியில் பிறந்த ஒருவன்தான் தலைவியை களவில் ஒழுகி காதல் மணம் கொண்டு, கற்பு வாழ்வில் மேம்படுகின்றான். இந்த ஒழுக்கத்திற்கு துணையாக “தோழி – செவிலி, பார்ப்பான் பாங்கள், பாணர் - கூத்தர், விரலி, இளையோர், அறிவோர் கண்டோர். முதலியோர் உதவுகின்றனர். இந்த அக ஒழுக்கம் அன்பின் ஐந்திணை தன்னுரிமையின்றி பிறரேவல் நிற்கும் அடியோர் வினைவிலரால் எங்கனம் இனிது ஒழுகமுடியும்”²⁵ என்ற புலவர் குழந்தை அவர்களின் கருத்தும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

தோழிக்கும் மணவாழ்வு இருந்திருக்க வேண்டும். அவள்பெறும் குழந்தைகளுக்கு தந்தையும் இருந்திருக்க வேண்டும். இல்லாது போனால் தோழியை உயர்ந்த நிலையில் சங்க இலக்கியங்களில் புலவர்கள்

வைத்திருக்க மாட்டார்கள். எனவே எல்லோருக்கும் மணவாழ்வானது இருந்திருக்க வேண்டும் அது அவரவர் வசதிவாய்ப்புகள், பொருளாதார சூழல்கள் இவற்றின் அடிப்படையில் இருக்க வேண்டும் இதனை,

“எல்லா உயிர்க்கும் இன்பம் என்பது

தான் அமர்ந்து வருஉம் மேவற்றாகும்”²⁶

எனும் நூற்பாவழி அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

தலைமக்களை சிறப்பித்துப் பாடியதால் தோழி, செவிலி போன்றோரின் வாழ்வினை விவரிக்காது விட்டுவிட்டனர். அவ்வாறு விவரிப்பின் தான் கூறவந்ததைக் கூறாது மற்றொன்றை விவரிக்க கூடும் என நினைத்தே ஆற்றின் நீரோட்டம் போல தலைமக்களின் வாழ்வை மட்டும் பற்றியேப் புலவர்கள் கூறியிருக்கின்றனர்.

தொழிலின் அடிப்படையில் மக்களிடையே வேறுபாடுகளும் பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகளும் தோன்றின. பொருளாதார வேறுபாட்டினால் தான் இலக்கியங்கள் வசதி உள்ளவர்களுக்கே வாய்த்தது போலும், அதனால்தான் சங்க இலக்கியங்கள் உயர்ந்தோர் மாட்டே தோன்றியுள்ளது.

சமுதாயத்தில் அரசர், அந்தணர், வணிகர், வேளாளர் எனும் நான்கு பிரிவுகள் தொழிலின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளது. இதுவே பரம்பரை பரம்பரையாக வளர்ந்ததால் சாதி, குலம், இனம் போன்றவைகள் தோன்றின. ஆனால் சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்களில் அரசர் என்றோ வணிகர் என்றோ குறிப்பிடப்படாமல், தலைவன் தலைவி என்று குறிப்பிடப்பட்டது.

தமிழர்களிடையே களவில் ஒழுகி, காதல் மணம் கொண்டு கற்புடை வாழ்வு வாழும் முறையானது காணப்பட்டது. எனவே காதல் என்பது பொதுவானது. இது எவருக்கும் எவர்மீதும் உருவாகலாம். காதலை வெறுத்தோ, மறுத்தோ எங்கேயும் பாடல்கள் எழுந்ததில்லை. இலக்கியங்கள் அனைத்தும் உயர்வான ஒன்றையோ, உயர்வான ஒருவரையோ கருவாகக்

கொண்டுதான் எழுந்துள்ளன. இவ்வாறு இல்லாவிட்டால் இலக்கியங்கள் வளர்ந்திருக்காது, வாழ்ந்திருக்காது.

என்றைக்குமே மனிதனின் மனம் உயர்வினை நாடுவதால் எழுந்த விளைவே இதற்குக் காரணம். உயர்ந்த குணங்களையும், உயர்ந்த நோக்கங்களையும் உடையோரிடத்தே இவை அமைந்துள்ளன. இதனை,

“நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்

பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்

கலியே பரிபாட்டு ஆயிரு பாவினும்

உரியதாகும் என்மனார் புலவர்”²⁷

எனும் தொல்காப்பிய நூற்பா புலப்படுத்துகிறது.

கைக்கிளை, பெருந்திணை போன்ற குறிப்புகள் தலைமக்களிடம் காணப்படும். ஆனால் அவை அன்புடைக் காமத்தால் நீக்கப்படும், அவ்வாறு நீக்கப்படாமல் இருந்தால் அது அன்புடைக்காதலாக அமையாது, மணவாழ்வும் பெறாது.

“அடியோர் பாங்கினும் வினைவலர் பாங்கினும்

கடிவரை இலபுறத் தென்மனார் புலவர்”²⁸

அடியோர், வினைவலர் ஆகிய இருவரிடத்தும் அன்புடைக் காமம் தோன்ற வாய்ப்பே இல்லை. இதற்கு சான்றாக கலித்தொகையின் மருதத்திணைப்பாடலைக் குறிப்பிடலாம்.

“ஏவல்மரபின் ஏனோரும் உரியர்

ஆகிய நிலமை அவரும் அன்னர்”²⁹

உயர்ந்தோரிடத்து நிகழும், கைக்கிளை மற்றும் பெருந்திணை மாறி காதல் வாழ்வு அமையும். ஆனால் அடியோர், வினைவலர், ஏவல்புரிவோர்

ஆகியோரிடத்து இக்குறிப்புகள் தோன்றினாலும் அவற்றைப்பற்றி விவரிக்கவில்லை.

தலைவியும் தோழியும் ஒருவரைவிட்டு ஒருவர் எப்போதும் பிரியாதவர்கள். இவ்வகையில் தலைவியைக் காட்டிலும் தோழி ஒருபடி அனுபவம் மிகுந்தவளாகவும், உலக வழக்கம் தெரிந்தவளாகவும், கல்வியறிவு மிகுந்தவளாகவும் காட்டப்படுகின்ற பாங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. தலைவி சொல்வதைச் செய்கின்ற தோழிக்கு இவ்வளவு தெளிவும், திறமையும் எப்படி உண்டானது. தலைவனை இடித்துரைத்தும், எடுத்துரைத்தும், நல்லன தீயனவற்றை அறிவுறுத்தியும் கூறுகின்ற அளவுக்கு தலைவியின் தோழி பக்குவமுடையவளாக உள்ளாள்.

ஒரு வேந்தனிடம் அமைச்சனாக இருப்பதற்கு வேந்தனைவிட அறிவும் ஆற்றலும் அதிகம் வேண்டும். அப்பொழுதுதான் வேந்தனுக்கு ஆலோசனைக்கூற முடியும். பிரச்சினை வரும் போது உணர்ச்சிவசப்பட்டு என்ன செய்வது என புரியாது நிற்பது இயற்கையே ஆகும். இந்நிலையில் மற்றோர் உதவியை நாடவேண்டி உள்ளது. அவர்கள் கூறும் அறிவுரைகளை ஏற்று நடப்பது வழக்கம்.

தலைவியானவள் காதல் வயப்பட்டு அதனால் ஏற்படும் இன்ப, துன்ப உணர்ச்சிகளில் மூழ்கியிருப்பதால் அறிவும் மனமும் மயங்கி செய்வது அறியாதிருக்கும் பொழுது தோழியானவள் அறிவுரையும் ஆலோசனையும் கூறுகிறாள்.

பெண்களுக்கு ஒன்றுமே தெரியாது என்றும் கல்வி கற்றிலர் என்றும் கூறமுடியாது. சங்ககாலப் பெண்கள் தம் அளவில் தகுதியும், திறமையும், உடையவர்களாகவே இருந்துள்ளனர். தலைமக்கள் களவில் ஒழுகிய பிறகு அது பிறர் அறிந்தால் அம்பலும் அலரும் தோன்றிப் பிறர் பழிக்க நேரிடும். அதனால் அச்சம், மடம், நாணம், இவற்றால் தலைவியானவள் அதிகம்

பேசாமல் அமைதியாக இருக்கின்றாள். தலைவியின் சார்பாகத் தோழி பேசுகிறாள்.

தோழியும் பெண்தானே அவளுக்கும் அச்சம், மடம், நாணம் போன்றவை இருப்பதும் இயல்புதானே என்று கூறுவோமாயின், உண்மையினைக் கூறும் பொருட்டும் நீதியினை நிலைநாட்டும் பொருட்டும், எல்லா சூழ்நிலையிலும் தோழியானவள் பேசுகின்ற நிலையானது உருவாகிறது. அதோடு தோழி என்பவள் பணிப்பெண்ணாகவும், தலைவி கூறும் குற்றேவல்களைச் செய்பவளாகவும் இருப்பதால் இது தோழியின் கடமையாகிறது.

சங்க இலக்கியங்கள் நட்புறவையே பெரிதும் போற்றி விளக்கியுள்ளமையால், இரத்தவழி உறவுமுறைகளையும், பிற உறவுமுறைகளையும் பற்றிய செய்திகளை நாம் முழுமையாக அறிவதற்கு வாய்ப்புகள் கிடைக்கவில்லை.

தொகுப்புரை

- * உறவு என்பது பல்வேறு உயிர்களை இணைக்கும் பாலமாக உள்ளது. உறவு என்பது இரத்தத் தொடர்பாலும், ஒத்த மனஉணர்வினாலும் ஏற்படக்கூடியது ஆகும்.
- * சமுதாயத்தின் ஒழுங்கான அமைப்புமுறைக்கும், பண்பாட்டுச் சிறப்புக்கும் வழிகாட்டியாக உறவுகள் அடிப்படையாக அமைகிறது.
- * உறவுமுறைகளின் அமைப்பும், வகைப்பாடும் சங்ககாலச் சமுதாயத்தையும், சமுதாயத்தின் அங்கமான மக்களின் பழக்கவழக்கங்களையும், பண்பாட்டையும் ஒழுங்குபடுத்தியுள்ளதை உணரமுடிகிறது.

- * உறவுமுறை அமைப்பில் பயன்படுத்தப்பட்ட சொற்கள் அக்கால சமுதாயத்தில் நிலவிய உறவுமுறைகளைப் பற்றி அறிய ஏதுவாக அமைந்துள்ளது.
- * உறவுமுறைகளின் அமைப்பில் குடும்ப அமைப்பானது முக்கிய அங்கமாக உள்ளது. உறவுமுறை என்பது குடும்பத்தையும் அதன் மூலமாக விரிவடையும் மரபினையும் உள்ளடக்கியதாகும்.
- * சமூக வாழ்வின் மையமாக உறவுகள் அமைகிறது. பிறப்பு, திருமணம், இறப்பு இவற்றினால் உண்டான தோழமை உணர்வே உறவாக ஏற்றம் பெருகிறது.
- * சாதி, மத, இன வேறுபாடில்லாத சமுதாயத்தின் முன்னேற்றத்திற்கு வழி வகுக்கக் கூடியதாக உறவுகளானது அமைய வேண்டும்.

சான்றெண் விளக்கம்

1. தமிழ் இலக்கண அகராதி, ப.69.
2. இளம்பூரணர் (உ.ஆ), தொல்காப்பியம் - சொல்லதிகாரம், நூ.1.
3. மேலது., நூ.5.
4. மேலது., நூ.7.
5. மேலது., நூ.8.
6. மேலது., நூ.8.
7. குறுந்தொகை, பா.33.
8. மேலது., பா.40.
9. புறநானூறு, பா.112.
10. குறுந்தொகை, பா.8.
11. மேலது., பா.114.
12. புறநானூறு, பா.86.
13. குறுந்தொகை, பா.77.
14. மேலது., பா.104.
15. தொல்காப்பியம் (சொல்), நூ.153.
16. குறுந்தொகை, பா.93.
17. மேலது., பா.61.
18. புறநானூறு, பா.72.
19. மேலது., பா.61.
20. குறுந்தொகை, பா.40.
21. தொல்காப்பியம் (மரபு), நூ.577.
22. தொல்காப்பியம் (கற்பு), நூ.143.
23. தொல்காப்பியம் (அகம்), நூ.57.
24. தொல்காப்பியம் (களவு), நூ.123.
25. தொல்காப்பியர்காலத் தமிழர், ப.80.

26. தொல்காப்பியம் (பொருள்), நூ.219.

27. தொல்காப்பியம் (அகம்), நூ.56.

28. மேலது., நூ.24.

29. மேலது., நூ.25.

30. மேலது., நூ.26.

இயல் - 2

அகவாழ்வில் உறவுகள்

அகவாழ்வில் உறவுகள்

தமிழர்கள் தங்கள் வாழ்வினை அகம், புறம் எனப் பிரித்து இலக்கணம், இலக்கியம் படைத்துள்ளனர். அதன்வழி தமிழரின் அகவாழ்வில் காணப்பட்ட உறவுமுறைகள் பற்றிய செய்திகளை இவ்வியல் கூறமுற்படுகிறது.

அகம்

“அகமெனப்படுவது அகத்தால் (உள்ளத்தால்) மட்டுமே அறியப்படுவது ஆகும். ஒருவனும் ஒருத்தியும் கூடுகின்ற காலத்துப் பிறந்த இன்பம் இவ்வாறு இருந்தது எனப் பிறருக்கு கூறப்பட இயலாததாகவும் தம் அறிவினால் உணர்ந்து அனுபவிக்கப்படுவதும் ஆகும்”¹ என்று இளம்பூரணர் அகம் பற்றி குறிப்பிடுகின்றார்.

நச்சினார்க்கினியர் “யாண்டும் உள்ளத்து உணர்வே நுகர்ந்து இன்பம் கூறுவதோர் பொருள் ஆதலின் அதனை அகம் என்பார்”² என்று கூறுகின்றார்.

அகமானது புணர்தல், பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல், ஊடல் எனப் பொருள்கொள்ளப்பட்டது. அன்பின் ஐந்திணைகளாக கருதப்படுபவை குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்பன ஆகும். இவற்றினுக்குரிய உரிப்பொருள்கள் அகவாழ்வினுக்கு அடிப்படையாகும். இவற்றுள் ஐந்திணைகள் என்பவை அன்புடைக்காமத்தை மையமாகக் கொண்டது.

கைக்கிளை என்பது ஒருதலைக் காதலைப் பற்றி குறிப்பிடுவது ஆகும். பெருந்திணை என்பது பொருந்தாதக் காமம் ஆகும். அதாவது தலைவன் தலைவியை பொருந்தாத முறையில் விரும்புவது ஆகும். இது ஒப்புமை இல்லாத தலைமக்களிடம் நிகழ்வது ஆகும்.

அன்பின் ஐந்திணைகள்

“குறிஞ்சி பாலை முல்லை மருதம்

நெய்தல் ஐந்திணைக்கு எய்தி பெயரே”³

என்று குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, மருதம், நெய்தல் எனும் இந்த ஐந்தும் நிலத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்ட பெயர்களாகும்.

ஐந்திணையின் நிலங்கள்

ஐந்திணைக்குரிய நிலங்களைப் பின்வருமாறு வரையறை செய்துள்ளனர்.

“மாயோன்மேய காடுறை உலகமும்
சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்
வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்
வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்
முல்லைக் குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் என
சொல்லிய முறையால் சொல்லவும் படுமே”⁴

என்று தொல்காப்பியமும்,

“முல்லையும் குறிஞ்சியும் முறைமையில் திரிந்து
நல் இயல்பு இழந்து நடுங்குதுயர் உறுத்துப்
பாலை என்பதோர் படிவம் கொள்ளும்”

என்று சிலப்பதிகாரமும் உரைக்கின்றன.

குறிஞ்சி	- மலையும் மலைசார்ந்த இடமும் (மலை)
பாலை	- மணலும் மணல்சார்ந்த இடமும் (மணல்)
முல்லை	- காடும் காடுசார்ந்த இடமும் (காடு)
மருதம்	- வயலும் வயல்சார்ந்த இடமும் (வயல்)
நெய்தல்	- கடலும் கடல்சார்ந்த இடமும் (கடல்)

ஐந்திணையின் உரிப்பொருள்கள்

“புணர்தலும் பிரிதலும் இருத்தலும் ஊடலும்
இரங்கலும் இவற்றின் நிமித்தம் எனஆங்கு
எய்திரு உரிப்பொருள் ஐஇரு வகைத்தே”⁵

1. தலைவன் தலைவி ஆகிய இருவரும் கூடுவது புணர்தல்.
2. தலைவன் தலைவியைவிட்டு பிரிவது பிரிதல் ஆகும்.
3. தலைவன் பிரிந்து சென்றவிடத்து தலைவி பொறுத்துக் கொள்வது இருத்தல்.
4. தலைவனின் புறத்தொழுக்கத்தால் தலைவிக்கு ஏற்படும் மனமாறுபாடே ஊடல் ஆகும்.
5. பிரிந்து சென்ற தலைவனின் நிலையினைக் குறித்து தலைவி வறுத்தமுற்றுக் கலங்கி நிற்பதே இரங்கல் ஆகும்.

அகவாழ்வில் தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் உள்ள உறவின் அன்பினை சங்கப் பாடல்கள் விளக்கமாக கூறுகின்றன. அகவாழ்வில் தலைமக்களோடு தொடர்புடைய தோழி, பாங்கன், செவிலி, நற்றாய் போன்றவர்களும் இருப்பதால் இவர்களுக்கும் தலைமக்களுக்கும் இடையேயான உறவுநிலைகளை ஆராய வேண்டியது அவசியமாகிறது.

அகவாழ்வில் உருவாகின்ற உறவுகளை ஐந்து வகையாகப் பிரித்துக் காணலாம்.

- 2.1. காதல் உறவு (களவு)
- 2.2. திருமண உறவு (கற்பு)
- 2.3. பாச உறவு
- 2.4. தகாத உறவு
- 2.5. நொதுமலர் உறவு

2.1. காதல் உறவு

காதலால் ஏற்படுகின்ற உறவுதான் மற்ற உறவுகளுக்கு எல்லாம் தலையாயக் காரணம் ஆகும். காதலால் உருவாகின்ற உறவு களவில் தொடங்கி கற்பில் வளர்கின்றது. வாழ்கிறது. இந்தக் காதல் உறவானது ஒத்த காமமுடைய ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் உருவாவதாகும்.

ஒரு ஆணும், பெண்ணும் தனியே எதிர்ப்படும் போது தம்மை அறியாமல் காதல் வயப்படுகின்றனர். இதனால் அவத்தையும் படுகின்றனர். மறுநாளும் அதே இடத்தில் சந்திக்கத் தலைப்படுகின்றனர். இது களவில் நிகழும் காட்சியாகும்.

2.1.1. களவு

களவு எனப்படுவது ஒத்தார்க்கும் மிக்கார்க்கும் பொதுவாகிய கன்னியரைத் தமர் கொடுப்பக் கொள்ளாமல் கன்னியர் தம் இச்சையினால் “தமரை மறைத்துப் புணர்ந்த பின்னும் அறநிலை வழுவாமல் நிற்பதால் இது அறமெனப்படுகிறது”⁶ என்று இளம்பூரணர் களவுபற்றி விளக்கியுள்ளார்.

களவில் ஏற்படுகின்ற உறவுக்கு காதல் உறவு என்று பெயர். தலைவியைக் ‘காதலி’ என்றும், தலைவனைக் ‘காதலன்’ என்றும் கூறுவர்.

ஒத்தக் காமமுடையவர்கள் எதிர்ப்படும் போது எதிர்பாராத உணர்வால், கட்டுண்டு காதல் வசப்படுவதாக அமைவது களவில் உருவாகும் உறவுமுறை ஆகும். தலைவன், தலைவி ஆகிய இருவருக்கம் கற்பு வாழ்விற்கும், கணவன் மனைவி என்ற உறவுக்கும் இதுவே அடித்தளமாக அமைகிறது.

களவு உருவாவதற்கு முக்கிய காரணமாக இருந்தவை சங்ககாலத்தில் நிலவிய அடக்கு முறைகளும் கட்டுப்பாடுகளும் தான். இதனால் தான் தலைமக்கள் தனியே சந்திக்கின்ற நிலையானது உருவாகியுள்ளது. அதுமட்டுமல்லாது பெண்களுக்கு இயற்கையிலே அச்சம், மடம், நாணம், போன்ற உணர்வுகள் இருந்தமையால் அவர்கள் மறைவாக ஒழுகுதலையே விரும்பியுள்ளனர்.

களவுக்காலத்தில் கூடுகின்ற தலைமக்கள் அறநிலை வழுவாமல் பின்னும் தொடர்வதால் அது அறமாக விளங்கியது. ஆகையால் இது ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது.

களவில் தலைமக்களின் உறவின் உயர்நிலையினை பின்வரும் குறுந்தொகைப் பாடல் மூலம் அறிய முடிகிறது.

“பூ இடைப்படினும் யாண்டு கழிந்தன்ன
நீர் உறைமகன்றி புணர்ச்சிப் போலப்
பிரிவு அரிதுஆகிய தண்டாக் காமமோடு
உடன் உயிர் போகுக தில்ல - கடன் அறிந்து
இருவேம் ஆகிய உலகத்து
ஒருவேம் ஆகிய புன்மைநாம் உயற்கே”⁷

நீரில் உறைகின்ற மகன்றிப் பறவையானது பூவானது இடையில் தோன்றினாலும் ஒருவருடமே கழிந்ததுப் போல துன்பப்படும். அது போல நானும் என் தலைவனைப் பிரிந்து வாழ்வது மிகவும் துன்பத்தை தருவதாக உள்ளது என்று தலைவி கூறுவதிலிருந்து தலைவியானவள் தலைவன் மீது வைத்திருந்த அன்பின் தன்மையைக் காட்டுவதோடு உறவு நிலைகளின் உயர்வினையும் இப்பாடல் தெளிவுப்படுத்துகிறது.

2.1.2 தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் உள்ள உறவு

களவுக் காலத்தில் தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் உண்டான உறவானது உள்ளத்தாலும், உடலாலும் தொடர்புடையது காதல் வயப்பட்ட ஒரு ஆணையும், பெண்ணையும் பற்றிக் குறுந்தொகைப் பாடல் ஒன்று உள்ளது இதன் பொருளை ஆராயும் போது காதலுக்கு இருக்கின்ற ஆற்றலையும் வலிமையையும் நாம் உணர முடிகிறது.

“யாயும் ஞாயும் யாராகியரோ
எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறைக் கேளிர்?
யானும் நீயும் எவ்வழி அறிதும்?
செம்புலப்பெயல் நீர் போல
அன்புடை நெஞ்சம் தாம் கலந்தனவே”⁸

என் தாயும் உன்தாயும் எந்த வகையில் உறவினர். என் தந்தையும் உம் தந்தையும் எந்த முறையில் உறவினர் நானும், நீயும் எந்த வழியினாலோ ஒருவரையொருவர் உரியவரென அறிந்தோம், செம்புலத்தில் பெய்த மழை நீரானது தானும் அம்மண்ணுடன் கலந்து செந்நிறமாவது போல முந்தைய பழக்கமற்ற நம்முடைய அன்பு கொண்ட நெஞ்சங்கள் தானாக கலந்து ஒன்றுபட்டு விட்டது என்பது இப்பாடலின் பொருளாகும்.

காதல் என்பது சமயம், இனம், மொழி, உயர்வு, தாழ்வு, நல்லவர், கெட்டவர் என்ற வேறுபாடெல்லாம் காணாது உருவாகும் என்பதை இப்பாடல் மூலம் உணர முடிகிறது.

தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் இடையே உண்டான உறவின் உண்மை நிலையினையும் உயர்வு நிலையினையும் தலைவியானவள் தோழிக்கு பின்வருமாறு கூறுகின்றாள்.

“நிலத்தினும் பெரிதே, வானினும் உயர்ந்தன்று
நீரினும் ஆரளவின்றே சாரல்
கருங்கோற் குறிஞ்சிப் பூக் கொண்டு
பெருந்தேன் இழைக்கும் நாடனொடு நட்பே”⁹

தலைவன் தலைவியின் மீது வைத்துள்ள அன்பு நிலத்தை விடப் பெரியது, வானத்தை விட உயர்ந்தது கடலின் ஆழத்தினை விட அதிக ஆழமானது என்று கூறுவதிலிருந்து தலைமக்களின் உறவின் தன்மையினையும் உயர்வினையும் நாம் உணர முடிகிறது.

2.1.3 தலைவிக்கும் தோழிக்கும் உள்ள உறவு

தலைவிக்கும் தோழிக்கும் உள்ள உறவுமுறைகளை உளவியல் நோக்கோடும் உலகியல் நோக்கோடும் ஆராய்ந்தால் அந்த உறவின் உண்மையை உணர முடியும். தோழியும், தலைவியும் சிறுவயதிலிருந்து நட்புறவு புண்டு ஒழுகுகின்றனர்.

தலைவி என்பவள் செல்வச் செழிப்போடும் சிறப்போடும் இருப்பவள் தோழியோ, தலைவியின் செவிலித்தாயின் மகள். செவிலி என்பவள் நற்றாயின் தோழி, செவிலித்தாயின் மகள் தலைவிக்கு தோழியாகிறாள் இதனை

“தோழி தானே செவிலி மகளே”¹⁰

எனும் களவியல் நூற்பா உணர்த்துகிறது.

தலைவியிடம் தோழி பழகுகின்ற பாங்கானது உரிமையுடையதாகவும், அதே சமயம் பணிவுடையதாகவும் இருக்கின்றது. தோழியின் செயல்கள் அனைத்தும் தலைவியின் நலம் கருதியும், நன்மைக் கருதியுமே இருப்பதை அகப்பாடல்கள் மூலம் அறிய முடிகிறது.

தலைவனும் தலைவியும் மேற்கொண்ட காதலை நிறைவேற்றக் கூடிய வகையாக தோழியின் செயல்பாடுகள் அமைகின்றன. தோழியின் திறமைகள் எல்லாம் தலைவியின் களவுக் காலத்திலிருந்தே வெளிப்படுவதை நாம் காண முடிகிறது.

தலைமக்களின் காதலானது நிறைவேற தோழி எடுக்கின்ற முயற்சிகள் அனைத்தும் வியக்கும் முறையில் அமைவதோடு இந்த திறமை எப்படி வந்தது, எங்கு கற்றுக் கொண்டாள் என்று எண்ணும் அளவுக்கு அறிவுப்பூர்வமாகத் திகழ்கின்றாள் தோழி.

தலைவியின் காதலை பொறுமையாக தலைவியின் இல்லோரிடத்து எடுத்து இயம்புகிறாள். தலைவன் வரைவு நீட்டித்த போதும், தலைவியைப் பிரியும் போதும் அவனை இடித்துரைத்தும், எடுத்துரைத்தும் நிலையைப் புலப்படுத்துகிறாள் சங்கப் பாடல்களில் தோழி என்பவள் அன்போடும் பண்போடும் பழகும் ஒரு பாத்திரமாக உள்ளாள்.

தலைவி தலைவனைப் பிரிந்து வாடும் போது எல்லாம் தனது ஆற்றாமையைத் தோழியிடம் எடுத்துரைக்கிறாள். தோழி தலைவியை ஆற்றுப் படுத்துகிறாள்.

தோழியும் தலைவியும் வேறுபாடு அறியாது நட்புக்கொண்டு வாழ்ந்தனர். இவர்கள் இருவருக்கும் இடையே மனவேறுபாடோ, பூசலோ, ஏசலோ இருந்ததாக எந்த செய்தியும் குறிக்கப்படவில்லை.

தலைவியும் தோழியும் தலைவனை நம் காதலர், நம் தலைவன் என்று தான் கூறுகின்றனர். இதனை பின்வரும் குறுந்தொகை பாடல்வழி உணரலாம்.

“நிலம் தொட்டுப்புகாஅர் வானம் ஏறார்

விலங்கு இருமுந்நீர் காதலன் செல்லார்

நாட்டின் நாட்டின் ஊரின் ஊரின்

குடிமுறை குடிமுறை தேரின்

கொடுநரும் உளரோ நம் காதலர்”¹¹

நம் அன்பிற்குரியத் தலைவன் நிலத்திற்கு அடியில் சென்று தங்கமாட்டார். வானத்திலும் ஏறமாட்டார், அதன் முறையாக நாடுகள் தோறும் ஊர்கள் தோறும், குடிகள் தோறும் தேடி ஆராய்ந்தால் கண்டிப்பாக அகப்படுவார் என்று தலைவிக்கு ஆறுதல் கூறுகிறாள். மேலும்,

தலைவி தோழியிடம் ‘நம் காதலர்’ என்று கூறி ஆற்றாமையை புலப்படுத்துவதைப் பின்வரும் பாடல் உணர்த்துகிறது.

“நோம் என் நெஞ்சே! நோம் என்னெஞ்சே

இமை தீய்ப் பன்ன கண்ணீர் தாங்கி

அமைவதற்கு அமைந்த நம் காதலர்

அமைவிலர் ஆகுதல் நோம் என் நெஞ்சே”¹²

இவ்வாறாக தலைவியும் தோழியும் தலைவனை நம் காதலர் என்று குறிப்பிடுவது நட்பு மேம்பாட்டாலேயே ஆகும்.

தலைவனின் பிரிவினை ஆற்றுவாய் என்று சொல்லியத் தோழிக்குத் தலைவி கூறும் பதில் ஒன்றில் தனது நிலையினை தலைவி எடுத்துக்கூறும் வகையில் அமைந்த பாடல் ஒன்று சிறப்பானது ஆகும்.

“காமம் தாங்குமதி என்போர் தாம்அ:து

அறியலர் கொல்லோ? அனைமது கையர்கொல்?

யாம் எம் காதலர்க் காணேம் ஆயின்

செறுதுனி பெருகிய நெஞ்சமொடு பெருநீர்க்

கல்பொரு சிறுதிரை போல

மெல்ல மெல்ல இல்லாகுதுமே”¹³

என்ற பாடலில், தோழியே! காம நோயினை தாங்கிக் கொள்க என்று கூறுபவர் தாம் அதன் தன்மையை அறந்திலரோ அல்லது அதனைத் தாங்கிக் கொள்ளும் வலிமைக் கொண்டவரோ? அனால் நானோ என் காதலனைக் காணாத துயரத்தால், வெள்ளத்திலே பாறைக்கண் மோதும் சிறு நுரையினைப் போல மெல்ல, மெல்லத் தேய்ந்து இலையாகிப் போகின்றேன் என்று தலைவித்தன் நிலையைத் தோழிக்கு மறுமொழியாக எடுத்துக் கூறுகிறாள்.

தலைவி தலைவனோடு கொண்டக் காதல் உணர்வால், உடலில் மாற்றம் ஏற்படுகிறது. தலவி தன் காதலன் நினைவால் உண்ணாது. உறங்காது, அலக்காரம் செய்யாது வாட்டத்துடன் இருப்பாள் தலைவியின் பெற்றோர் தலைவியின் நிலையினைக் கண்டு வேலனை அழைத்து வெறியாட்டு நிகழ்த்துகின்றனர். இவ்விடத்து சமயம்பார்த்து தலைவியின் காதலை நயமாக தோழி பெற்றோருக்கு எடுத்துரைக்கிறாள். இதனை,

“அகவன் மகளே! அகவன் மகளே

மனவுக் கோப்பன்ன நன்னெடுங் கூந்தல்

அகவன் மகளே! பாடுக பாட்டே

இன்னும் பாடுக பாட்டே அவர்

நன்னெடுங் குன்றம் பாடிய பாட்டே”¹⁴

தோழியானவள் பாடுக பாட்டே, பாடுக பாட்டே என்று இரண்டுமுறை குறிப்பிடுகின்றாள். அக்குன்றம் யாருடையது? இவள் ஏன் மீண்டும் மீண்டும் அதை பாடும்படிக் கேட்கிறாள்? என்பன போன்ற வினாக்களுக்கு தலைவியின்

பெற்றோர் விடைக்காண முற்படும்போது தலைவியின் காதலை அறியமுடிகிறது. இவ்வாறாக தோழி உணர்செய்யும் முறையானது அறத்தோடு நின்றலாகும்.

தலைவியின் காதலை ஏற்காதப் பெற்றோர் இற்செறிப்பு ஏற்படுத்து கின்றனர். இந்நிலையிலும் தோழி அறத்தோடு நின்று தலைவியை உடன்போக்கிற்கு உட்படச்செய்து, தலைவி தான் விரும்பிய காதலனோடு வாழ வழிசெய்கிறாள். இதனை,

“ஊஉர் அலர் எழச் சேரிகல்லென

ஆனாது அலைக்கும் அறன் இல்அன்னை

தானே இருக்க, தன்மனை யானே

நெல்லி தின்ற மள்ளயிறு தயங்க

உணல் ஆய்ந்திசினால் அவரோடு சேய்நாட்டு

விண்தொட நிவந்த விலங்கு மலைக் கவாஅன்

கரும்புநாடு பாத்தி அன்ன

பெருங்களிற்று அடிவழி நிலைஇயநீரே”¹⁵

இப்பாடலின் வழி தலைவியை உடன்போக்கிற்கு உடன்படச் செய்வதை அறிவதோடு. தலைவன் மீது தோழி வைத்திருந்த நம்பிக்கையும், அன்பும், அக்கறையும் புலப்படுகிறது.

தலைவனும் தலைவியும் களவுக்காலத்தில் அவ்வளவு எளிதாக சந்திக்கமுடியாது. அவர்கள் இருவரும் எங்கு எப்போது சந்திக்க வேண்டும் என்பதை தோழிதான் முடிவுசெய்கிறாள்.

களவுக்காலத்தில் மட்டுமல்லாமல் தோழி கற்புக் காலத்திலும் தலைவியுடன் இருந்து ஆறுதல் கூறுகிறாள். தலைவிக்கும் தலைவனுக்கும் ஊடல் தோன்றும் போது அதனை மாற்றி கூடல் உருவாகும்படி சமாதானம் செய்கிறாள். இந்த செயல்களை எல்லாம் தோழியைத் தவிர வேறு எந்த

உறவும் செய்வதில்லை, தலைவியின் மீது தோழி கொண்டிருந்த நட்புறவு தலைவியின் வாழ்நாள் முழுவதும் தொடர்கிறது.

தலைவியின் நலனுக்காக தன்வாழ்வை விடுத்து அவளின் நன்மைக்காக மட்டுமே தோழி செயல்படுகிறாள். வேறு எந்த உறவும் இந்த அளவுக்கு தியாக மனப்பான்மை கொண்டதாக இருக்க முடியாது.

2.1.4. தலைவனுக்கும் தோழிக்கும் உள்ள உறவு

தலைவனுக்கும் தோழிக்கும் உள்ள உறவு நட்பு உறவாகும். இது நாகரிகமானது. புனிதமானது. நம்பிக்கைக்கு உரியது ஆகும். தலைவனுக்கு தலைவியின் பொருட்டே தோழியிடம் நட்பானது உண்டாகிறது.

தலைவனையும் தலைவியையும் இணைக்கும் பாலமாகத் தோழியானவள் இருக்கின்றாள். தலைவி தலைவனை சந்திக்க முடியாத சில சமயங்களில் தோழி தலைவனை சந்திப்பது என்பது சற்று ஆராயக்கூடிய ஒன்று, காரணம் தோழியும் பெண்தானே தலைவிக்கு இருப்பதுபோல் இவளுக்கும் அச்சம், மடம், இலையெல்லாம் இருக்கும் அல்லவா? என்று நினைக்கத் தோன்றுகிறது. இதற்குத் தீர்வாக மடியில் கணமில்லை என்றால் வழியில் பயமிருக்காது என்ற கருத்தினைத் தான் ஏற்றுக்கொள்ள முடியும்.

தலைமக்கள் காதல் வயப்பட்ட பிறகு இருவரும் களவில் ஒழுகுவதால் குற்ற உணர்ச்சியாலோ அல்லது பயத்தின் காரணமாகவோ தலைவி தலைவனை நேரடியாக சந்திக்க விரும்புவதில்லை. அதுமட்டுமல்லாமல் காதல் உணர்வோடு உறவாடும் நிலை உருவாகும் போது உள்ளத்தில் ஏற்படும் ஒருவித பய உணர்ச்சியே இதற்கு காரணம் எனலாம். அப்படிப்பட்ட உணர்வு இல்லாமையால் தான் தோழி தலைவனை தைரியமாக சந்திக்க முடிகிறது.

களவுக் காலத்தில் தலைவியைவிட தோழியிடமே தலைவன் அதிகமாகப் பேசுகிறான். ஆனால் எந்த சூழலிலும் அன்பானது மாறவில்லை.

வரம்புமீறவில்லை. இதுதான் தோழிக்கும் தலைவனுக்கும் உள்ள நட்புறவின் நயத்தகு நாகரீகம் ஆகும்.

தலைவன் என்பவன் வீரனாகவும், தீரனாகவும் இருப்பவன். அப்படிப்பட்டவன் காதல் வயப்படும் போது பெண்ணிடம் அடிமைப்பட்டு காத்துநிற்கும் சூழ்நிலையையும் உள்ளன்போடு ஏற்றுக் கொள்கின்றான்.

தலைவன் தலைவியைக் காணவேண்டி தோழியிடம் வாயில் நேர்கின்றான். இவ்விடத்தில் தோழி சொல்வதைத் தலைவன் கேட்டுத்தான் ஆகவேண்டும். இதனை,

“காலையும் பகலும் கையறு மாலையும்
ஊர்துஞ்சு யாமமும் விடியலும் என்று இப்
பொழுது இடைதெரியின் பொய்யே காமம்
மாவென மடலொடு மறுகில் தோன்றித்
தெற்றெனத் தூற்றலும் பழியே
வாழ்தலும் பழியே - பிரிவுதலை வரினே”¹⁶

காலை, பகல், மாலை, யாமம், விடியல் என்று எதுவும் தெரியாது காமம் என்னை வாட்டுகிறது. தலைவியை நான் சந்திக்க தடை இருக்குமாயின் மடலேறி ஊரில் சென்று என் குறையை எடுத்துரைப்பேன். அதனால் பழி உண்டாகும்.

அப்படி செய்தபிறகு நான் உயிர்வாழ்வதும் பழியாகும். இவ்வாறாக தன் நிலையினைக் கூறி தோழியிடம் தலைவன் வாயிலுக்கு உடன்படுமாறு வேண்டுகிறான். அவ்வாறு உடன்படாநிலையில் வலியே பெறுவேன் என்று எச்சரிக்கும் வகையிலும் கூறுகின்றான். ஆக தலைவன் தோழியிடம் உரிமையோடும், நட்புறவோடும் உதவி கேட்கும் பாங்கு இருந்ததை உணரமுடிகிறது.

தலைவன் தலைவியைவிட்டு பரத்தையர் இடத்துச் சென்றபோது கேள்விகேட்கும் உரிமையானது தோழிக்கு உள்ளது. இதனை,

“வேம்பின் பைங்காய் எந்தோழி தரினே

தேம்பூங்கட்டி என்றனார் இனியே

பாரி பறம்பின் பனிச்சுனைத் தெண்ணீர்

தை இத்திங்கள் தண்ணிய தரினும்

வெய்ய உவர்க்கும் என்றனார்

ஐய அற்றால் அன்பின் பாலே”¹⁷

தலைவனிடம் உண்டான மாறுபாட்டினைத் தோழி பின்வருமாறு கூறுகிறாள். தலைவனே! எந்தோழி களவுக்காலத்தில் வேப்பங்காயினை தந்தபோதும் அதை நீர் தேம்பூங்கட்டி என்று கூறி உவந்து சுவைத்தீர், ஆனால் இப்போது பாரியின் பனிச்சுனை நீரினை தந்தபோதும் இது உவர்க்கிறது என்கிறீர். உனது அன்பின் தன்மை மாறியது எதனால் என்று வினவுகிறாள். வாயிலும் மறுக்கிறாள். இவ்வாறாக தவறுசெய்யும் தலைவனை கண்டிக்கும் உரிமை உடையவளாக தோழி உள்ளாள்.

தலைவன் தலைவியை வரைவு செய்யாது காலம்நீட்டித்த போது, தோழி பணிவுடன் துணிவுடன், நயமாகவும், கடிந்தும் உரைக்கின்ற பாங்கு தோழியின் தன்மையை புலப்படுத்துவது ஆகும்.

தலைவியை உடனே திருமணம் செய்துகொள்ளவில்லை என்றால் நேரும் விளைவினை தோழி பின்வருமாறு உணர்த்துகிறாள்.

“வேரல் வேலி வேர்க்கோட் பலவின்

சாரல் நாட செவ்வியை ஆகுமதி

யார் அஃது அறிந்திசினோரே சாரல்

சிறுகோட்டுப் பெரும்பழம் தூங்கியாங்கு இவள்

உயிர்தவச் சிறிது காமமோ பெரிதே”¹⁸

இப்பாடலின் மூலம் பழுத்தப்பலாப்பழம் சிறிய காம்பில் தொங்கிக் கொண்டிருப்பதை போல, உயிர்சிறிதாகி காமம் பெரிதாகி உள்ளது. இப்படிப்பட்ட காமமானது தலைவியின் உயிரைப் போக்கவல்லதை உணர்ந்து

தலைவன் விரைவில் அவளை மணம்செய்துகொள்ளும்படியும், வேறு வரைவினை தலைவியின் பெற்றோர் ஏற்பாடு செய்யவிருப்பதையும் மறைமுகமாக தலைவனுக்கு உணர்த்தி தெளிவுபடுத்துகிறாள்.

தலைவியின் வரைவினை நீட்டித்த தலைவன் ஒருநாள் தலைவியைக் காணவருகின்றான். அதனை தோழி பின்வருமாறு தலைவிக்கு உணர்த்துகிறாள்.

“யாம்செய் தொல்வினைக்கு என்பே துற்றனை

வருந்தல் வாழிதோழி யாம் சென்று

உரைத்தனம் வருகம் எழுமதி புணர்திரைக்

கடல்வினை அமுதம் பெயற்கேற் றாஅங்கு

அழுமே தோழி அவர்பழமுதிர் குன்றே”¹⁹

தலைவன் கேட்கும் முதகத்தான் தோழி தலைவியடம் கூறுகிறாள். தலைவன் உன்னை காணவராமல் இருப்பதற்கும் வரைவினை நீட்டிப்பதற்கும் அவன் நாட்டில் விழும் அருவியும், அவனது நாட்டிலுள்ள மலைகளும் தான் காரணம் ஆகும் என்கிறாள்.

தலைவனிடம், தோழி தலைவியின் நிலையினையும் கூறுகிறாள். தலைவி உன்மீது காதல் கொண்டதால் உடல்மெலிகிறாள். ஊரார் தலைவியின் நிலையினைக் கண்டு அவளைப்பற்றி அம்பல் தூற்றுகின்றனர். தம் வலக்கையின் சுட்டுவிரல் முக்கில்பட உள்ளங்கையை வாயருகே குவித்து பிறரிடம் தலைவியைப் பற்றி பேசுகின்றனர். இக்காட்சியை,

“சிலரும் பலரும் கடைக்கண் நோக்கி

முக்கின் உச்சிச் சுட்டுவிரல் சேர்த்தி

மறுகிற் பெண்டிற் அம்பல் தூற்ற”²⁰

எனும் பாடல் சித்திரிக்கின்றது.

தலைவி விரும்பிய வகையே அவளைத் தலைவனுடன் சேர்க்கின்றாள் தோழி. அப்போது தலைவனிடம் சில அறிவுரைகளையும் கூறுகின்றாள். இன்று

இளமையும் அழகுமாக ஒளிரும் தலைவி முதுமையுறுவாள். அப்போது தலைவியின் நிமிர்ந்த மார்பகங்கள் தளரும், கருநிறக் கூந்தல் நரை மிகும். பொன்நிறமேனி சுருக்கம் பெறும், அப்போதும் இன்றுபோல் உன் அன்பானது நிலையாக இருக்கட்டும் என்கிறாள். இதனை,

“அண்ணாந்து ஏந்திய வனமுலை தளரினும்
பொன்னேர் மேனி மணியின் தாழ்ந்த
நன்னெடுங் கூந்தல் நரையொடு முடிப்பினும்
நீத்தல் ஓம்புமதி பூக்கேழ் ஊரே”²¹

எனும் பாடலானது உணர்த்துகிறது.

தலைவனுக்கும் தோழிக்கும் உண்டான நட்பானது தலைவியால் ஏற்பட்டு அது கற்பு காலத்தில் கடைசி வரையிலும் வருகின்றது. தலைவியின் உரிமைக்கோ, வாழ்வுக்கோ, ஆபத்து நேராத வகையில் தோழி தலைவனிடம் நட்புறவுடன் பழகுவது நட்பின் உச்சக்கட்டமாகும்.

2.1.5. தலைவனுக்கும் பாங்கனுக்கும் உள்ள உறவு

தலைவனுக்கும் பாங்கனுக்கும் உள்ள உறவானது தலைவிக்கும் தோழிக்கும் இருக்கின்ற அளவுக்கு நெருக்கமும் பிணைப்பும் கொண்டதாக அகவாழ்வில் இருக்கவில்லை. தலைவன் தன் காதலைப் பற்றியும் காதலியைப்பற்றியும் பாங்கனிடம் கூறுவான். பாங்கனும் தலைவியின் இருப்பிடம் அறிந்து பாங்கற் கூட்டத்துக்கு உதவுகிறான். இவ்வளவுதான் களவில் பாங்கனுக்கும் தலைவனுக்கும் உள்ள உறவாகும்.

பெரும்பாலும் தலைவியை சந்திக்க தோழியிடம் தான் உதவி கேட்கிறான் தலைவன். அடிக்கடி பாங்கனிடம் உதவி கேட்பதில்லை. காரணம், அவன் ஒரு ஆண்மகன். தலைவியிடம் சென்று அவன் பேசினால் பெற்றோருக்கும், உறவினர்க்கும் ஐயம் தோன்றும். இதன் விளைவாக ஊரார் அம்பலும், அலரும் தூற்றுவர். எனவே தான் பாங்கன் அதிகம் பேசுவதில்லை.

தலைவன் தன் காதலையும், ஆற்றாமையினையும் பாங்கனிடம் கூறுகின்றான். பாங்கன் அவனை ஆறுதல் படுத்தி இந்தநிலை வேண்டாம் என்கிறான். அப்போது தன் வருத்தத்தை தலைவன் பின்வருமாறு புலப்படுத்துகின்றான்.

“இடிக்கும் கேளிர்! நும்குறை ஆக

நிறுக்கல் ஆற்றினோ நன்றுமன் தில்ல

ஞாயிறு காயும் வெவ்வறை மருங்கில்

கைஇல் ஊமன் கண்ணின் காக்கும்

வெண்ணெய் உணங்கல் போலப்

பரந்தன்று இந்நோய் நோன்று கொளற்கு அரிதே”²²

கதிரவன் காய்தலினால் உண்டாகும் வெம்மையினால் பாறையானது சுடுகிறது. அப்பாறையினில் இருக்கின்ற வெண்ணெய்யினை கையற்ற ஊமையன் காக்க முடியாது. அதுபோல என் காமநோயினையும் என்னால் காக்க இயலவில்லை. எனவே பாங்கனே இதனை அறிந்து, என் உயிர்காத்து, என் காதலை நிறைவேற்றி வைப்பாயாக, என்னை இடித்துரைப்பதை விடுவாயாக என்று கூறுகின்றான்.

பாங்கன் தனது கருத்தினை தலைவனுக்கு அறிவுறுத்தும் வகையில் கூறுகிறான். காமம் என்பது மெய்யான இன்பம் அன்று, அக்காமத்தால் பெயர்கெடும், அலர் எழும், பழி உண்டாகும் எகூறுகிறான். இதனை,

“காமம் காமம் என்ப காமம்

அணங்கும் பிணியும் அன்றே நினைப்பின்

முதைச் சுவற் கலித்த முற்றா இளம்புல்

மூதாதை வந்தாங்கு

வருந்தே காமம் பெருந்தோளோயே”²³

என்னும் பாடலில், பெருந்தோள் வலிமையை உடையத் தலைவனே, காமம், காமம் என்று அறிவற்றோர்தான் கூறுவர், காமம் என்பது தகுதியை இழக்கச் செய்வது ஆகும். சிற்றின்பத்தை தருமே அன்றி அஃது பேரின்பத்தை தராது. எனவே அதனை கைவிடுவாயாக என்று உரைக்கின்றான்.

காதலுற்ற தலைவன் தலைவியை அடைதல் என்பது எளிதல்ல என்பதை பாங்கனின் மறுப்புரையின் மூலமும், தலைவனின் ஏக்கவுரையின் மூலமும் தெரிந்து கொள்ளமுடிகிறது. தன் காதலியோடு அரைநாள் மட்டும் வாழ்ந்தால் போதும் என்று தலைவன் பாங்கனிடம் கூறுவதை பின்வரும் பாடலானது புலப்படுத்துகிறது.

“கேளிர் வாழியோ கேளிர் நாளும் என்
நெஞ்சுபிணிக் கொண்ட அம்சில் ஒதிப்
பெருந்தோட் குறுமகள் சிறுமெல் ஆகம்
ஒருநாள் புணரப் புணரின்

அரைநாள் வாழ்க்கையும் வேண்டலன் யானே”²⁴

என்னும் பாடலில், நண்பனே அழகிய கூந்தலையும், பெரிய தோல்களையம் உடைய இளமைப் பொருந்திய தலைவி எந்நெஞ்சத்தைப் பிணைத்துக் கொண்டாள். அப்படிப்பட்டத் தலைவியை ஒரே ஒரு நாளானவது என் மேனி முழுவதும் பொருந்தும் படியாகத் தழுவுதலைப் பெறல் வேண்டும். அப்படிப் பெற்றேனாயின் அதன்பிறகு அரைநாள் கூட உயிர் வாழ்ந்திருப்பதைக் கூட நான் விரும்பமாட்டேன் என்று தலைவன் பாங்கனிடம் கூறுவதிலிருந்து பாங்கன் மீது அவன் வைத்திருந்த நட்பானது விளங்குகிறது.

தலைவனின் உடல் வலிமையில் ஏற்பட்ட மாறுபாடு கண்டு பாங்கன் காரணம் என்று கேட்கிறான். அதற்கு தலைவன் பின்வருமாறு விடையளிக்கிறான்.

“சிறுகுடிக் குறவன் பெருந்தோட் குறமகள்
நீர் ஓரன்ன சாயல்
தீஓரன்ன என் உரன் அவித்தன்றே”²⁵

நீரைப்போன்று அக்குறமகளது சாயலானது நெருப்பைப் போன்ற என் வலிமையையும் அடங்கும்படியாக செய்துவிட்டது என்று தன் வலிமையையும், அப்பெண்ணிடம் தான் அடங்கிய நிலையினையும் தலைவன் பாங்கனிடம் கூறுகிறான்.

கற்புக்காலத்திலும் தலைவனுக்கும், பாங்கனுக்கும் உண்டான நட்பானது தொடர்கிறது. தலைமக்களின் தேவைகளை பூர்த்தி செய்வதாக இந்த நட்பறவானது சங்க இலக்கியங்களில் காட்டப்படுகின்றன. எனினும் தலைவியும், தலைவனும், தோழியையும், பாங்கனையும் தமக்கு நிகராக வைத்து சிறப்பித்த பண்பானது அவர்களின் மனப்பாங்கினைக் காட்டுவதாக உள்ளது.

சங்க இலக்கியங்களில் பாங்கன் தோழி ஆகிய இருபாத்திரங்களும் தனிச்சிறப்புடையதாகக் காணப்படுகிறது. தோழியைத்தலைவி அடிமையாக நடத்தவில்லை, தனக்கு நிகராகவும், தனக்குள்ள உரிமையைக் கொடுத்தும் நட்பு பாராட்டிய பாங்கு உலக நாகரிகங்களின் உச்சகட்ட வளர்ச்சி சங்ககாலத்திலேயே தமிழர்களிடம் இருந்தமையை உணர்த்துகிறது.

2.2. திருமண உறவு (கற்பு)

களவுக்காலத்தில் கூடிய தலைமக்களின் உறவு நிலைபெறுவதும், உரிமைப் பெறுவதும் திருமணத்தின்போதுதான். சங்க காலமக்கள் காதல் வாழ்வினையே பெரிதும் விரும்பினர். புறப்பாடல்களைவிட அகப்பாடல்கள் அதிகம் காணப்படுகின்றது. காதல் வாழ்வில் ஏமாறுதலும், ஏமாற்றுதலும், பொய்யுரைப்பதும் தோன்றிய பொழுது ‘திருமணம்’ என்னும் சடங்கு முறைகள் தோன்றின. இதனை,

“பொய்யும் வழுவுந் தோன்றிய பின்னர்

ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப”²⁶

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பா மூலம் உணரமுடிகிறது.

காதல் உறவு களவில் ஒரு குறிப்பிட்ட காலம் வரைதான் இருக்க முடியும். களவானது நீடித்தால் அலரும். அம்பலும் தோன்றி பழி உண்டாகும். எனவே களவானது பிறருக்கு தெரியும் வரை நீடித்து அதன்பிறகு வரைவுக்கு ஆயத்தம் ஆகிறது.

பெற்றோர்கள் தலைமக்களின் காதல் உறவினை ஏற்குமிடத்து ‘மணநிகழ்வு’ நடைபெறும். மறுக்குமிடத்து உடன்போக்கு உண்டாகி தலைமக்கள் தாமே களவு மணத்தினை புரிந்துகொள்வர். காதல் உறவானது காலத்தாலும், காவலாலும் கட்டுப்படுத்த முடியாத ஓர் உயர்ந்த உறவாகும். அன்று முதல் இன்றுவரையிலும் இந்த உறவானது உயிர்வாழ்கிறது.

இத்தகு தன்மையினைக் கொண்ட காதல் உறவானது திருமண உறவாக மாறி சமுதாயத்தில் ஓர் உயரிய மதிப்பை பெற்றும் விளங்குகிறது.

திருமணத்தினை ‘கரணம்’, ‘வரைவு’, ‘மன்றல்’, ‘வதுவை’ என்ற சொற்களால் வழங்கப்படுவதை சங்க இலக்கியத்திலும் தொல்காப்பிய நூற்பாக்களிலும் காணமுடிகிறது. கருத்தொருமித்த ஒத்தக் காம முடையவர்கள் தான் திருமண உறவுக்கு உரியவர்கள். திருமண உறவு என்பது சுற்றத்தார் மூலம் ஏற்படுத்தப்படுவதாகும். இதனை,

“கற்பெனப்படுவது கரணமொடு புணரக்

கொளற்குரி மரபிற் கிழவன் கிழத்தியைக்

கொடைக்குரி மரபினோர் கொடுப்பக்கொள்வதுவே”²⁷

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாவழி கொடுப்பக் கொள்ளும் திருமண உறவுமுறை இருந்தமையை அறியமுடிகிறது.

காதல் திருமணத்துக்கு அக்காலத்திலேயே எதிர்ப்பு இருந்ததையும், அதையும் மீறி காதல் மணம் புரிந்து வாழ்ந்தமையினையும் பின்வரும் நூற்பா புலப்படுத்துகிறது.

“கொடுப்போர் இன்றியுங் கரண முண்டே

புணர்ந்துடன் போகிய காலையான்”²⁸

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பா எடுத்தியம்புகிறது.

செம்மைநிலையில் சிறப்புடன் வாழ்ந்த தமிழர்கள் வாழ்வினைச் சுட்டும் தொல்காப்பியம் மறையோர் தேயத்து மன்றல் எட்டு என்று திருமண முறையினை வகைப்படுத்துகிறது. இதனை,

“இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றாங்கு

அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை மருங்கின்

காமக் கூட்டங் காணுங் காலை

மறையோர் தேஎத்து மன்றல் எட்டனுள்

துறையமை நல்யாழ்த் துணைமையோர் இயல்பே”²⁹

என்று குறிப்பிடுகிறது.

எட்டுவகை மணங்களை இளம்பூரணர் பின்வருமாறு வரிசைப் படுத்துகிறார்.

1. பிரம்மம்
2. பிரசாபத்தியம்
3. ஆரிடம்
4. தெய்வம்
5. கந்தர்வம்
6. அசுரம்
7. இராக்கதம்
8. பைசாசம்

என்பனவாகும்.

1. பிரம்மம்: இது 48 ஆண்டுகள் பிரம்மச்சரியம் காத்தோருக்குக் கன்னியை அணிகலன் அணிவித்துக் கொடுப்பதாகும்.

2. **பிரசாபத்தியம்:** மகளிர் கொள்ளுதற்குரிய கோத்திரத்தால் வேண்டிய வழி இருமுதுகுரவரும் இயைந்து கொடுப்பது.
3. **ஆரிடம்:** ஒன்றானும் இரண்டானும் ஆவும், ஆனேறும் வாங்கிக் கொடுப்பது ஆகும்.
4. **தெய்வம்:** வேள்விக்கு ஆசிரியராய் நின்றார் பலருள்ளும் ஒருவருக்கு வேள்வித்தீ முன்னர் கொடுப்பது தெய்வமாகும்.
5. **காந்தர்வம்:** ஒத்த அன்புடைய இருவரும் தாமாகவே புரிந்துகொள்ளும் மணம் காந்தர்வம் ஆகும்.
6. **அசுரம்:** வில்லேற்றினாதல், திரிபின்றி எய்தானாதல் கோடற்குரிய எனக்கூறியவழி அது செய்தாற்குக் கொடுப்பதாகும்.
7. **இராக்கதம்:** தலைமக்கள் தன்னினும், தமரினும் பெறாது, வலிதிற் மேற்கொள்வது இராக்கதம் ஆகும்.
8. **பைசாசம்:** களித்தார்மாட்டும், துயின்றார் மாட்டும் கூடுதல் பைசாசம் ஆகும்.

மேற்கூட்டிய எண்வகை மணத்தில் அசுரம், இராக்கதம், பைசாசம் ஆகிய மூன்றும் கைக்கிளைப் பாற்படுவன என்றும் பிரம்மம், பிரசாபத்தியம், ஆரிடம், தெய்வம் என்ற நான்கும் பெருந்திணையுள் அடங்குமென்றும், காந்தர்வம் என்பது ஐந்திணையின்பாற்படும் என்றும் இளம்பூரணரும், நச்சினார்க்கினியரும் கூறுகின்றனர்.

திருமண உறவுமுறையில் திருமணத்தின் போது சடங்குகள் பல நிகழ்ந்திருக்கின்றன. முழவு, சங்கு, தாரைப்போன்ற இசைக்கருவிகள் இசைக்கப்பட்டன. தோரணங்களாலும், கோலங்களாலும் இல்லத்தை அலங்காரம் செய்கின்றன. சுற்றத்தார் அனைவரும் கூடிநின்று மணமக்களை வாழ்த்துகின்ற அனைத்து நிகழ்வுகளும் கொடுப்பக்கொள்ளும் திருமணத்தில் உண்டு, இதனை, அகநானூறு 86, 136 ஆகிய இருவாடல்கள் வழி அறியலாம்.

உடன்போக்கு சென்று புரியும் களவு மணத்திற்கு இத்தகைய ஆரவாரமும், சிறப்பும் இல்லை என்பது இன்றும் நடைமுறையில் உள்ள உண்மை.

கொடுப்பக் கொள்ளும் திருமணமுறை சீரோடும் சிறப்போடும் நிகழ்ந்ததைப் பின்வரும் அகநானூற்றுப் பாடல்வழி அறியலாம்.

“உழுந்து தலைப்பெய்த கொழுங்களி மிதவை

பெருஞ்சோற் றமலை நிற்ப நிரைகால்

தண்பெரும் பந்தர் தருமணல் ஞெமிரி

கனையிருள் அகன்ற கவின்பெறு காலை

மனைவிளக் குறுத்து மாலை தொடரிக்

.....

முன்னவும் பின்னவும் முறைமுறை தரத்தரப்

புதல்வர்ப் பயந்த திதலையவ் வயிற்று

வாலிழை மகளிர் நால்வர் கூடி

கற்பினின் வழாஅ நற்பல உதவிப்

பெற்றோர் பெட்கும் துணையை ஆகென

நீரோடு சொரிந்த ஈரிதழ் அலரி

பல்லிருங் கதுப்பின் நெல்லொடு தயங்க

வதுவை நன்மணங் கழிந்த பின்றைக்”³⁰

பந்தல்கால் நட்டு, செம்மண்பூசி, விளக்கு ஏற்றி மங்களநீர் கொண்டு வந்து, குழந்தைகளைப் பெற்ற மகங்களமகளிர் கூடி வாழ்த்துப்பாடி, நீராட்டி, மணமக்களை அலங்கரித்து திருமணத்தை நடத்தும் அத்தனை நிகழ்ச்சிகளையும் இந்த பாடல் ஒன்றின் மூலமே அறிந்துகொள்ளமுடிகிறது.

உடன்போக்கு மேற்கொண்ட தலைமக்கள் தங்களது திருமணத்தை நடத்திய முறையினை குறுந்தொகை பாடலொன்று பாங்குடன் கூறுகிறது. இதனை,

“பறைப்பட பணிலம் ஆர்ப்ப இறைகொள்பு
தொல்மு தாலத்துப் பொதியில் தோன்றிய
நாலார் கோசர் நன்மொழி போல
வாயகின்றே தோழியாய் கழற்
சேயிலை வெள்வேல் விடலையொடு
தொகுவளை முன்கை மடந்தை நட்பே”³¹

என்ற இப்பாடல் வழி உடன்போக்கு சென்று மணம் புரிந்த இடத்தும் ஒருசில
சடங்குகள் இருந்திருக்கின்றன என்பதை உணரமுடிகிறது. மணப்பறை
முழங்குதலும், சங்கு ஒலித்தலும் இங்கும் சுட்டப்படுகின்றன.

ஆரிய திருமணமுறையானது தமிழர்களிடம் வடவர்களின் வருகையால்
பின்பற்றப்பட்டது.

திருமண உறவுகள் என்பது ஒத்த குலத்தாரிடமும் உயர்ந்தாரிடமும்
நிகழும் கொடுப்பக் கொள்ளும் முறையாகும். அதோடு மாமன்மகள்,
அத்தைமகள், அக்காவின் மகள் என்று மாற்றுவழியில் வரும் உறவில் தான்
பெண் எடுத்தும், கொடுத்தும் உள்ளனர். உடன்பிறப்பில் சகோதரன் வழி
உறவில் பெண் எடுக்காத, கொடுக்காத நிலையானது சங்க காலத்திலிருந்து
இன்றுவரை வழக்கத்தில் இருப்பதை நாம் காணமுடிகிறது.

கற்புவாழ்வில் தலைமக்களின் உறவுநிலைகள்

களவுவாழ்வில் தலைமக்களின் உறவானது இலைமறை காயாகவும்,
மேகத்திரையுள் மறைந்த நிலவாகவும் இருக்கின்றது. ஆனால் கற்பு
வாழ்விலோ அவர்களுடைய உறவு சமுதாயத்தால் ஏற்றுக்கொள்ளப்
பட்டதாகவும், உரிமைப் பெறப்பட்டதாகவும் உள்ளது. திருமணம் ஒரு
அடையாளமாகவும், இன்னார்க்கு இன்னார் கணவன் மனைவி என்று
உலகினுக்கு பறைசாற்றுவதன் மூலமும் உறவானது மேலும் நீடிக்கின்றது.

திருமணம் என்பது இல்லறத்தின் நுழைவு வாயிலாகும். திருமணத்திற்குப் பிறகு ஒரு ஆணும் பெண்ணும், கணவன் மனைவியாக இணைந்து குடும்பம் நடத்துகின்றனர். பல சமுதாயக்கடமைகளை ஆற்றுகின்றனர். தலைமக்களின் உறவைப் பற்றியும், அவர்கள் குடும்பம் நடத்தும் பாங்கினைப் பற்றியும், பிரிவினைப்பற்றியும் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் பல எடுத்துரைக்கின்றன.

தலைமக்களின் உறவு என்பது ஓர் உயிர், ஈருடலாக வாழ்வதாகும். கூடியவர் பிரியத்தான் வேண்டும். பிரிந்தவர் வாடித்தான் ஆக வேண்டும் என்பது தலைமக்களின் வாழ்வில் இயற்கையால் எழுதப்பட்ட நியதி ஆகும்.

திருமணம் நடந்தபிறகு தலைமக்கள் தனித்துவிடப்படுகின்றனர். தலைவி நாணமிகுதியால் முகம் புதைந்து நிற்கிறாள். தலைவன் விருப்பமுடன் அவள் முகத்தை மூடிய கைகளை விலக்கிடத் தொடுகிறான். தலைவியின் நாணமானது அச்சமாக மாறிப் பெருமூச்சுவிடுகிறாள். தலைவியின் அச்சத்தைப் போக்க தலைவன் உன்மனதில் நினைப்பதை தயங்காமல் கூறு எனப் பேசத்தொடங்குகிறான். இக்காட்சியினை,

“முயங்கல் விரப்பமொடு முகம்புதை திறப்ப
அஞ்சினள் உயிர்த்தலை காலையாழ நின்
நெஞ்சம் படந்தது எஞ்சாது உரையென
இந்நகை இருக்கை பின்யான் வினவலின்
செஞ்சூட்டு ஒண்குழை வண்காது துயல்வர
அகமலி உவகையள் ஆக”³²

என்று இப்பாடலானது புலப்படுத்துகிறது.

செல்வச்செழிப்புமிக்க குடும்பத்தைச் சேர்ந்த தலைவி, தலைவனை மணந்தபிறகு அங்குள்ள நிலைமைக்கு ஏற்ப தன்னைப் பழக்கப்படுத்திக் கொள்கிறாள். தன் தாய்வீட்டில் பருகிய தேன்கலந்த பாலின் சுவையினைவிட,

கணவன் ஊரில் கிடைக்கும் மானுண்டு எஞ்சிய எச்சில் நீர்தான்
இனிமையானது என்கிறாள். இதனை,

“அன்னாய் வாழிவேண் டன்னைநம் படப்பை
தேன்மயங்கு பாலினும் இனிய அவர்நாட்டு
உவலைக் கூவற் கீழ்
மான்உண்டு எஞ்சிய கலிழிநீரே”³³

எனும் பாடல் மூலம் உணரமுடிகிறது.

உண்மையான மனைவி கணவன் செய்யும் சிறுபிழைகளுக்கு எல்லாம்
கோபம் கொள்ளமாட்டாள். கணவன் செய்வது நன்மையாயினும் தீமையாயினும்
அவற்றைப் பொறுத்துக் கொள்வாள். சங்க காலத்தில் பெண்ணுக்கு
சரிசமமான உரிமை இல்லை. மனைவி என்பவள் கணவனுக்குக் கட்டுப்பட்டும்,
அவன் கொடுமை செய்தாலும் அவனுடன் கூடியிருந்தும் தான் வாழவேண்டும்
என்ற நிலையானது இருந்தது. இதனைப் பின்வரும் தோழி கூற்றின் மூலம்
அறியலாம்.

“உரவு நீர்ச்சேர்ப்ப
தாய் உடன்று அலைக்குங் காலையும் வாய்விட்டு
அன்னாய் என்னும் குழவிபோல
இன்னா செய்யினும் இனிதுதலை அளிப்பினும்
நின் வரைப்பினள் எந்தோழி
தன்உறு விழுமம் களைஞரோ இலளே”³⁴

ஒரு தோழி தலைவனிடம் தலைவியைப்பற்றி கூறுவதுபோல பாடப்பட்டு
இந்தப் பாடலாகும்.

2.2. செல்வத்தின் சிறப்பு

இல்லறத்தை இனிதே நடத்திடப் பொருள் வேண்டும். அப்பொருளினைப்
பெற தலைவியை பிரியவேண்டிய நிலை தலைவனுக்கு அக்காலத்தில்
இருந்தது. இதனை,

“வினையே ஆடவர்க்கு உயிரே வாள்நுதல்
மனையுரை மகளிர்க்கு ஆடவர் உயிர்என
நமக்குரைத்தோரும் தாமே
அழால் தோழி அழுங்குவர் செலவே”³⁵

வினைவே ஆடவர்க்கு உயிர் என்பதால் தலைவன் பொருள்தேட
முற்படுகிறான். ஆடவர்தான் பெண்ணிற்கு உயிர் என்பதால் தலைவி
வாடுகிறாள்.

ஈதலும், இன்பமாக இருப்பதும் பொருள் அற்றவருக்கு இருக்காது
என்பதால் தான் பொருள்தேட வேண்டிய முக்கியத்துவத்தை எண்ணி ஒரு
தலைவன் தன் நெஞ்சுக்கு ஆறுதல் கூறும் காட்சியினை பின்வரும்
குறுந்தொகைப்பாடல் ஒன்றின் மூலம் அறியலாம்.

“ஈதலும் துய்த்தலும் இல்லோர்க்கு இல்எனச்
செய்வினை கைம்மிக எண்ணுதி அவ்வினைக்கு
அம்ம அரிவையும் வருமோ?
எம்மை உயர்த்தியோ? உரைத்திசின் நெஞ்சே”³⁶

என்ற பாடல்வழி உணரமுடிகிறது.

மற்றொரு தலைவன் தலைவியை தவிர யான் பெறுதற்கரிய செல்வம்
வேறு எதுவும் இல்லை என்று கூறுகிறார். இதனைப் பின்வரும் பாடல் மூலம்
தெரிந்து கொள்ளலாம்.

“மருந்தெனின் மருந்தே வைப்புஎனின் வைப்பே
அரும்பியபக் சுணங்கின் அம்பகட்டு இளமுலைப்
பெருந்தோள், நுணுகிய நுசப்பின்
நல்கெழு கானவர் நல்குறு மகளே”³⁷

தலைவியைப் பிரிந்து நான் தேடும் பொருளைவிட, அதனால் நான்
பெறக்கூடிய இன்பத்தைவிட இவளே எனக்கு அமுதமாகத் திகழ்கின்றாள்.

இவள்தான் எனக்கு பெருதற்கரிய செல்வமாவள். ஆகையால் இவளைப்பிரிந்து பெறுவது எதுவுமில்லை என்று கூறுகின்றான்.

கணவனின் நலத்திலே கருத்துடையவளாக கற்புடைய மனைவி காட்டப்படுகிறாள். பொருள்தேட போயிருக்கும் தன் கணவர் என்றும் நோயின்றி வாழவும், அவன் கருதிச்சென்ற காரியத்தில் விரைவாக வெற்றிப்பெற்று திரும்ப வேண்டும் என்று விரும்புவாள். தன் கணவன்மேல் எவரும் எப்பழியும் சுமத்த இடம்தரமாட்டாள். இதனை,

“அழியாவிழவின் அஞ்சுவரு மூதூர்ப்
பழியிலர் ஆயினும் பலர் புறங்கூறும்
சேரியம் பெண்டிர் எள்ளினும் எள்ளுக
நுண்புண் எருமை குடநாட்டன்ன என்
ஆய்நலம் தொலையினும் தொலைக என்றும்
நோயிலராக நம் காதலர்”³⁸

என்னும் பாடல் உணர்த்துகிறது.

கற்புடைய மகளிர் இவ்வுலகமே பரிசாகக் கிடைத்தாலும் தனது கணவனை விட்டு, மற்றொருவனை மணத்தலாகிய இருமணம் புரிந்து கொள்ளுதலை விரும்பமாட்டார்கள் என்பதைப் பின்வரும் கலித்தொகைப் பாடல் மூலம் அறியலாம்.

“விரிநீர் உடுக்கை உலகம் பெரினும்
அருநெறி ஆயர் மகளிர்க்கு
இருமணம் கூடுதல் இயல்பன்றே”³⁹

என்பது இப்பாடலாகும்.

இம்மையிலே இன்பம் பெற செல்வமே ஏற்ற கருவி, மறுமைக்கான நல்லறங்களை செய்வதற்கும் செல்வமே சிறந்த துணையாகும். ஆதலால் பொருளீட்டும் முயற்சியில் ஒவ்வொரு ஆடவனும் ஈடுபடவேண்டுமென்பதே.

“அரிதாய அறன் எய்தி அருளியோர்க்கு களித்தலும்

பெரியதாய பகைவென்று பேணாரைத்

பிரிவுஅமர் காதலின் புணர்ச்சி தரும் - தெறுதலும்”⁴⁰

இப்பாடல் மூலம் அறியலாம்.

செல்வம் இல்லாவிட்டால் இல்லறத்தை நன்றாக நடத்த முடியாது. தர்மங்களையும், தானங்களையும் செய்யமுடியாது. இவ்வுண்மையை அகநானூற்றுப் பாடல் ஒன்று உணர்த்துகிறது.

“அறன்கடைப் படாஅ வாழ்க்கையும், என்றும்

பிறன்கடைப்படாச் செல்வமும் இரண்டும்

பொருளின ஆகும்”⁴¹

கருத்தொருமித்த தலைமக்கள் இவ்வாறாக நல்லறம் நடத்துகின்றனர். இவர்களுக்குள் ஏற்படும் மனவருத்தத்தினை போக்குபவர்களாகும். இவர்களோடு தொடர்படையவர்களான இளையோர், கண்டோர், அறிவர், பாணன், பார்ப்பார், பாகன், விறலியர், கூத்தர், விருந்தினர், பாங்கன், பாங்கி இவர்கள் குறிக்கப்படுகின்றனர்.

இளையோர்

இளையோர் என்பவர் தலைமக்களுக்கு குற்றேவல் செய்யும் ஏவலர்கள் ஆவர். ஊடல்காலத்தில் அதனை தனித்து தலைவன் தலைவியரை சேர்த்து வைப்பர்.

கண்டோர்

தலைவனோடும் தலைவியோடும் நெருங்கியதொடர்பற்ற அயலோரே கண்டோர் ஆவர். இவர்கள் தலைவன் தலைவியின் செயல்பாடுகளைக் கண்டு அதற்கேற்ப வழிவகைக் கூறுவார்கள். சான்றாக,

“வையெயிற்று ஐயர் மடந்தை முன்னுற்ற

எல்லிடை நீங்கும் இளையோன் உள்ளம்

காலொடு பட்டமாரி

மால்வரை மளிர்க்கும் உருமினும் கொடிதே”⁴²

பாலைநிலத்தில் கடும் சுரத்தில் தலைவியினை உடன்போக்கு அழைத்துச் செல்லும் தலைவன் உள்ளம் அச்சுரத்தைவிடக் கொடியது என்று கூறுவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

அறிவர்

அறிவர் என்போர் முக்காலத்தையும் அறியும் ஆற்றல் பெற்றவர்கள். தலைவனும் தலைவியும் இவர்தம் கூற்றினைக் கேட்டு அதன்படி வாழ்வர்.

பாணன்

தலைவனைப் பரத்தையரிடம் கூட்டிவைப்பதற்கு கருவியாக இருப்பவன் பாணன், தலைவி பெரும்பாலும் பாணனிடம் வெறுப்பு கொண்டவளாகவே இருப்பாள். பாணனைத் தலைவி பழித்துரைப்பதை,

“ஈட்டுக புகழ் நந்திபாண நீளங்கையர்தம்

வீட்டிருந்து பாடவிடிவளவும் காட்டிலமும்

பேயென்றாள் அன்னை பிறர்நரி என்றார் தோழி

நாயென்றாள் நீயென்றேன் நான்”⁴³

தலைவியின் வெறுப்பினை இப்பாடல் புலப்படுத்துகிறது.

பார்ப்பார்

பார்ப்பார் என்பவர்கள் பார்ப்பன குலத்தில் பிறந்தவர்கள். தலைவனுக்கு அறிவுரைக்கூறுபவர்கள் ஆவர்.

பரத்தையர்

பரத்தையர் என்போர் ஆடலும், பாடலும் நிகழ்த்தும் ஒருவகைச் சாதியினர். தனது அழகினையும் இளமையினையும் காட்டி இன்பத்தையும் பொருளையும் பெறுபவர்கள்.

கூத்தர்

கூத்தர் என்பவர் தலைவனுக்கு இன்றியமையாத கூத்துக்களை நடத்தும் ஆடவர்கள். இவர்கள் தலைவன் தலைவியின் கற்புநெறியின் வாயிலாக செயல்படுவார்கள்.

விருந்தினர்

விருந்தினர் என்போர் தலைவியும், தலைவனும் அன்புசெய்து விருந்தோம்பும் தலைமக்கள் ஆவர். ஊடல் தீர்க்கும் வாயிலாகவும் உள்ளனர். இதனை,

“புகையுண்டு அமர்ந்த கண்ணள் தகைபெற

.....

முறுவல்கொண்ட முகம் காண்கம்மே”⁴⁴

எனும்பாடல் மூலம் உணரலாம்.

பாகன்

பாகன் என்பவன் தலைவனுக்கு தேர் ஓட்டுபவன். தலைவியை விட்டுப் பிரிந்த தலைவன் மீண்டும் தலைவியை நாடிவரும் போது விரைந்து தேரோட்டும் பாகனின் இயல்பை தலைவன்,

“செல்க தேரே நல்வலம் பெறுக”⁴⁵

“நூலறி வலவ! கடவுமதி”⁴⁶

“இடிமறைந்தே மதி வலவ”⁴⁷

என்பன போன்ற சங்க இலக்கியப் பாடலடிகள் மூலம் எடுத்துரைக்கிறான்.

செவிலி

அகவாழ்வில் நீங்கா இடம்பெறுபவள் செவிலி, இவள் நற்றாயின் தோழியாவாள். தலைவியை வளர்த்த வளர்ப்புத் தாயாகவும் உள்ளாள்.

பாங்கி

தலைவியின் களவுவாழ்விலும், கற்புவாழ்விலும் அவளுக்கு உறுதுணையாக இருப்பவள் தோழி, தனக்கென வாழாமல் தலைவிக்காக தன் வாழ்வினையே அர்ப்பணித்துக் கொள்பவள்.

விறலியர்

ஆடல் பாடல் கலைகளில் வல்லமைப் பெற்றவர்கள், பாடும் திறமையினைக் கொண்டமையால் பாடினி என்றும் அழைக்கப்பெற்றனர்.

இவர்கள் ஆடல், பாடல் திறங்காட்டியதோடு தலைவன் தலைவியின் ஊடலைப் போக்குபவராகவும் இருந்தனர்.

ஊழ்வினையால் உண்டான காதல் உறவானது உள்ளத்தில் தோன்றினாலும் அது நிலைப்பெற்று வாழ்நாளின் கடைசிவரையிலும் வருவதற்கும், வளர்வதற்கும், ஏதுவாக இருப்பது தலைவன் - தலைவியின் திருமண உறவில்தான். இந்த உறவானது சமூகத்தால் போற்றப்படக் கூடிய ஒரு உயரிய உறவாகும்.

2.3. பாச உறவுகள்

எல்லா உயிர்களுக்கும் உயிர்நாடி அன்பு ஒன்றுதான். இந்த பாசமானது எல்லோரிடமும் நிலையாக இருப்பதில்லை. இரத்தவழி தொடர்பான உறவுகளை பாசஉறவுகள் என்று அழைப்பர்.

பெற்றோர்கள் பிள்ளைகளைத் தாலாட்டி, சீராட்டி, அன்புபாராட்டி, நல்லதொரு வழியையும் காட்டி, பாடம் புகட்டி, வளர்த்து வருகின்றனர். வேண்டுவன வேண்டும்போது கொடுக்கின்றனர். இங்கே காட்டப்படுகின்ற அன்பு என்பது பாசத்தால் உருவானது ஆகும். அண்ணன், தம்பி, தங்கை, தமக்கை, சித்தப்பா, பெரியப்பா, தாத்தா, பாட்டி போன்றவர்கள் காட்டுகின்ற அன்பு பாச உறவால் உண்டானது ஆகும்.

தந்தையும், நற்றாயும் அன்பு காட்டி தலைவியை வளர்க்கின்றனர். தலைவியின் உடன்பிறந்தோர் அவளைப் பாதுகாக்கின்றனர்.

செவிலித்தாய் என்பவள் தலைவிக்கு இரத்தவழி உறவு இல்லாவிட்டாலும் தலைவியின் வளர்ப்பினில் நற்றாயைவிட செவிலிக்குத்தான் அதிக முக்கியத்துவம் உள்ளது. தலைவியின் நலனில் அக்கறைக் கொள்வதில் நற்றாய்க்கு இணையாகப் போற்றப்படுபவள் செவிலி. இதனை,

“ஆய்பெருஞ்சிறப்பின் அருமறைக் கிளத்தலின்

தாயெனப்படுவாள் செவிலி யாகும்”⁴⁸

எனும் தொல்காப்பிய நூற்பாவழி உணரமுடிகிறது.

தலைவியானவள் தலைவனிடம் உள்ளத்தினை பறிகொடுத்து அதனால் உடல்மாறுபட்டு நிற்கிறாள். சிறப்போடும், சீரோடும் வளர்க்கப்பட்ட தலைவி, காதலால் மெலிந்து வாடுவதை அறியாமல் அவளது பெற்றோர் குறிபார்த்தலும், வெறியாட்டெடுத்தலும் நிகழ்த்துவது என்பது அன்பின் விழைவே அன்றி அஃது அறியாமையினால் வருவதில்லை. தலைவி தனியே எங்கேயும் சென்றிருந்தால் எதையாவது கண்டு பயப்பட்டிருப்பாள். அதனால்தான் பிரம்மை பிடித்தவள் போல் இருக்கின்றாள். என நினைத்து பெற்றோர் வெறியாட்டு நிகழ்த்துகின்றனர்.

தலைவி தன் காதலைப் பெற்றோரிடமோ மற்றவரிடமோ வெளிப்படுத்தமாட்டாள். இரத்தவழி தொடர்பு இல்லாவிட்டாலும் தனது உடன் பிறந்த சகோதரியாகக் கருதும் தோழியிடம்தான் தெரிவிப்பாள். காலம் வரும்போது தோழி, நற்றாய்க்கும் மற்றவர்களுக்கும் தெரிவிப்பாள். இதனை,

“முன்னிலை புறமொழி முன்னிலை மொழிகளில்

சின்மொழிப்பாங்கி செவிலிக்கு உணர்த்தும்”⁴⁹

தலைவிக்கு அவளுடைய இல்லத்தில் இருக்கும் போது நற்றாய், செவிலித்தாய், தோழி, தந்தை சகோதரர் ஆகியோரின் அன்பும் ஆதரவும் கிடைத்திருக்கிறது. ஆனால் தலைவி தலைவனுடன் உடன்போக்கு சென்றவிடத்து எவ்வளவு துன்பத்தை அனுபவிப்பாள் என்பதை நினைத்து பெற்றோரும், செவிலியும் படும் துன்பம் பாசத்தால் உருவானது.

உடன்போக்கு சென்ற தலைவியை நினைத்து செவிலித்தாய் வருந்துவதும், அவளைத்தேடி பின்தொடர்ந்து செல்வதையும், குறுந்தொகைப் பாடல் மூலம் உணரமுடிகிறது.

“நிழல் அன்று அவிந்த நீர்இல் இடைக்”⁵⁰

எனத் தொடங்கும் பாடலில், மாந்தளிர் போன்ற மென்மையுடையவள் தலைவி. யான் செம்பொன் கிண்ணத்தில், பொரியோடு கலந்த பாலை அவருக்குக்

கொடுப்பேன். அவளோ, மிகுதியாவன எனக்கூறி உண்ணாள் அப்படிப்பட்ட செல்வ செழிப்புடன் வளர்ந்தவள் இன்று தலைவனோடு நீர்வளம்மற்ற சுனையில் உள்ள கலங்கல் நீரை உண்ட செல்வதற்கு எப்படி துணிந்தாளோ? என்று செவிலி தான் தலைவியை வளர்த்ததையும் அவள் உடன்போக்கு சென்ற வேதனையையும் நினைத்துப் புலம்புகிறாள்.

நற்றாயானவள் உடன்போக்கினை முற்றுகொண்ட தன்மகள் வருத்தம் நீங்க தெய்வத்தை வேண்டுகிறாள். இதனை,

“ஞாயிறு காணாத மான்நிழற் படிஇய

மலைமுதல் சிறுநெறி மணல்மிகத் தாஅம்

தன்மழை தலைய வாசுக நம்நீத்துச்

சுர்வாய் நெடுவேற் காளையொடு

மடமா அரிமை போகிய சுரனே”⁵¹

தலைவனோடு மடமையும், மாமையும் உடைய தலைவி சென்றுவிட்டாள். அவள்சென்ற பாலைநிலமானது ஞாயிறு காணாத படியாக, காயாமல் மாட்சிமை கொண்ட நிழலை உடையதாகட்டும். மலையின் வழியே போகும் பாதையெல்லாம் மணல்பரவி இரப்பதாக குளிர்ந்த மழை பொழியட்டும் என்று தெய்வத்தை வேண்டுகிறாள்.

தலைவி உடன்போக்கு சென்றவிடத்து நற்றாயும் செவிலித்தாயும் அவள்மீதுகொண்ட பாசத்தால் அவளை நினைத்து வருத்தமுறுகின்றனர். அவர்கள் புலம்புவதைக் கொண்டு தலைவியின் மீது வைத்திருந்த பாச உணர்வானது நன்கு வெளிப்படுகிறது.

உடன்போக்கு மேற்கொண்ட தலைவி தலைவனை மணந்த இல்வாழ்க்கை நடத்துகிறாள். பாசத்தின் காரணமாக நற்றாய் செவிலியை அனுப்பி தனது மகளின் நலத்தினை விசாரித்து வரச்சொல்கிறாள். செவிலியும் சென்றுவந்து தலைவி குடும்பம் நடத்தும் சிறப்பினை பின்வருமாறு நவில்கிறாள்.

“கானங்கோழி கவர் குறற் சேவல்
 ஒண்பொறி எருத்தின் தன்சிதர் உறைப்ப
 புதல்நீர் வாழும் பூநாறு புறவில்
 சீறாரோளே மடந்தை வேறுஊர்
 வேந்துவிடு தொழிலொடு செலினும்
 சேந்துவரல் அறியாது செம்மல தேரே”⁵²

செழுமை வாய்ந்த முல்லைநிலத்தில் உள்ள சிற்றூரில் நம் மகள் உள்ளாள். தலைவன் நேத்தனிடம் தொழிற்மேற் கொண்டு வாழ்வதால் வேறுஊர் நொக்கி சென்றாலும் அங்கேயே தங்காமல் உடனே திரும்பி விடுகிறான். எனவே இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பிரியாது பேரன்போடு வாழ்கின்றனர் என்பதை நற்றாய்க்கு கூறுகிறாள்.

செல்வச்செழிப்புடன் வாழ்ந்த தலைவி உடன்போக்குப்பின் தன் தலைவனோடு வறுமைநிலையிலும் இனிதாக கணவனோடு வாழும் பாங்கினைப் பின்வரும் பாடல் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறது.

“முளிதயிர் பிசைந்த காந்தள் மெல்விரல்
 கழுஉறு கலிங்கம் கழாஅது உடஇ
 குவளை உண்கண் குய்ப்புகை கழுமத்
 தான் துழந்துஅட்ட தீம்புளிப் பாகர்
 இனிது எனக் கணவன் உண்டலின்
 நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன்று ஒண்ணுதல் முகனே”⁵³

காந்தள் மெல்விரலாள் தயிரைப் பிசைந்த தலைவி தன் ஆடையை திருத்திக்கொண்டு. குவளை மலர்போன்ற கண்களில் அடுப்பினை ஊதுவதால் உண்டாகும் புகையானது சூழ கண்ணீர் கசிய தான் துழாவித் துழாவி புளிக் குழம்பினை வைக்கிறாள். கணவன் அதனை உண்டு சுவைத்துப் பாராட்டுவதால் தலைவியின் முகமானது மலர்ந்து காணப்படுகிறது என்கிறாள்.

இவ்வாறாக கணவன் மனைவி அன்போடு வாழ்வதைக் கண்டு பெற்றோர்களுக்கு ஏற்படும் மகிழ்ச்சி பாசத்தால் உண்டானது ஆகும்.

தலைவி தலைவனோடு உடன்போக்கு சென்றவிடத்து செவிலியானவள் மனம் தாங்காது அவனைத் தேடிச் செல்கிறாள். இக்காட்சியை,

“காலே பரிதப்பினவே கண்ணே
நோக்கி நோக்கி வாளிழந்தனவே
அகல் இரு விசம்பின் மீனினும்
பலரே மன்றே இவ்வுலகத்துப் பிறரே”⁵⁴

கால்கள் நடந்து நடந்து ஓய்ந்தது. கண்களும் தேடித் தேடி ஓய்ந்து ஒளியிழந்தது. பெரும் விசம்பின் கண்ணுள்ள ஆடவர் காட்டில் பலர் உள்ளனர். இவர்களிடத்தே என் மகளை எங்கு தேடுவேன் என்று புலம்புகிறாள். இது பாசத்தின் விளைவு ஆகும்.

சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்கள் தலைவியின் சகோதரர், தந்தைப்பற்றிய குறிப்புகள் அதிகமாக இடம்பெறவில்லை. தலைவியின் நற்றாயும், செவிலித் தாயும், தோழியும் பற்றிய குறிப்புகள்தான் அதிகம் காணப்படுகிறது. இதற்கு காரணம் அகவாழ்வில் இருவர் உள்ளிட்ட பிரச்சினையில் மற்றவர்கள் குறுக்கிடுவது நாகரிமற்றது. பண்பற்றது என நினைத்தனர் போலும்.

தலைவனுக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட வயது வந்தவுடனே பாதுகாப்போ, வழிகாட்டுதலோ தேவைப்படுவதில்லை. ஏனெனில் தலைவனுக்கு இயற்கையாகவே வலிமையும் உள்ளத்திடமும் இருப்பதுதான் காரணம். அதனால்தான் தலைவனுக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட வயதுக்கு பிறகு நற்றாய், செவிலி, தந்தை, பாங்கன் போன்றோரின் உதவி பெருமளவுக்கு தேவைப்படுவது இல்லை.

தலைவியின் சிறுவயதிலிருந்தே அவளுக்கு பாதுகாப்பு அளிக்கப்பட காரணம் பெண்கள் மென்மையானவர்கள். பருவம் எய்தியபிறகு அவர்களை

கண்ணும் கருத்துமாக பார்த்துக்கொள்வது என்பது அளவற்ற அன்பினால் உண்டாகும் பாசத்தின் விளைவாகும்.

கணவனையும், மனைவியையும் ஒன்றாகப் பிணைத்து வைப்பது தான் பாசம். இந்த பாசமானது இருந்தால் தான் அவர்களில் ஒருவர் தவறுசெய்தாலும் மற்றொருவர் அதைப் பொறுத்துக்கொள்வர். இதனைப் பின்வரும் பாடலானது கூறுகிறது.

“அம்ம வாழி தோழி யான் இன்று
அறன் இலாளன் கண்ட பொழுதில்
சினவுவென் தகைக்குவென் சென்றெனென்
பின் நினைந்து இரங்கிப் பெயர் தந்தனே”⁵⁵

பரத்தையர் வீட்டினுக்குச் சென்ற கணவன் மீது மனைவி மிகுந்த கோபத்துடன் இருந்தாள். ஆனால் திரும்பி வந்த அவனைக் கண்டவுடன் அவன் என் மீது கொண்ட பழைய அன்பினை நினைத்து அவன்மீது கோபம் கொள்ளாமல் இரக்கம் கொண்டு திரும்பிவிட்டேன் என்று கூறுவதிலிருந்து கணவன் மீது கொண்ட பாசத்தை உணரமுடிகிறது.

தலைவன் மீது கொண்ட பாசத்தின் காரணமாக தலைவி அவனை ஒருநாள்கூட பிரியாது இருக்க வேண்டும். என்று நினைக்கின்றாள். எனினும் இயற்கையாகவே தலைவிக்கு மூன்றுநாள் பிரிவு உண்டு. இந்நாட்களில் தலைவி வீட்டில் தனி இடத்தில் இருத்தப்படுகிறாள். இந்நாட்களில் தலைவனைப் பிரிந்து அவள்படும் கொடுமையினை பின்வரும் பாடல் மூலம் அறியமுடிகிறது.

“குக்கு என்றது கோழி அதன் எதிர்
துட்கென் றன்று என் தூயநெஞ்சம்
தோள்தோய் காதலர்ப் பிரிக்கும்
வாள்போல் வைகரை வந்தன்றால் எனவே”⁵⁶

கோழி குக்குவென குரலெடுத்து கூவியது அதற்கு எதிராக என் காதலரை என்னிடமிருந்து பிரிக்கும் வாளினைப் போல் விடியற்பொழுதும் வந்தது என்று கூறுவது பாசத்தின் வெளிப்பாடாகும். பாசவுணர்வுகள் என்பவை தவிர்க்க முடியாதவை. என்றென்றும் நிலைத்து வாழ்பவை.

2.4. தகாத உறவுகள்

தகாத உறவுகள் என்பவை நீதிக்கு புறம்பானவை மறுக்கப்பட வேண்டியவை ஆகும். இக்காலத்தில் உள்ள விலைமாதர் உறவும், சங்க காலத்தில் இருந்த பரத்தையர் உறவும் தகாத உறவுகள் ஆகும்.

சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்களில் மருதத்திணைப் பாடல்களில் பரத்தையர் பற்றிய மிகுந்த செய்திகளை புலவர்கள் கூறியிருக்கின்றனர். மருதநிலமானது வயலும் வயல்சார்ந்த இடமும் ஆகும். எனவே இங்கு செல்வ செழிப்பு மிகுந்துக் காணப்படும். இங்கு வாழும் மக்களுக்கு செல்வ செருக்கும் உண்டு. இதனால் இவர்கள் பரத்தையர்களை அதிகமாக நாடிசென்றனர்.

செல்வந்தர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்டதுதான் இந்தப் பரத்தையர் உறவாகும். இவர்களை நேரடியாக எதிர்க்க எவருக்கும் துணிவில்லை. காரணம் செல்வச் செழிப்பாகும்.

தலைவன் செய்கின்ற தவறினை தோழி எதிர்க்கின்றாள். தலைவி சாடுகின்றாள். சான்றோர்களும் தவறென்று சுட்டுகின்றனர். இருந்தாலும் சங்ககாலம் தொட்டு இன்றுவரையிலும் பரத்தமை என்ற சமுதாய சீர்கேடு இருந்துகொண்டுதான் இருக்கிறது.

மன்னர்களும், பெரிய அலுவலர்களும் அதிகாரப்பலத்தாலும், செல்வச்செருக்கினாலும் பல பெண்களை மணந்து கொண்டனர். காமக்கிழத்தியரை வைத்துக்கொண்டனர். செல்வந்தர்கள் இதனை ஆதரித்ததால் இந்த உறவானது செழுமையோடு வளர்ந்துவிட்டது.

தலைவியானவள் பூப்பெய்தி காலத்தும், குழந்தை ஈன்ற காலத்தும் தலைவன் பரத்தையரை நாடுகின்றான். அங்கே பல நாட்களாக பல மாதங்களாக, பல ஆண்டுகளாக இருந்துவருகின்றான். மீண்டும் தலைவியிடம் வரும்போது தலைவியும் தோழியும் கோபத்தை வெளியிடுவது நியாயமே என்றாலும் தலைமகனை தண்டிக்காது ஏற்றுக்கொள்கின்றனர். இது அக்கால சமுதாய நிலை ஆகும். இது பெண்களுக்கு இழைக்கப்படும் கொடுமையும், அநீதியும் என்றாலும் கூட அறியாமையினாலும் அடக்கு முறையாலும் போர்க்கொடி தூக்க முடியவில்லை.

2.4.1. பரத்தையர்

பரத்தை என்பவள் சமுதாயத்தில் மதிப்பு இல்லாதவள். ஆனால் செல்வந்தர்களின் மதிப்பு பெற்றவள் ஆவாள். மணம் புரிந்துகொள்ளாது வாழுகின்ற இயல்புடையவர்கள் பரத்தையர்கள். எனினும் அப்பரத்தையர் களுக்கும் குழந்தைப் பேறு வாயக்கப் பெற்றதை சிலப்பதிகாரத்தில் காணமுடிகிறது.

பரத்தையரைப் பற்றி இளம்பூரணர் பின்வருமாறு கூறுகின்றார். “பரத்தை என்பவள் ஆடலிலும், பாடலிலும் வல்லவளாகி தனது அழகினையும், உடலினையும் காட்டி, இன்பமும் பொருளும் வெட்கி ஒருவர்மாட்டும் தங்காதவர்”⁵⁷ என்கிறார். பரத்தையரின் இயல்புபற்றி பரிபாடல் பின்வருமாறு கூறுகிறது.

“அமர்காமம் மாயப்பொய் கூட்டி மயக்கும் விலைக்கணிகை

பெண்மைப் பொதுமை பிணையிலி ஐம்புலத்தைத்

துற்றுவ துற்றம் துணையிதழ் வாய்த்தொட்டி

முற்றும் நறுநறா மொய்புனல் அட்டிக்

கரிகை நீர் ஏர்வயல் காமக்களி நாஞ்சில்

மூரி தவிர மடுக்கும் முதுசாடி”⁵⁸

விரும்பும் காமத்தை வஞ்சனைகளோடும் பொய்களோடும் சேர்த்துக்கொடுத்து மயக்குகின்ற விலைமாதானவன் பெண்களின் உயர்ந்த தன்மையைப் பின்பற்றாமல் காழ்கர்களுக்கு பொதுமகளாய் வாழும் தன்மையைப் பெற்று துணைவன் இல்லாமல் வாழ்கிறான். இரண்டு இதழ்களோடு கூடிய வாயினை உடைய பன்றித் தொட்டியைப் போன்றவன். நல்ல கள்ளாகிய நீரினைப் பாய்ச்சி பெண் தன்மையாகிய அழகிய வயலிலே காமக்களிப்பு எனும் கலப்பையினால் கற்பெனும் வலிமை அழியும்படி உழுகின்ற பழையசாலே! என்றுக் கூறுவதிலிருந்து விலைமகள் தன்மையை அறியமுடிகிறது.

தலைவன் பரத்தையரிடம் சென்று மீண்டும் தலைவியைக் கூடவிரும்பி வாயில்களை தூதுவிடகிறான். தலைவியும் தன் கற்புச் செவ்வியில் தலைவனை ஏற்கவிரும்புவதறிந்த தோழி வாயில்களிடம் பின்வருமாறு கூறுகிறாள்.

தேரின் மீதேறி பகட்டுடன் இருக்கும் பரத்தையரை தழுவபோனத் தலைவன் இரவு முழுவதும் கூடிக்கழித்து அம்மகளிரைத்துய்த்த அடையாளங்களோடு வருகின்றான். இக்கோலத்தில் வரும் தலைவனைக் கண்டால் புதல்வனுக்கு தாயாகிய தலைவியானவள் மனம் வெம்புவால் எனினும் இதனை கற்பின் மேம்பாட்டால் பொறுத்துக்கொள்வாள் என்று தோழி கூறுவதை,

“காலை எழுந்து கடுந்தேர் பண்ணி

வால் இழைமகளிர்த் தழீஇய சென்ற

மல்லல் ஊரன் எல்லினும் பெரிதென

மறுவரும் சிறுவன் தாயே!

தெறுவது அம்ம இத்தினைப் பிறத்தல்லே”⁵⁹

எனும் பாடல் எடுத்துரைக்கிறது.

தலைவன், தலைவியிடம் காட்டிய அன்பையும், நேசத்தையும் பரத்தையரிடமும் காட்டியிருக்கின்றான். பரத்தைக்கும், தலைவிக்கும் தலைவன்

மீது கொண்ட அன்பின் காரணமாக உரிமைப்போரும் எழுந்திருக்கின்றது. பரத்தையர் கேட்கும்படி, தோழியிடம் தலைவி ஏசுகின்றாள். பரத்தையும் தோழியர் கேட்கவும், தலைவிகேட்கவும் ஏசுகிறாள். இதனைப் பின்வரும் பாடல் மூலம் அறியமுடிகிறது.

“கழனி மாஅத்து விளைந்து உகுதீம்பழம்

பழனவாளை கதூஉம் ஊரன்

எம்இல் பெருமொழி கூறித் தம்இல்

கையும் காலும் தூக்கத் தூக்கும்

ஆடிப்பாவை போல

மேவன செய்யும் தன்புதல்வன் தாய்க்கே”⁶⁰

தானாக விளைந்து விழுகின்ற பழத்தை நீர்நிலையில் உள்ள மீனானது பற்றி உண்ணும், அதுபோலத்தான் தலைவன் எம் இல்லத்திற்கு தானாக வந்தான். அன்றி நாங்கள் அவனை வரவழைக்கவில்லை என்றும் தலைவன் தன்னோடு இருக்கும் போது சுதந்திரமாக இருப்பதாகவும், தலைவியோடு இருக்கும்போது சொல்வதைச் சொல்லும் கண்ணாடி நிழல் போன்று அடிமையாக இருப்பதாகவும் கூறுகிறாள்.

தலைவனை எம் உறவிலிருந்து பிரிக்க தலைவியால் இயலாது என்று தலைவியின் பாங்காயினர் கேட்க காதற்பரத்தைக் கூறுகிறாள். இதனை ஔவையார் மருதத்திணைப் பாடலாகப் பாடியுள்ளார்.

“கூந்தல் ஆம்பல் முழுநெறி அடைச்சிப்

பெரும்புணல் வந்த விருந்திறை விரும்பி

யாம் அ.து அயர்கம் சேறும் தான் அ.து

அஞ்சுவது உடையள் ஆயின் வெம்போர்

நுகம்படக் கடக்கும் பல்வேல் எழுனி

முனை ஆன் பெருநிறை போலக்

கிளையொடு காக்கத்தன் கொழுநன் மார்பே”⁶¹

புனல் விளையாடுமிடத்து விருந்தாய் வந்த தலைவனோடு புனல் விளையாடி மகிழ்ந்தோம், யாம் அவ்வாறு விளையாடுவதற்கு தலைவி அஞ்சினால் பலவேற்படைக் கொண்ட எழினி பசுக்களை கவருமிடத்து அப்பசுக்களை சுற்றத்தோடு கூடிக்காத்தற்போல தானும் தனது கணவனது மார்பினை எவரும் கவர்ந்து கொள்ளாதபடி தன் கிளையோடு கூடியிருந்து காத்துக்கொள்க என்று ஏளமனாகப் பேசுகிறாள். பரத்தையின்பால் தலைவன் கொண்ட அன்பினால் கிடைத்த உரிமைதான் இந்த அளவுக்குப் பேச வைக்கிறது.

தலைவன் ஒருபரத்தையை மட்டும் அல்லாமல் பலரிடமும் உறவு வைத்துக்கொள்கிறான். பரத்தையர்களிடையே உண்டான பூசலாலும் ஏசலாலும் இவ்வுண்மையை அறியமுடிகிறது.

தலைவன் இற்பரத்தையாக ஒருத்தியை வைத்துள்ளான். வேரொரு பரத்தையின் தொடர்பும் அவனுக்கு உள்ளது. புதியவளானவள் இற்பரத்தையைப் பழித்துப் பேச, அதனைக் கேட்ட இற்பரத்தை, புதியவளின் தோழியர் கேட்குமாறு பின்வருமாறு கூறுகிறாள்.

தலைவனின் பொன்னும் பொருளும் தன்னிடம் வந்ததால் ஏற்பட்ட செருக்கினால் என்னைப் பழித்துக் கூறினாள். அதே தலைவனை ஆணும், பெண்ணும் கூடி ஆடும் துணங்கைக் கூத்தின் போது நான் பெறுவேன். அவனை என்வசப்படுத்துவேன். நீர் நாயானது தனது உணவுக்காக ஒரு நாளைக்கு ஒரு வாளைமீனைப் பெறுவது போல தலைவனும் ஒரு நாளைக்கு ஒரு பரத்தையரிடம் செல்வான் என்பதை புதியவள் மறந்தாள் போல. இன்று அவளிடம் இருப்பவன் நாளை என்னிடம் வந்து சேருவான் என்று கூறுவதிலிருந்து பரத்தையர்களிடம் தலைவன் மீது கொண்ட உறவின் காரணமாக ஏசலும், பூசலும் நிகழ்ந்ததை உணரமுடிகிறது. இதனை,

“அரில்பவர்ப் பிரம்பின் வரிப்புற நீர்நாய்

வாளைநாள் இரை பெறாஉம் ஊரன்

பொன்கொல் அவர்தொடித் தற்கெழு தருவி

என்புறங் கூறும் என்ப தெற்றென
வணங்கு இறைபணைத்தோள் எல்வளை மகளிர்
துணங்கை நாளும் வந்தன அவ்வரைக்
கண்பொர மற்று அதன்கண் அவர்
மனம்கொளற்கு இருவரும் மள்ளர் போரே”⁶²

எனும் பாடல் உணர்த்துகிறது.

ஒரு பரத்தை ஒரு தலைவனை வாழ்நாள் முழுவதும் தன் வசமாக்கிக் கொண்டதை, தலைவனும் நானும் ஒன்றுபட்ட காதலர் ஆயினோம். அவன் என் சொற்படி நடப்பான். நான் அவன் விருப்பப்படி நடந்துக்கொள்வேன் என்றும் கூறுவதிலிருந்து தலைவி தலைவனுக்கு ஏற்ற வகையில் இன்பம் தராதவள் என்பதையும் மறைமுகமாக சுட்டுகிறாள். இதனைப் பின்வரும் பரத்தைக்கூற்றுப் பாடல் மூலம் அறியலாம்.

“பொய்கை ஆம்பல் அணிநிறக் கொழுமுகை
வண்டு வாய்திறக்கும் தண்துறை ஊரனோடு
இருப்பின் இரு மருங்கினமே கிடப்பின்
வில்லக விரலின் பொருந்தி அவன்
நல்அகம் சேரின் ஒரு மருங்கினமே”⁶³

அழகிய ஆம்பல் மலர் நிறைந்த ஊரினை உடையவன் தலைவன். அவனோடு கூடியிருப்பதை விட்டு வேறு செயல் எதுவும் இல்லை. அவனோடு கூடியிருப்பதால் யாம் ஓர்உயிர் ஈருடலாக ஆனோம். அவனோடு துயின்றால் வில்லை அகப்படுத்திப் பிடிக்கும் விரல்களைப் போலப் பொருந்தியிருப்போம் என்கிறாள். பரத்தை இவ்வாறாக கூறி தலைவியைப் பழிப்பதோடு மட்டும் இல்லாமல் அவளை வெறுப்பேற்றுகிறாள். தலைவி கற்பின் மேம்பாடு காரணமாக அவர்கள் இருக்கும் இடத்துக்குச் சென்று சண்டை போட முடியாது. எனினும் தோழியானவள் தலைவி சார்பாக பரத்தையரைக் கண்டிக்கும் வகையில் சாடும் பழக்கம் இருந்துள்ளது.

தலைவன் பரத்தையருடன் கூடி மகிழ்ந்த பின்னர் தலைவியிடம் வருகிறான். தலைவியுடன் கூட தோழியிடம் வாயில் வேண்டிநிற்கிறான். தோழி தலைவனின் பேச்சை நம்ப மறுக்கிறாள். பரத்தையரிடம் செல்லமாட்டேன் என்று முன்பே சொன்னவன் நீ மீண்டும் சென்றுவந்ததால் இனியும் உன் பேச்சினை நான் நம்பமாட்டேன் என்று கூறி தோழியானவள் வாயில்மறுக்கும் பாங்கினைப் பின்வரும் பாடல் மூலம் அறியலாம்.

“உழுந்துடைக் கழுந்தின் கரும்புடைப் பணைத்தோள்

நெடும்பல் கூந்தல் குறுந்தொடி மகளிர்

நலன் வண்டு துறத்தி ஆயின்

மிகநன்று அம்ம மகிழ்ந நின் சூளே”⁶⁴

தலைவனே பலவாகிய மலர்களைச் சூடி, பகட்டுடன் இருக்கும் பரத்தையருது பெண்மை நலத்தை உண்டபின்னர் அவரைக் கைவிட்டனை ஆயின் நீ அவரைக் கூடுதற்கு முன்பாக சொன்ன சூளுரைதான் மிக நன்றாக இருந்தது என்கிறாள். தலைவன் தன் இச்செயலினை போக்கிக் கொள்ள அவன்பேசும் பொய்யினை இனியும் நம்பி ஏமாற மாட்டோம் என்று கூறி தலைவி வாயிலை மறுக்கிறாள்.

தலைவன் தலைவியை தவிர பிற பரத்தையரிடம் உறவுக்கொள்வது கண்டிக்கத்தக்கது. தண்டனைக்குரியது என்று தலைவியும் தோழியும் நினைத்தாலும் கூட தலைவன்மீது கொண்ட அன்பாலும், கற்பின் மேம்பாட்டாலும் தலைவனை மன்னித்து ஏற்கின்றனர். இது தலைவன் பரத்தமை உறவை மேலும் நீட்டிக்க ஏதுவாக அமைகிறது.

2.4.2. காதற்பரத்தையர்

காதற்பரத்தையர் என்பவர்கள் விரும்பத்தகாத இயல்பினையுடைய சேரிப்பரத்தையரின் மகளிராவர். தன் அன்பினால் தலைமகனோடு

கூடியிருப்பவள். தலைனால் திருமணம் செய்துகொள்ளப்பட்ட உரிமையையும் காதற்பரத்தைப் பெற்றுள்ளனர். இதனை,

“யாரையும் நயவா இயல்பில் சிறந்த
சேரிப்பரத்தையர் மகளிர் ஆகிக்
காதலிற் புணர்வோர் காதற் பரத்தையர்”⁶⁵

“அவருளும் வரைதற்கு உரியோர் உளரே”⁶⁶

எனும் நூற்பாவழி அறியமுடிகிறது.

2.4.3. காமக்கிழத்தியர்

காமக்கிழத்தி என்பவள், பின்முறை வதுவை ஆகிய கிழத்தியர் ஆவர். இவர்கள் மூன்று வகைப்படுவர்.

1. ஒத்தக்கிழத்தியர் - ஒத்தக்கிழத்தியர் என்போர் முந்துற்ற மனையாள் அல்லாது காமப்பொருளாக பின்னும் தன் குலத்தில் உள்ள ஒருத்தியை வரைதல் ஆவர்.
2. இழிந்தவர் - அந்தணர்க்கு அரசர்க்கும் வணிகக் குலத்திலும் வேளாண் குலத்தினும் கொடுக்கப்பட்டவர் ஆவர்.
3. வரையப்பட்டார் - செல்வாரன கணிகைக்குலத்தில் உள்ளவர்களுக்கு இறக்கிழமை கொடுத்து வரைந்துகொள்வர்.

என்று இளம்பூரணர் குறிப்பிடுகிறார்.

சங்க காலத்தில் பலதார மணமும், பரத்தமை ஒழுக்கமும் இருந்தமையை மேற்கண்ட செய்திகள் மூலம் அறியமுடிகிறது. இது தவறென்று தோழியும், தலைவியும் கூறினாலும் கூட அதை தடுக்க முடியவில்லை. இக்காலத்திலும் அரசாங்கத்தால் விலைமாதர் ஒழுக்கத்தினைத் தடுக்க முடியாத நிலையானது உள்ளது. ஆகையால் இத்தகைய தகாத உறவுகளானது சங்ககாலம் முதல் இக்காலம் வரையிலும் உள்ளதை நாம் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

2.5. நொதுமலர் உறவுகள் (அ) அயலவர் உறவுகள்

இந்த உறவானது இரத்தவழி உறவும் அல்ல, காதலலால் ஏற்பட்ட உறவும் அல்ல. இந்த உறவானது பணியின் காரணமாக செல்லுகின்ற போது அப்பணியில் தன்னோடு இருப்பவரோடும், பயணத்தின் போது அப்பயணத்தில் தன்னோடு பயின்பவரோடும், வணிகத்தின் போது ஏற்படுகின்ற தொடர்பினால் பிறரோடு ஏற்படும் நட்பு இவையாவும் நொதுமலர் உறவாகும்.

நாம் வாழும் ஊரில் இருப்பவர்கள் எல்லாரும் நமக்கு உறவுக்காரர்கள் இல்லை. அதே சமயத்தில் அவர்களுடன் பழகாமல் இருப்பதில்லை. அந்தப் பழக்கமானது வளர்வதும் இல்லை வீழ்வதும் இல்லை. நெருங்கிய உறவும் இல்லை. பிரிந்து போகின்ற தன்மையும் இல்லை. இப்படிப்பட்ட உறவுகள் தான் நொதுமலர் உறவாகும்.

சங்க இலக்கியங்களில் தலைமக்களின் அகவாழ்வில் உறவல்லா உறவாக உள்ளவர்களை அகப்பாடல்கள் வழி அறியமுடிகிறது.

வழிப்போக்கர், பாணன், பாடினி, விறலி, தேர்ப்பாகன், போர் வீரர்கள் இன்னும் சமுதாயத்தில் பலதொழில் புரிபவர்கள், சான்றோர்கள், முனிவர்கள், விருந்தினர்கள் இவர்களை எல்லாம் நொதுமலர் உறவினராகக் கருதலாம்.

தலைவனும் தலைவியும் உடன் போக்கில் சென்ற போது செவிலித்தாய் தலைவியைத் தேடிச்செல்கிறாள். அவ்விடத்தில் தலைமக்களைக் கண்டோர் கூறுவதை பெரும்பதுமனார் பாலைத்துறையில் பாடுகிறார்.

தலைவன் தலைவியைத் தேடித்திரிகின்ற செவிலிக்கு உறவுண்டு. ஆனால் இடைச்சுரத்துக் கண்டோர்க்கு என்ன உறவு இருக்கிறது. எனினும் செவிலி புலம்புகின்ற புலம்பலைக் கேட்டவிடத்து கருணையின் உணர்வால் தலைமக்களைப்பற்றி கூறுகின்றனர். இது சிறிய உதவியாக இருந்தாலும் அப்போதைய நிலைக்கு அது பேருதவியாக இருந்தது. இவ்வாறாக துன்பம்

நீக்கியவரின் நட்பானது ஏழுபிறவியிலும் தொடர்ந்து வரும் என்ற வள்ளவர் கூற்று இதற்கு சான்றாகிறது.

“எழுமை எழுபிறப்பும் உள்ளுவர் தங்கள்

விழுமம் துடைத்தவர் நட்பு”⁶⁷

இடைச்சுரத்தினில் புலம்பித்தவிக்கும் செவிலிக்கு ஆறுதல் அடையும் வகையால் தாம் கண்ட தலைமக்களைப் பற்றி செய்தியினை பின்வருமாறு கூறுகின்றனர். கையிலே வில்லினை கொண்டவனும் காலிலே கழலை அணிந்தவனுமாகிய தலைவனோடு, தொடியோள் சிலம்பு அணிந்தவன் சென்றாள். அவர்கள் மணம்புரியத் தக்கவர்கள். அவர்களுக்கு நீவிர் என்ன உறவு என்று வினவுகின்றனர். இதனை,

“வில்லோன் காலன கழலே தொடியோள்

மெல்அடி மேவன சிலம்பே நல்லோர்

யார்கொல் அளியர் தாமே”⁶⁸

எனும் பாடலின் மூலம் உணரமுடிகிறது.

பாணன் என்பவன் பாட்டுப் பாடி பிழைப்பவன் அவன் தலைவியிடம் தலைவனது வரவைச் சொல்கிறான். அப்படிச் சொன்னால் தலைவியடம் பரிசில் கிடைக்கும் என்ற நோக்கோடு சொல்கிறான். சமுதாயத்தில் ஒருவருக்கொருவர் உற்றுழி உதவி வாழும் நிலையானது கண்டிப்பாக இருக்க வேண்டும். இல்லையென்றால் சமுதாயம் இயங்காது. தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் பாணன் எந்தவகையிலும் உறவினன் இல்லை. என்றாலும் அக்கால சமுதாய அமைப்பில் அவன் வாயிலாக உள்ளான்.

தலைமகன் வரைவு உணர்த்திய பாணனிடம் தலைவி நீ சொன்னது உண்மையாக இருந்தால் பாடலி நகரத்தையே உனக்கு பரிசாக அளிக்கிறேன் என்று கூறுகிறாள். இவ்வுண்மையை,

“நீ கண்டனையோ கண்டார்க் கேட்டனையோ

ஒன்று தெளிய நசையினம் மொழிமோ

வெண்கோட்டுயானை சோனைபடியும்

பொன்மலி பாடலி பெநீஇயர்

யார்வாய்க் கேட்டனை காதலர் வரவே”⁶⁹

பாணனே! தலைவனின் வரவை நீ கண்டாயா? கண்டவர் கூறக்கேட்டாயா? இரண்டில் ஒன்று தெளிவாக சொல் அப்படிச் சொன்னால் பெரும் வளம் மிகுந்த பாடலி நகரமே உனக்குப் பரிசாக தருவேன் என்று கூறுகின்றாள்.

தலைவனும் தலைவியும் உடன்போக்கில் செல்கின்றனர். அப்போது அங்கு வந்த இடைச்சுரத்து மக்கள் பொழுதும், செலவும், பகையும் காட்டி செலவு அழுங்குவித்தனர். யார் பெற்ற பிள்ளைகளோ, இப்படி மாலைப் பொழுதில் கொடியப் பாதையில் நடந்து போகின்றனரே. என்று கூறி தலைமக்களிடம் போகின்ற பாதையின் தன்மையினை எடுத்துரைக்கின்றனர். இதனைப் பின்வரும் பாலைத்திணைப் பாடல் மூலம் அறியலாம்.

“எல்லினும் எல்லின்று பாடும் கேளாய்

செல்லா தீயோ சிறுபிடி துணையே

வேற்றுமுனை வெம்மையின் சாத்துவந்து இறுத்தென

வளை அணி நெடுவேல் ஏந்தி

மிளைவந்து பெயரும் தண்ணுமக்குரலே”⁷⁰

சிறிய பிடியானைப்போன்ற தலைமகளை அழைத்துச் செல்லும் அண்மகனே, சூரியன் மறையும் மாலைப் பொழுது இது. ஆரலைக்கள்வர், வேலும் வில்லும் அம்பும் வைத்துத் திரிவர். ஆகையால் நீ இப்போது அவ்வழியே போகாதே என்கின்றனர்.

யாரோ, எவரோ, எக்கேடுக்கெட்டுப்போனால் நமக்கு என்ன என்று இல்லாமல் கருணையினால் அவர்களைத் தடுத்து எச்சரிக்கின்றனர். இதன்வழி

நொதுமலர் உறவின் பண்பு எப்படிப்பட்டது என்பதை உணரமுடிகிறது. வழிகாட்டியாக இருக்கும் இந்த உறவானது வாழ்க்கை முழுவதும் தொடர்ந்து வருவது இல்லாவிட்டாலும் நெஞ்சத்தில் நிற்கும் நன்றியுணர்வு மிக்க நல்ல உறவாகும்.

தொகுப்புரை

- ✍ சாதி, மத, இன வேறுபாடு இல்லாத வாழ்க்கை முன்னேற்றத்திற்கு வழி அமைத்துக் கொடுப்பவை. அகம், புறம் என்ற இருபெரும் பிரிவுகள் இருந்தாலும், இவ்வுலகினில் சிறப்புப் பெற்று விளங்கும் அறநெறிகளான வாய்மை, நட்பு, மானம், தாளாண்மை இவை இலைமறைகாயாக இருப்பதனை வெளிப்படுத்தியுள்ளது.
- ✍ அகம், புறம் பாகுபாட்டுச் சிறப்பு, ஒற்றுமை, வேற்றுமை பற்றியும் விளக்கியுள்ளது.
- ✍ மேற்கத்திய இலக்கியங்களில் காதலைப்பற்றி குறிப்பிட்டிருந்தாலும் தமிழ் மொழியில் கூறியது போல வேறு மொழிகளில் அகவாழ்வுக்கான இலக்கணம் பற்றிய செய்திகளை நுணுக்கமாக கூறவில்லை.
- ✍ மேன்மையான வாழ்க்கைக்கு அடிப்படையான மகளிரின் கற்புநெறி மேம்பாடு, திருமணம், சடங்குகள், வாழ்வியல் நெறிகள் போன்றவற்றை அகஇலக்கியங்கள் எடுத்துரைக்கின்றன.
- ✍ சங்க இலக்கியங்களில் அகம், புறம் ஆகிய இரண்டிலும் வீரமானது அடிப்படையாக இருந்தது.
- ✍ உயர்வு தாழ்வு இல்லாமல், சாதி, மத பேதம் பார்க்காமல் மலர்வதும், இரண்டு இதயங்கள் ஒத்த உணர்வினால் இணைவதுமான காதல் உறவின் மேம்பாட்டினை எடுத்து இயம்புகிறது.

- ✎ ஒன்றுபட்ட உணர்வால் உண்டான காதல் உறவானது மேன்மைப்பெற்று விளங்கு கற்புவாழ்வு எனும் திருமண உறவின் அடிப்படையில்தான் என்ற உண்மையை உலகுக்கு எடுத்தியம்புகின்றன சங்க அகப்பாடல்கள்.
- ✎ தமிழர்களின் வாழ்வில் களவில் வந்த காதல் மணமும், பெற்றோர்களால் கொடுக்கக் கொள்ளும் கற்பு மணமும் நடந்ததை அறிவதோடு இன்றும் இவை பின்பற்றப்படுவதைப் பார்க்கும்போது இந்த உறுவுகளானது மனித உணர்வுகளில் ஒன்றோடு ஒன்றாக கலந்துள்ளமையை உணரமுடிகிறது.
- ✎ தலைமக்கள் கொண்ட உறவானது ஓர் உயிர் ஈருடலாக இருந்ததை சங்கப்பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன.
- ✎ ஈதலும், இன்பமாக இருப்பதும் பொருள் அற்றவருக்கு இருக்காது என்பதை உணர்ந்து பொருள்தேட வேண்டிய முக்கியத்துவத்தைப் போற்றினர்.
- ✎ சங்க இலக்கியங்களில் பாங்கன், தோழி என்ற இரண்டு பாத்திரங்களும் தனிச்சிறப்பு உடையவர்களாகப் போற்றப்படுகின்றனர்.
- ✎ தலைவி தோழியைத் தனக்கு நிகராகவும், தனக்குள்ள உரிமைகளையும் கொடுத்து நட்புபாராட்டிய பாங்கு, உலக நாகரிகங்களின் வளர்ச்சி அக்காலத்திலேயே தமிழர்களிடம் இருந்துள்ளமையை உணர்த்துகிறது.
- ✎ தலைவி தலைவனோடு, உடன்போக்கில் சென்றாலும் அத்துடன் உறவானது முடிந்தது என்று விட்டுவிடாமல், உயிர் வாழும்வரை உறவானது நீடிக்க வேண்டும் என்ற உணர்வால் செவிலியும் நற்றாயும் வருந்திய பாங்கினை நயத்துடன் சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்கள் பல எடுத்துரைக்கின்றன.

சான்றெண் விளக்கம்

1. தொல்காப்பியம், நூ.1.
2. மேலது., நூ.2.
3. ச. திருஞானசம்பந்தம் (உ.ஆ), அகப்பொருள் விளக்கம், நூ.6.
4. தொல்காப்பியம், நூ.5.
5. ச. திருஞானசம்பந்தம், மு.நூ., நூ.25.
6. தொல்காப்பியம், நூ.5.
7. குறுந்தொகை, பா.57.
8. மேலது., பா.40.
9. மேலது., பா.3.
10. தொல்காப்பியம், நூ.12.
11. குறுந்தொகை, பா.130.
12. மேலது., பா.4.
13. மேலது., பா.290.
14. ந. வள்ளியம்மா, தமிழ் இலக்கியத்தில் அகப்பொருள் கொள்கைகள், ப.21.
15. குறுந்தொகை, பா.291.
16. மேலது., பா.32.
17. மேலது., பா.196.
18. மேலது., பா.18.
19. நற்றிணை, பா.88.
20. மேலது., பா.149.
21. மேலது., பா.10.
22. குறுந்தொகை, பா.58.
23. மேலது., பா.204.
24. மேலது., பா.280.
25. மேலது., பா.95.
26. தொல்காப்பியம், நூ.143.

27. மேலது., நூ.140.
28. மேலது., நூ.141.
29. ந. வள்ளியம்மாள், மு.நூ., ப.29.
30. அகநானூறு, பா.86.
31. குறுந்தொகை, பா.15.
32. அகநானூறு, பா.86.
33. ஐங்குறுநூறு, பா.33.
34. குறுந்தொகை, பா.397.
35. மேலது., பா.135.
36. மேலது., பா.63.
37. மேலது., பா.71.
38. அகநானூறு, பா.115.
39. கலித்தொகை, பா.114.
40. மேலது., பா.11.
41. அகநானூறு, பா.155.
42. நற்றிணை, பா.2.
43. நந்திக்கலம்பகம், பா.106.
44. நற்றிணை, பா.120.
45. அகநானூறு, பா.34.
46. மேலது., பா.114.
47. மேலது., பா.134.
48. ஜெ. பிருந்தானீ, சங்க இலக்கியத்தில் தாய், ப.4.
49. ச. திருஞானசம்பந்தம், மு.நூ., ப.50.
50. குறுந்தொகை, பா.359.
51. மேலது., பா.378.
52. மேலது., பா.248.
53. மேலது., பா.167.

54. மேலது., பா.44.
55. ஐங்குறுநூறு, பா.118.
56. சாமி. சிதம்பரனார், தமிழர் வாழ்வும் பண்பாடும், ப.30.
57. தொல்காப்பியம் (பொருள்), நூ.44.
58. பரிபாடல், பா.20.
59. குறுந்தொகை, பா.45.
60. மேலது., பா.8.
61. மேலது., பா.80.
62. மேலது., பா.91.
63. மேலது., பா.370.
64. மேலது., பா.384.
65. ச. திருஞானசம்பந்தம், மு.நூ., நூ.எ.114.
66. மேலது., நூ.எ.115.
67. திருக்குறள், கு.எ.107.
68. குறுந்தொகை, பா.7.
69. மேலது., பா.75.
70. மேலது., பா.350.

இயல் - 3

புறவாழ்வில் உறவுகள்

புறவாழ்வில் உறவுகள்

சமுதாயத்தின் இயக்கத்திற்கும், தொடர்பிற்கும் மூலஆதாரமாக அமைந்திருப்பது உறவு முறைகள். மனிதன் உறவுகளைப் பாராட்டி, உரிமையோடும் அன்போடும் பழகவில்லை என்றால் மனித சமுதாயமானது இன்றுவரை நிலைத்திருக்க முடியாது.

அக வாழ்வின் புறத்து நிகழ்வது எல்லாம் புறம் எனப்படும். சங்க இலக்கியங்களில் புறவாழ்வில் உறவுகள் என்று சொன்னால் அவை நட்புறவையே மையப்படுத்தி அமைந்துள்ளது. புறவாழ்வில் நட்புக்கு இலக்கணமாக விளங்கிய புலவர்களையும், மன்னர்களையும் பற்றி இந்த இயலானது பின்வரும் பரிவுகளின் அடிப்படையில் ஆராய்ந்துள்ளது.

- 3.1 - நட்பின் இலக்கணம்
- 3.2 - பிசிராந்தையாரும் - கோப்பெருஞ்சோழனும்
- 3.3 - ஓளவையாரும் - அதியமானும்
- 3.4 - பாரியும் - கபிலரும்
- 3.5 - மோசிகீரனாரும் - பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையும்
- 3.6 - முதுகண்ணன் சாத்தனாரும் - நலங்கிள்ளியும்
- 3.7 - முடமோசியும் - ஆய்அண்டிரனும்
- 3.8 - புலவர்களும் - மக்களும்
- 3.9 - புலவர்களும் - வீரர்களும்
- 3.10 - புலவர்களும் - புரவலர்களும்
- 3.11 - புலவர்கள் கூறும் வாழ்வியல்

3.1 நட்பின் இலக்கணம்

பண்பாட்டு வளர்ச்சியில் நட்புக்கென்று ஒரு தனித்துவம் இன்றுவரையிலும் காணப்படுகிறது. நட்பு என்பது இருவர் உறவுக்கொள்ளும் மனம் ஒத்த உணர்வாகும். இந்த நட்பின் அடிப்படையில் தான் உறவானது மேம்பாடு அடைகிறது. மனிதனின் மனதுக்கு அன்பும், அமைதியும் ஆறுதலும்

கொடுப்பது நட்பு ஆகும். மனித நேயத்துக்கு வழிகாட்டியாகவும் இது அமைகிறது. ஒரு தனி மனிதனை சமுதாயத்தோடு பிணைத்து வைப்பதற்கும் நட்பே முன்னோடியாக உள்ளது. சமுதாயத்தில் ஒற்றுமை, அமைதி போன்றவைகள் நிலைப்பெற நட்பே அவசியமாக உள்ளது.

நட்பின் சிறப்பினைக் கருதியே திருவள்ளுவர் நட்பு நட்பாராய்தல் பழமை, தீ நட்பு, கூடா நட்பு என ஐந்து அதிகாரங்களை வகுத்துள்ளார். நட்பு என்பது இரு உள்ளங்களுக்கிடையே பாலமாக விளங்குகிறது. எனவே தான் நட்பு செய்வது என்பது நகுதல் பொருட்டு அல்லாது அதுமிகுதிக்கண் மேற்சென்று இடித்தார் பொருட்டு என்று வள்ளுவர் குறிப்பிடுகிறார். முகம் மட்டும் மலரும் வகையில் நட்புக்கொள்வது நட்பாகாது அகமும் முகமும் ஒரு சேர மலர்வதே நல்ல நட்பு என்பதனை,

“முகம்நக நட்பது நட்பன்று நெஞ்சத்து

அகம்நக நட்பது நட்பு”¹

வெளியே முகமலர்ச்சியுடன் பழகுவது மட்டுமே நட்பு ஆகாது மாறாக முகத்துடன் அகமாகிய மனமும் மலருமாறு நட்புக்கொள்வதே சிறந்த நட்பாகும் என்று வள்ளுவர் குறிப்பிடுகிறார். இவ்வகையில் உணர்ச்சியொத்த அப்பூதியடிகள் திருநாவுக்கரசரிடம் நட்பு கொண்டதனைப் பெரியபுராணம் பின்வரும் பாடல் மூலம் குறிப்பிடுகிறது.

“காண்டகை இன்றியுமுன் கலந்தபெருங் கேண்மையினார்

பூண்டபெருங் காதலுடன் போனகமுங் கறியமுதும்

வேண்டுவ வெவ்வேறு விதங்கள்பெற விரும்பினால்

ஆண்ட அரசமுதுசெயத் திருவமுதாம் படிஅமைத்து”²

என்பது அப்பாடலாகும்.

நட்பு என்பது ஒருவருக்கொருவர் உதவி செய்து வாழும் அடிப்படையில் அமைய வேண்டும் என்பதை,

“உடுக்கை இழந்தவன் கைபோல ஆங்கே

இடுக்கண் களைவதாம் நட்பு”³

உடுத்தியுள்ள ஆடையானது நழுவும் போது கையானது உடனே சென்று ஆடையை சரிசெய்யும் அதைப்போன்று தன் நண்பனுக்கு துன்பம் ஏற்படும் போது துடித்தெழுந்து அந்த துன்பத்தைப் போக்குவதே உயர்வான நட்பாகும்.

நண்பன் தீய வழியில் செல்லும் போது அவனைத்தடுத்து நல்ல வழியில் நடத்த வேண்டும். நண்பனுக்கு ஒரு இன்னல் (துன்பம்) ஏற்படும் போது அதனை அவனுடனிருந்து தானும் அனுபவிக்க வேண்டும். ஆறுதல் கூறவேண்டும்.

ஒத்த உள்ள உணர்வினால் இருவர் மேற்கொண்ட நட்பின் சிறப்பானது நல்ல புத்தகங்களை படிக்கும் போதெல்லாம் அது கற்பவருக்கு இன்பத்தைக் கொடுக்கும் அது போல பழகும் தோறும் இன்பத்தைத் தரக் கூடிய சிறப்பினை உடையது என்பதை

“நவில்தொறும் நூல்நயம் போலும் பயில்தொறும்

பண்புடையாளர் தொடர்பு”⁴

என்ற குறட்பா மூலம் அறியமுடிகிறது. காலத்தைக் கடந்தும், தூரத்தை அறியாமலும் நட்பு தோன்றி வளரும். முக நட்புக்கும், அக நட்புக்கும் வேறுபாடு உள்ளது. முகத்தளவில் மட்டும் கொள்ளும் நட்பு என்பது நிலைப்பதில்லை. வெளி வேடம் போடாமல் உயிரோடு உயிர் பிணைகிற அளவில் அன்பால் இணைவதே உண்மையான நட்பாகும். நல்லவர்களோடு ஏற்பட்ட நட்பானது நிலவு போன்று வளரும், தீயோருடன் கொள்ளும் நட்பானது தீமையிலே முடியும் என்பது முன்னோர்களின் கருத்தாகும்.

தன் நண்பன் தீய வழியில் செல்லும் போது அவனை உரிமையோடு திருத்தி நல்லனவற்றை எடுத்துக்கூறி அவனை நல்வழியில் நடத்திச் செல்வது

நண்பனின் கடமை ஆகும். கூடவே இருந்துக் கொண்டு சிரித்துப் பேசி உயிரைக் கொல்லும் நஞ்சுத்தன்மைக் கொண்ட நட்பினைக் கனவில் கூட நினைப்பது அழிவினையேத் தரும். இதனை

“நகுதற் பொருட்டன்று நட்பல் மிகுதிக்கண்

மேற் சென்று இடித்தற் பொருட்டு”⁵

“அழிவினவை நீக்கி ஆறுய்த்து அழிவின் கண்

அல்லல் உழப்பதாம் நட்பு”⁶

என்ற குறட்பா மூலம் வள்ளுவர் கூறுகின்றார்.

நன்றியுணர்வின் பொருட்டும் நம்பிக்கையின் காரணமாகவும் நட்பானது சிறக்கின்றது. நட்புக்காக உயிரை விடத் துணிவதும், எதையும் எதிர்கொள்ள துணிவதற்கும் ஓர் ஒப்பற்ற அன்பு தான் காரணம் இவ்வுண்மையை

“செயற்கரிய யாவுள நட்பின் அதுபோல

வினைக்கரிய யாவுள காப்பு”⁷

எனும் குறளானது புலப்படுத்துகிறது. தன்னலம் ஒன்றையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு நட்புப் பாராட்டி நடிப்பவர்கள் உண்மையான நண்பர்கள் அல்ல, அவர்கள் தங்களுக்கு நன்மைக் கிடைக்கும் வரையில் தான் நண்பர்களாக இருப்பர். தந்நலம் நிறைவேறாத போது நட்பினைக் கைவிடுவர். இத்தன்மைக் கொண்டோருடன் நட்புக் கொள்ளக் கூடாது.

நண்பனுக்கு உதவி செய்தல் தன்னுடையக் கடமை என்று நினைப்பவரோடு ஏற்படுகின்ற நட்பு தான் நீடித்து வரக்கூடியது முடிவில்லாதது இதனை,

“சிறப்பு செய்து உழையராப் புகழ்பு ஏற்றி மற்றவர்

புறக்கொடையே பழிதூற்றம் புல்லியார் தொடர்புபோல்”⁸

எனும் பாடலடியின் மூலம் உணரமுடிகிறது.

ஒருவர் தன்னோடு இருக்கும் போது அவரைக் கொண்டாடுவதும் அவர்கள் அப்பாற் போனபின் அவர்களைப் பழித்துப் பேசுபவர்கள் அற்பர்கள் என்பதனை, இந்தப் பாடலடியின் மூலம் அறிந்துக் கொள்ள முடிகிறது.

ஒருவரோடு ஒருவர் நண்பர்களாக இருக்கும் போது ஒருவருடைய ரகசியங்களை எல்லாம் தெரிந்துக் கொள்வார்கள். நட்பானது பிரியும் நிலைவரும் போது அவர்களது இரகசியங்களை பிறரிடம் கூறுவார்கள். இவர்கள் அரக்கர்கள் பெருந்தன்மை அற்றவர்கள் இவர்களுடன் நட்புக்கொள்ளுவது ஆபத்தானது. இதனை,

“பொருந்திய கேண்மையின் மறையுணர்ந்து அம்மறை

பிரிந்தக்கால் பிறர்க்குரைக்கும் பீடிலார் தொடர்புபோல்”⁹

எனும் கலித்தொகைப் பாடலடியின் மூலம் உணரமுடிகிறது.

புறக்கூறுபவன், தன்னலமே குறிக்கோளாக உடையவன். இரகசியத்தை வெளிப்படுத்துபவன் ஆகிய தன்மையுடையவர்களுடன் நட்புகொள்ளக்கூடாது. இவர்கள் நட்புகொள்ளத் தகுதியற்றவர்கள் ஆவர்.

3.2 பிசிராந்தையாரும் கோப்பெருஞ்சோழனும்

கோப்பெருஞ்சோழன் மன்னன் மட்டுமல்லாது தமிழ்ப்புலவனாகவும் திகழ்ந்தான். புலவர்களிடம் அன்பும், மதிப்பான நட்பும் கொண்டவன். பிசிராந்தையார் பாண்டிய நாட்டினைச் சார்ந்தவர். அரசவைக் கவிஞராகவும் விளங்கியவர். சோழனும், புலவரும் ஒருவரை ஒருவர் ஒருமுறைகூடக் கண்டதில்லை. வேறு எந்த ஒரு தொடர்பும் கொள்ளவில்லை. ஆயினும் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் கேள்விப்பட்டதன் மூலமும் ஒத்த மன உணர்வினாலும் நட்புக் கொண்டனர் உண்மையான நட்புக்கு ஒத்த உணர்வே போதும் என்பதனை

“புணர்ச்சி பழகுதல் வேண்டா உணர்ச்சிதான்

நட்பாம் கிழமை தரும்”¹⁰

எனும் வள்ளுவரின் குறளுக்கு ஏற்றவகையில் ஒத்த அன்பினாலும், மனஉணர்வினாலும் இந்த இருவரும் நட்பு பூண்டனர். ஒருவரை ஒருவர் காணாமல் நட்புக் கொண்டு உலகிற்கு உயர்ந்தோர் நட்புறவினையும், தமிழர்களின் நட்பின் மதிப்பினையும், வெளிப்படுத்தினர்.

பிசிராந்தையார் கோப்பெருஞ்சோழனின் வள்ளல் தன்மையினையும், நட்புறவினையும் கூறி அவனே தனக்கு கோமான் ஆவான். நண்பனும் ஆவான் என்று கூறுகிறார்.

குற்றமற்ற நட்புணர்வோடு வாழ்பவன் உறையூர் என்னும் படைவீட்டிடத்திலே பசிக்குப் பகைவனாகப் பாடி வரும் பாடினிக்கும் பாணருக்கும் வாரி வழங்குபவன் அப்படிப்பட்ட சிறப்பினை உடைய தலைவன் என் நண்பன் என்று பின்வாறு கூறுகிறார் பிசிராந்தையார்.

“யாணர் நல்நாட்டுள்ளும் பாணர்

பைதல் சுற்றத்துப் பசிப்பகையாகிக்

கோழியோனே கோப்பெருஞ்சோழன்

பொத்தில் பெருநகை பொத்தியொடு கெழீஇய

வாயார் பெருநகை வைகலும் நமக்கே”¹¹

என்ற பாடலின் வழி உணரமுடிகிறது.

பிசிராந்தையார் கோப்பெருஞ்சோழனின் பெருமைகளையும், புகழையும் கேள்விப்பட்டு நட்பு கொண்டு, அவனைப் பார்க்க வருகிறார். ஆனால் பார்க்க முடியவில்லை. ஆனாலும் அன்னச் சேவலின் மூலம் கோப்பெருஞ்சோழனைக் காணுகின்ற ஆவலைக் கூறுகிறார்.

அன்னச் சேவலே! முழுநிலாவானது ஒளிவிடும் இம்மாலைக் காலத்திலே நண்பனிடம் செல்ல முடியாமல் செயலற்று நிற்கிறேன். நீயோ! குமரிப் பெருந்துறையின் அயிரை மீனை உண்டு வடமலையை நோக்கிச் செல்கின்றாய். இடைவழியில் சோழ நாட்டிலுள்ள உறையூருக்குச் சென்றால்

அங்கே உயர் மாடத்தினிடத்தில் உன் பேடையுடன் தங்குவாயாக. சோழனின் அரண்மனையில் புகுந்து அவன் கேட்கும்படி பெரிய பிசிர் என்ற ஊரிலுள்ள ஆந்தையின் அடியவன் என்று உன்னைப் பற்றி கூறுவாயாக அவ்வாறு நீ சொன்னால் உன்னுடைய துணைவிக்கு நல்ல பல அணிகலன்களைப் பரிசாகத் தருவான் என்று கூறுகின்றார். இதிலிருந்து பிசிராந்தையார் மீது கோப்பெருஞ்சோழன் வைத்திருந்த அன்பும் ஆழமும் புலப்படுகிறது. இதனை

“அன்னச் சேவலே! அன்னச்சேவல்

.....

குமரிஅம் பெருந்துறை அயிரை மந்தி

வடமலைப் பெயர்குவை ஆயின் இடையது

சோழநன்னாட்டுப் படினே கோழி

ஆந்தை அடியுறை எனினே மாண்டநின்

இன்புறு பேடை அணியத் தன்

இன்புறு நல்கலம் நல்குவன் நினக்கே”¹²

என்று பிசிராந்தையார் அன்னச்சேவலிடம் தன் விருப்பத்தைப் புலப்படுத்துகிறார்.

கோப்பெருஞ்சோழனின் மகன்கள் தன் தந்தையின் மீது போர்த் தொடுத்தனர். இதனால் மனம் வருந்திய சோழன் வடக்கிருந்து உயிர் துறக்க எண்ணியவிடத்து தன் நண்பரான பிசிராந்தையாரைக் காண விரும்புகிறான் எனினும் அவர் வரும் வரை தான் உயிரோடு இருக்க மாட்டோம் என்று கருதி, தான் உயிர் விடும் இடத்துக்குப் பக்கத்திலே பிசிராந்தையாருக்கு ஒரு இடம் ஒதுக்குமாறு கூறுகின்றான். இவ்வுண்மையை,

“தென்னம் பொருப்பன் நன்னாட்டு உள்ளும்

பிசிரோன் என்ப, என் உயிர் ஒம்புநனே

செல்வக் காலைநிற்பினும்

அல்லற் காலை நில்லலன் மன்னே”¹³

என்ற பாடலில், ‘தென்னகத்துப் பொதியமலையிலுள்ள பாண்டிய நாட்டில் என்னை நினைத்துக் கொண்டிருப்பவனாகிய பிசிரோன் என்பவன் உற்றான், என் உயிரைத் தன்னுயிராகக் கருதும் நட்பினால் ஒன்று கலந்தவன் ஆவான். செல்வம் நிறைந்திருக்கும் போது அவன் என்னைத் தேடி வராமல் போயிருந்தாலும், என் உயிருக்கு இன்னல் ஏற்படும்போது இங்கு வராமல் இருக்கவே மாட்டான்’ என்று கோப்பெருஞ்சோழன் கூறுகிறார்.

சோழனிடம் சான்றோர்கள் பலர் பின்வருமாறு வினவுகின்றனர். கேள்விப்பட்டதன் அளவில் தானே நீங்கள் இருவரும் அறிந்துள்ளீர்கள். ஒருமுறைகூட நீங்கள் இருவரும் சந்தித்தது இல்லை. பல ஆண்டுகளால் பழகிய பழக்கமும் இல்லை. உள்ளத்தால் ஒன்றுபட்டு பழகியவர்கள் தானே, அப்படியிருக்க அவர் இங்கு வருவதாக நீங்கள் சொல்வது எளிதல்ல என்றுக் கேட்கின்றார்.

சான்றோருக்கு கோப்பெருஞ்சோழன் பின்வருமாறு பதில் கூறுகின்றான்.

“இகல்விலன், இனியன், யாத்த நண்பினன்

புகழ்கெட வருஉம் பொய் வேண்டலனே

தன்பெயர் கிளக்கும் காலை, என் பெயர்

பேதைச் சோழனும், என்னும் சிறந்த

காதற் கிழமையும் உடையவன் அதன் தலை

இன்னதோர் காலை நில்லலன்

இன்னே வருகுவன், ஒழிக்க அவற்கு இடமே”¹⁴

அவன் என்னை என்றும் இகழ்ந்துப் பேசாத இனிய பண்பினை உடையவன், உள்ளம் கலந்த என் நண்பன் புகழைக்கெடுக்க வரும் பொய்யான வாழ்வினை விரும்பாதவன், அவன் பெயரை சோழன் என்று சொல்லிக் கொள்ளுமளவுக்கு என் மீது பேரன்பு கொண்டவன். அப்படிப்பட்டவன் நான் துயரம் கொண்ட காலத்தில் கண்டிப்பாக வருவான். இப்போதே வருவான் எனவே எனக்குப் பக்கத்திலேயே அவனுக்கும் இடம் ஒதுக்குங்கள் என்று நட்பினால் கூறுகிறார்.

இதன் மூலம் கோப்பெருஞ்சோழன் பிசிராந்தையார் மீது வைத்திருந்த நட்பின் உறுதியை உணர முடிகிறது.

ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து நட்புக் கொண்டு பழகியிருந்தாலும் கூட அவர்கள் உணரமுடியாதப் பேரன்பினை ஒருவரை ஒருவர் காணாது கொண்ட நட்பின் மூலம் உணர முடிகிறது. கோப்பெருஞ்சோழன் சொன்னது போலவே பிசிராந்தையாரும் அங்கு வந்தார். அதனைக் கண்ட சான்றோர்கள் வியப்பில் மூழ்கினர். ‘பொத்தியார்’ என்னும் புலவர் இவ்வியப்பினை பின்வரும் பாடல் வழிப் புலப்படுத்துகிறார்.

“வருவன் என்ற கோனது பெருமையும்

அது பழுதின்றி வந்தவன் அறிவும்

வியத்தொறும் வியத்தொறும் வியப்பிறந்தென்றே!

அதனால் தன்கோல் இயங்காத் தேயத்து உறையும்

சான்றோன் நெஞ்சரப் பெற்ற தொன்றிசை

அன்னோனை இழந்த இவ்வுலகம்

என்னாவது கொல்? அறியது தானே!”¹⁵

பெரும் சிறப்போடு வாழ்ந்த மன்னன் வடக்கிருந்து உயிர் விட துணிந்ததே வியப்புக்குரியது. அப்படியிருக்க பிற நாட்டில் வாழும் புலவன் புகழை மேன்மையாகக் கொண்டவன், நட்பினைப் பற்றுக் கோடாகக் கொண்டு, இந்த துயரமான நேரத்தில் அவன் வருவான் என்று மன்னன் கூறியதுப் போல வந்து நின்றது அதைவிட வியப்பினைத் தருகிறது என்று கூறுகின்றனர்.

தனது ஆட்சியானது இல்லாத இடத்திலுள்ள சான்றோன் நெஞ்சில் கூட இடம்பெற்ற பெரும் புகழினையும் கோப்பெருஞ்சோழனின் நட்பும், பிசிராந்தையாரின் நட்பும் வியத்தற்கும், போற்றுதற்கும் உரியது.

கோப்பெருஞ்சோழன் சொன்ன கூற்றினை புலவர் வந்து உண்மையாக்கியதோடு மட்டுமல்லாமல், தானும் வடக்கிருந்து உயிர்விடத் துணிந்தார் அதனை பொத்தியார் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

பொன், பவளம், முத்து, மாணிக்கம் என்பன ஒவ்வொன்றும் வேறு வேறு இடங்களில் கிடைப்பதாக இருந்தாலும், ஒன்றாகத் தொடுத்து கோர்வையாக்கும் போது அவை ஓரிடத்திலே அணிகலனாக சிறப்படைகிறது. அதே போல ஒத்த உணர்வினை உடைய சான்றோர் சான்றோர் பக்கமே சேருவர். இதனை இந்த இருவரின் நட்புத்திறத்தால் உணர முடியும் என்று கூறுகிறார். இதிலிருந்து நட்பானது உயர்வானது உண்மையானது என்றும் அழிவில்லாது உயிர்வாழ்வது என்பதை அறிய முடிகிறது.

கோப்பெருஞ்சோழனும் பிசிராந்தையாரும் வடக்கிருந்து உயிர் துறந்தனர். இருவருக்கும் ஒரே இடத்தில் நடுதல் அமைக்கப்பட்டது. அதன் பிறகு பொத்தியாரும் வடக்கிருந்து உயிர் நீத்தார் இதனை,

“நிலைபெறு நடுகல் ஆகிய கண்ணும்

இடங்கொடுத்து அளிப்ப, மன்ற - உடம்பொடு

இன்னுயிர் விரும்பும் கிழமைத்

தொன்னட்புடையார் தம் உழைச் செலினே”¹⁶

எனும் பாடல்வழி அறிய முடிகிறது.

சோழனின் மறைவுக்குப் பிறகு பல சான்றோரும் அவன் பால் கொண்ட நட்பின் காரணமாக தாங்களும் வடக்கிருந்து உயிர் துறந்தனர்.

சோழனும் - புலவரும் ஒன்றாக வாழவில்லை ஒருவரை ஒருவர் கண்டதில்லை எனினும் ஒன்றாகிப் போன உள்ளத்தால் இருவரின் நடுக்கல்லும் ஒன்றானது இப்படிப்பட்ட நட்பின் மேன்மையை உலகம் என்றும் உச்சரித்துக் கொண்டேயிருக்கும்.

3.3 ஓளவையாரும் - அதியமானும்

அதியமான் ஒரு அரசன், ஓளவையார் ஒரு புலவர். அதியமானைப் பல புலவர்கள் பாராட்டி பாடியுள்ளனர். ஓளவையும் பல மன்னர்களைப் பாடியிருக்கிறார். ஆனால் ஓளவையார் அதியமானின் மீது பாடியப் பாடல்களில் நட்பின் சால்பினையும், நன்மதிப்பினையும் நாம் காண முடிகிறது. இந்த இருவரின் நட்பானது வியப்பதற்கும், போற்றுவதற்கும் உரியதாக உள்ளது.

அதியமானின் வீரத்தினையும், கொடைப் பண்பினையும் ஓளவையார் பின்வருமாறு போற்றுகின்றார்.

“மறம்புலி உடலின் மான்கணம் உளவோ?

மருளின விசம்பின் மாதிரத்து ஈண்டிய

இருளும் உண்டோ, ஞாயிறு சினவின்”¹⁷

புலியானது சீறினால் எதிரே மான் நிற்காது, சூரியன் எழும் போது இருளானது ஓடிவிடும். அது போல அதியமானின் கோபம் கொண்ட தோற்றத்தினை பகைவர் எதிரே நின்று பார்க்கமுடியாமல் ஓடுவார்கள் என்று கூறுவதிலிருந்து அதியமான் மீது ஓளவையார் வைத்திருந்த நம்பிக்கையும், நட்பின் மதிப்பையும் உணர முடிகிறது.

அதியமான் கிடைப்பதற்கு எளிதில் இயலாத, உண்டால் நீண்ட நாள் உயிர் வாழக் கூடிய நெல்லிக்கனியை மலைச் சரிவிலே கடுமையான முயற்சியுடன் பெற்றும் அதனைத் தான் உண்பதை விட, தனது நண்பன் ஓளவையார் உண்டால் தமிழானது நீடு வாழும் எனக்கருதி கொடுக்கின்றான். தன்னைவிட தன் நண்பரே நீடு வாழவேண்டும் எனக்கருதும் அதியமானின் நட்புத்திறனை பின்வரும் பாடலின் மூலம் ஓளவையார் உலகுக்கு எடுத்துக் கூறியுள்ளார்.

“நீல மணிமிடற்று ஒருவன் போல
மண்ணுக பெரும நீயே! தொன்னிலைப்
பெருமலை விடரகத்து அருமிசை கொண்ட
சிறியிலை நெல்லித் தீங்கனி குறியாது
ஆதல் நின்னகத்து அடக்கிச்
சாதல் நீங்க, எமக்கு ஈந்தனையே”¹⁸

எனது சாவானது ஒழியுமாறு, கிடைப்பதற்கரிய நெல்லிக் கனியை
அளித்தவனே, பெருமானே, நீலமணிமிடற்று இறைவனைப் போல நீயும்
நிலைப்பெற்று வாழ்வாயாக என்று பாடியுள்ளார்.

ஒளவையார் அதியமானைவிட வயதில் மூத்தவர் அதியமான் அரசனாக
இருந்த போதிலும் அவனை தனது தந்தையாகக் கருதினார். ஒளவையார்
இதனை

“யாழொடும் கொள்ளா, பொழுதொடும் கொள்ளா
பொருள் அறிவாரா, ஆயினும் தந்தையர்க்கு
அருள்வந் தனவால் புதல்வர் தம் மழலை
என்வாய்ச் சொல்லும் அன்ன, ஒன்னார்
கடிமதில் அரண்பல கடந்து
நெடுமான் அஞ்சி! நீ அருளல் மாறே”¹⁹

குழந்தைகளின் மழலைச் சொல்லானது யாழின் இசையைவிட இனியது,
பொருளை உணரமுடியாது எனினும் அச்சொற்கள் தந்தையருக்கு அருள்
சூறுதல் போல இருக்கும் அதேப் போன்று தான் நெடுமான் அஞ்சியும் எனக்கு
அருள் புரிகின்றான் என்று ஒளவையார் கூறுவதிலிருந்து அதியமானை
தந்தையாக தன்னைக் குழந்தையாகவும் நினைத்து நட்புக் கொண்டதனை
அறிய முடிகிறது. அதியமானின் பண்பு நலனானது தன்னை நாடி வந்த
தலைமக்கள் பலநாட்கள் தங்கினாலும் அவர்களை உபசரிக்கும் முறையானது
முதல் நாள் இருந்ததுப் போலவே, அனைத்து நாளும் இருக்கும் என்பதை

“ஒரு நாள் செல்லலம், இருநாள் செல்லலம்
பன்னாள் பயின்று பலரொடு செல்லினும்
தலைநாள் போன்ற விரும்பினன்”²⁰

என்ற பாடல் வழி அறிய முடிகிறது.

அதியமான் இறந்தபிறகு அவனது உடலினை எரியூட்டுகின்றனர்.
அதனைக் கண்டு ஔவையார் கையறு நிலையில் உள்ளமானது கசிந்து உருக
கண்ணீரானது அருவியாகப் பெருக பின்வருமாறு பாடிப் புலம்புகிறார்.

“எரிபுனக் குறவன் குறையல் அன்ன
கரிபுற விறகின் ஈம ஓள் அழல்,
குறுகினும் குறுகுக குறுகாது சென்று
விசம்பு உற நீளினும் நீள்க, பசங்கதிர்
திங்கள் அன்ன வெண்குடை
ஒண்ணாயிறு அன்னோன் புகழ் மாயலவே”²¹

குறவர்கள் வெட்டிக் கொண்டு வந்த விறகினால் அடுக்கப்பட்ட
ஈமப்படுக்கையில் அவனது உடலானது உள்ளது. அந்த உடலினைத் தீயானது
சுட்டாலும், சுடாமல் ஆகாயத்தின் கண் போனாலும் போகட்டும் நிலவினைப்
போன்ற வெண்கொற்றக் குடையினை உடையவனும், சூரியனுக்கு
ஒப்பானவனுமாகிய அவனது புகழ் என்றும் அழியாது என்று கூறுகிறார்.

உடலினை விட்டு உயிர் பிரிவதை விட நட்புக்கொண்டவர் ஒருவரை
ஒருவர் பிரியும் நேரம் மிகக் கொடுமையானது. பிரிந்தவர்கள் கூட
எப்போதாவது சந்திக்க வாய்ப்புள்ளது. ஆனால் இறந்தவர்களை மீண்டும்
எங்கே? எப்போது? காண முடியும் ஒரு போதும் முடியாது. அத்தகைய
சோகத்தை இப்பாடலின் மூலம் அறிய முடிகிறது.

அதியமான் இறந்தபிறகு ஔவையார் இனி பாடுவதும் இல்லை.
காரணம் பாடுவருக்கு ஒன்று ஈகுநரும் (கொடை கொடுப்பவரும்) இல்லை

என்று கூறுவதிலிருந்து அதியமான் புலவர்களை ஆதரித்த திறமையை உணர முடிகிறது. இதனை

“சிறியகட் பெறினே, எமக்கீயும் மன்னே!

பெரியகட் பெறினே,

யாம் பாடத் தான் மகிழ்ந்துண்ணும் மன்னே!

சிறுசோற் றானும் நனிபல கலத்தன் மன்னே!

பெருஞ்சோற் றானும் நனிபல கலத்தன் மன்னே!

என்பொடு தடிபடு வழியெல்லாம் எமக்கீயும், மன்னே!

அம்பொடு வேல்நுழை வழியெல்லாம் தான் நிற்கும் மன்னே!

நரந்தம் நாறும் தன்கையால்

புலவுநாறும் எந்தலை தைவரும் மன்னே!

.....

இனிபாடுநரும் இல்லை பாடுநர்க்கு ஒன்று ஈகுநரும்இல்லை”²²

என்னும் பாடல், சிறிய அளவில் கிடைத்த கள்ளினை அதனை எனக்கு அளித்து வருவான். பெரிய அளவில் கள் கிடைத்தாலோ யாம் பாட எமக்கும் அளித்து அவனும் உண்பான். எலும்பும், தசையும் கொண்ட மாமிச உணவையெல்லாம் எனக்கு அளித்துவிட்டு அம்பும், வேலும் நுழையும் போர்க்களத்தில் எல்லாம் தானே முன் நிற்பவன் நரந்தம் பூவின் மணம் போல மணம் வீசும் தனது கைகளினால் புலால் நாறும் எனது தலையினை அன்போடு தடவி மகிழ்வான். எனக்கு தந்தையாக இருந்து காத்தவன் எங்கே உள்ளான்? என்ற அதியமான் தன் மீது கொண்டிருந்த நட்பினையும், அன்பினையும் தன்னை ஆதரித்த முறையினையும் உபசரித்தத் தன்மையினையும் நினைத்து நினைத்து வேதனைப்படுவதைக் காட்டுகின்றது.

அதியமான் இறந்த பின்பு தானும் உயிர் வாழ விரும்பாது மனம் நொந்துப் புலம்புகிறார் இதனை,

“இல்லாகியரோ காலை மாலை!

அல்யாகியர் யான் வாழும் நாளே!

நடுகல் பீலி சூட்டி நார்அரி

சிறுகலத்து உடுப்பவும் கொள்வான் கொல்லோ

கோடு உணர் பிறங்குமலை கெழீஇய

நாடு உடன் கொடுப்பவும் கொள்ளாதோனே”²³

அதியமான் கொடைப்பண்பு மிகுந்தவன். நல்ல நட்பினைக் கொண்டவன். அவனிடம் நாட்டினையும் மலையினையும் கொடுத்தாலும். கூட அவன் அதனை ஏற்கமாட்டான். அப்படிப்பட்டவன் இறந்த பின்பு அவனுக்கு நடுகல்லை நாட்டி அதற்குப் பீலியுஞ் சூட்டி மதுவையும் வைத்துப் படைத்தால் அதனை அவன் ஏற்பானோ?.. ஏற்கமாட்டான். அவனே மறைந்து விட்டான். இனி காலை, மாலை என்பது எனக்கில்லை என்னுடைய வாழ்நாளும் இன்றோடு மறையட்டும் என்று ஔவையார் பாடுவதிலிருந்து அதியமான் மீது அவர் கொண்டிருந்த நட்பின் மதிப்பினை உணரமுடிகிறது.

ஔவையாரும் அதியமானும் நட்புக் கொண்டதால் தமிழும் வளர்ந்தது. வாழ்ந்தது கிடைப்பதற்கு அரிய பொருள் கிடைத்தாலும் அதனை தான் மட்டும் வைத்துக் கொள்ளாது தன் நண்பனிடம் கொடுக்கும் அதியமானின் நட்பின் சால்பும் அன்பின் திறமும் போற்றுவதற்கு உரியது இவர்களின் நட்புத் திறனானது என்றும் புகழ்ந்துப் போற்றக் கூடியது ஆகும்.

3.4 பாரியும் - கபிலரும்

பாரி பறம்பு நாட்டினை ஆண்டவன், கடையேழு வள்ளல்களில் ஒருவன். இல்லை என்று வந்தவர்களுக்கு இல்லை என்று கூறுவதை அறியாதவன். பாரி பல புலவர்களால் பாடப்பட்டவன். கபிலரும் பாரியும் சிறந்த நண்பர்களாக இருந்ததோடு மட்டும் அல்லாமல் நல்ல சான்றோர்களாகவும் விளங்கினர். பாரியின் மீது கபிலர் கொண்டிருந்த மதிப்பினை பின்வரும் பாடல் மூலம் அறிய முடிகிறது.

“பாரி பாரி என்றுபல ஏத்தி

ஒருவர்ப் புகழ்வர் செந்நாப்புலவர்

பாரி ஒருவனும் அல்லன்

மாரியும் உண்டு ஈண்டு உலகு புரப்பதுவே”²⁴

கொடுப்பதற்கு பாரி, பாரி என்று பெருமைப் பேசுகிறீர்களே! பாரி மட்டுமல்ல கொடுப்பதற்கு மாரியும் உண்டு என்று கூறுகிறார். இதிலிருந்து பார்க்கு நிகர் இவ்வுலகத்தில் மாரியைத் தவிர எவரும் இல்லை. எதுவும் இல்லை என்று கூறுவதிலிருந்து பாரியின் மீது கபிலர் கொண்டிருந்த மதிப்பினை உணர முடிகிறது.

மூவேந்தர்களும் பாரியை எதிர்த்து போரிட வருகின்றனர் அப்போது கபிலர் அவர்களிடம் பாரியின் தன்மையினை பின்வருமாறு எடுத்துக் கூறுகிறார்.

பெரும்படையினைக் கொண்ட நீங்கள் மூவரும் பாரியை வென்று பறம்பு மலையினைக் கைப்பற்ற உங்களால் இயலாது. முந்நாறு ஊர்களை உடைய இம்மலையின் ஒவ்வொரு ஊர்களையும் பரிசிலர் பெற்று சென்று விட்டனர். நீங்களும் படையெடுத்து வராமல் பாடி வந்தால் நானும் உள்ளேன். பாரியின் மலையும் இருக்கிறது என்கிறார். தன்னையும் பாரியின் செல்வமாகக் கூறுகின்றார் புலவர். உள்ளத்தாலும் பிரியாதது இவர்களுடைய நட்புணர்வாகும்.

“யாமும் பாரியும் உளமே,

குன்றும் உண்டு, நீர் பாடினீர் செலினே”²⁵

என்று கபிலர் மூவேந்தர்களையும் நோக்கி சொல்கின்றார். பாரி இறந்த பின்பு கபிலர் பாரி மகளிருக்கு தந்தை என்ற இடத்திலிருந்து ஆறுதல் கூறுகிறார். நின் மகளிருக்கு ஏற்ற கணவனை எங்கு தேடுவேன் என்று வருந்திக் கூறி பாரி மலையின் சிறப்பினையும் அவன் இறப்புக்குப் பின் ஏற்பட்ட துன்பங்களையும் நினைத்து வருந்துகிறார். கபிலரின் மனம் பட்ட துயரத்தை பின்வரும் பாடல் மூலம் அறிய முடிகிறது.

“மட்டுவாய் திறப்பவும் மைவிடை வீழ்ப்பவும்

அட்டுன்று ஆனாக் கொழுந் துவை ஊன் சோறும்

பெட்டாங்கு ஈயும் பெருவளம் பழுனி

நட்டனை மன்னோ முன்னே, இனியே

பாரி மாய்ந்தெனக் கலங்கி கையற்று

நீர்வார் கண்ணேம் தொழுது நிற்பழிச்சிச்

சேறும் வாழியோ பெரும் பெயர்ப் பறம்பே

கோல்திரள் முன்கைக் குறுந்தொடி மகளிர்

நாறு இருங் கூந்தற் கிழவரைப் படர்ந்தே”²⁶

பாரி உயிருடன் இருந்த போது தன்னை நாடி வந்தவர்களுக்கு ஊனும் சோறும் கொடுத்து உபசரித்தான் என்பதை இப்பாடல் வழி அறியலாம். பாரி இறந்த பின் அவனுடைய மகளிரைத்தன் மகளிராக ஏற்று அவர்களுக்கு மணம் செய்து வைப்பது தன் கடமை என்று கருதுவதிலிருந்து கபிலர் பாரியின் மீது கொண்டிருந்த நட்பின் நன்றியுணர்வையும் உரிமையையும் உணர முடிகிறது.

பாரியின் மறைவுக்குப் பிறகு அந்த மலையினைப் பகைவர்கள் கைப்பற்றினர். கபிலரும் பாரி மகளிரும் அங்கிருந்து வெளியே செல்லும் போது கபிலர் பாடிய பாடலானது அம்மலையின் பெருமையினை விளக்குவதாகவும், பாரி பகைவருக்கு இன்னாதவனாகவும் தன் போன்ற புலவர்களுக்கு இனியவனாகவும் இருந்தப் பண்பினை விளக்குவதாக உள்ளது,

“ஒருசார் அருவி ஆர்ப்ப ஒருசாரார்

பாணர் மண்டை நிறையப் பெய்மார்

வாக்கு உக்க தேக்கல் தேறல்

கல்லலைத் தொழுகும் மன்னே! பல்வேல்

அண்ணல் யானை வேந்தர்க்கு

இன்னல் ஆகிய இனியோன் குன்றோ”²⁷

பாரி பகைவருக்குத்தான் இன்னாதவன். என் போன்ற புலவர்களுக்கு என்றும் நன்மைசெய்பவன். பாரியின் பறம்பு மலையானது ஒரு பக்கம் அருவிகள் எழுப்பும் இசையோடு நிரம்பி வழியும். மற்றொரு பக்கத்தில் பாணர்கள் ஏந்திய கலத்தில் மது நிரம்பி வழியும். தரையில் சிந்திய மதுவானது கற்களையும் உருட்டிக் கொண்டு ஓடிவரும் மலையே இப்போது என் கண்பார்வையிலிருந்து மறைந்து போகிறாயே என்று வருந்திக் கூறுவதிலிருந்து பாரியிடம் கொண்டிருந்த நட்பானதுப் புலப்படுகிறது.

கபிலர் துறவு வாழ்வினை மேற்கொண்டவர். எனினும் தன் நண்பனது மகளிரைத் தனது மகளிராகக் கருதி அவர்களை மணந்து கொள்க என்று விச்சிக்கோனை பின்வருமாறு வேண்டுகிறார்.

மலைவளம் மிக்க வெற்பனே நெடிய வேலினையும், கொல்லுகின்ற வாளையையும் உடையவனே, விச்சிக்கோவே எம் தோழன் பாரி என்பவன் கொடி முல்லையானது பாடிப் பரிசிலைக் கேட்காவிட்டாலும் அதற்கு தன் தேரினையேப் பரிசாக அளித்தவன் அவர்கள் பாரியின் மகளிர் நானோ ஒரு பரிசிலன் மேலும் ஒரு அந்தணன் நீயோ பகைவரை வென்று தாழ்விக்கும் வாள் வலிமையை கொண்டவன். அதனால் அடங்கா மன்னரை அடக்கும் வன்மையும் மடங்காத வினைகளையும் உடைய நாட்டின் தலைவன் நீ, நான் இவர்களை உனக்குத் தருகின்றேன் நீ மணம் புரிந்து இனிதே வாழ்வாயாக என்று வேண்டுகிறார்.

விச்சிக்கோவோ, மூவேந்தருக்கும் பயந்து அந்த மகளிரை ஏற்க மறுத்துவிட்டான். கபிலர், பாரி வள்ளலின் தகுதிக்கு இணையாக உள்ளவரையும் பாரிமகளிருக்கு பொருத்தமான கணவரையும் தேடித்தான் விச்சிக்கோவை கேட்கிறார். மேலும் அவனும் வேளிர் குலத்தைச் சார்ந்தவன் என்பதால் ஒரே இனம், ஒரே தகுதி என்றிருப்பதால் அவனுக்கு பாரிமகளிரை மணமுடித்தால் நலம் உண்டாகும் என்ற அவனிடம் கேட்டார்.

மனம் நொந்த கபிலர் பாரிமகளிரை இருங்கோவேளிடம் அழைத்துக் கொண்டு சென்ற அவனிடம் பின்வருமாறு வேண்டுகிறார். ஊர் முழுவதையும் இரவலர்களுக்கு வழங்கி உயர்ந்தவனும், முல்லைக்கு தேரினை வழங்கியவன் யானைப் படையை உடைய பறம்பின் தலைவன் பாரி, அவனது மகளர் அவர்கள் இவர் தந்தையின் தோழன் நான் ஆகையால் இப்போது இவர்களுக்க தந்தை நானே, நாற்பத்தொன்பது தலைமுறைகள் துவரையை ஆண்ட போர் முரசம், கொடையும் மிகுந்த வேளிர்களுள் ஒருவனே, இருங்கோவேளே! இவர்களை உனக்கு மணம் முடித்துத் தருகிறேன். மணந்துக் கொண்டு சிறப்புடன் வாழ்வாயாக என்று கூறுகிறார்.

பாரிமகளிரை இருங்கோவும் ஏற்க மறுக்கின்றான். அவர்களை எள்ளி நகையாடுகின்றான். ஏளனம் செய்கின்றான். அவ்விடத்தில் மனம் வேதனைப்பட்ட கபிலர் இருங்கோவேளை எச்சரித்தும் அறிவுரைக் கூறியும் செல்கின்றார் இதனை,

“நும்போல் அறிவின் நுமருள் ஒருவன்
புகழ்ந்து செய்யுள் கழாஅத் தலையை
இகழ்ந்ததன் பயனே, இயல்தேர் அண்ணல்!
எவ்வி தொல்குடிப் படிஇயல், மாற்று இவர்
கைவன் பாரிமகளிர் என்ற என்
தேற்றாப் புன்சொல் நோற்றிசின் பெரும!”²⁸

கழாஅத் தலையாரென்னும் புலவரை உன் முன்னோர்களுள் ஒருவன் உன்னைப் போல் அறிவற்றவனாக இகழ்ந்ததனால் கேடுற்று அழிந்தான். ஆகையால் நீ என்னையும் பாரிமகளிரையும் எள்ளி நகையாடுவதை நிறுத்துவாயாக என்று கூறுகின்றார்.

பாரி அரச மரபினன். கபிலர் அந்தணன் இருவரும் சாதி, வேறுபாடின்றி இனமாறுபாடின்றி நட்பு பூண்டு வாழ்ந்தனர். நட்புக்காக எதையும் செய்யும் மனமும், திறமும் இவர்கள் இருவரிடமும் காணப்பட்டது. பாரி கபிலர்

கேட்டதெல்லாம் கொடுத்தான். கபிலரும் பாரியின் எண்ணப்படி இருந்தார். பாரி இறந்த பிறகு அவர்தம் பிரிவினைக் கபிலரால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. முடிவாகப் பாரிமகளிரை பார்ப்பவரிடம் விட்டுவிட்டுத் தானும் வடக்கிருந்து உயிர் விடத் துணிந்தார். பாரியின் பிரிவினை தாங்க முடியாத கபிலர் பின்வருமாறு புலம்புகிறார்.

மலைநாட்டின் அரசனே! எனக்கு உதவி நீ என்னோடு பழகிய காலமெல்லாம் மனம் கலந்த நட்பிற்கு பொருந்தாதவன் என்ற என்னை வெறுத்துவிட்டாயோ பெருமைத் தங்கிய சிறந்த நட்புக்கு ஒவ்வாமல் நீ இறந்த போது உன்னோடு என்னையும் அழைத்துக் கொண்டு செல்லாமல் என்னை இங்கேயே தவிக்கவிட்டு சென்றுவிட்டாய் இருப்பினும் இங்கிருந்தது போலவே அங்கும் இடைவிடாது உன்னுடன் இருந்து உன்னைக் கண்டு வாழும் நிலையை இனிமேலாவது எனக்குத் தரவேண்டும் என்று கூறுகிறார். இதனை,

“மலைகெழு நாட! மாவன் பாரி

கலந்த கேண்மைக்கு ஒவ்வாய், நீ ஏற்

புலந்தனை யாகுவை - புரந்த யாண்டே

பெருந்தகு சிறப்பின் நட்பிற்கு ஒல்லாது

ஒருங்குவரல் விடாஅது, ஒழிக எனக்கூறி

இனையை ஆதலின் நினக்கு மற்றுயான்

மேயினேன் அன்மையானே, ஆயினும்

இம்மை போலக் காட்டி உம்மை

இடையில் காட்சி நின்னோடு

உடன் உறைவு ஆக்குக, உயர்ந்த பாலே!”²⁹

என்ற பாடல் வழி அறிய முடிகிறது.

நட்புக்காக கபிலர் தன் உயிரினை விட்டு பாரி இருக்கும் இடத்துக்குச் செல்ல வடக்கிருந்ததைக் கொண்டு நட்புறவின் உச்சக்கட்டத்தினை உணர

முடிகிறது. நட்புக்கு ஒரு இலக்கணமாக விளங்கியவர்கள் இவர்கள் இருவரும் ஆவார்கள்.

3.5 மோசிகீரனாரும் - பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையும்

மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம் என்ற உலக நெறியினை வேந்தர்களுக்கு உணர்த்தியவர் மோசிகீரனார் எனும் புலவராவார். இரும்பொறையைக் காண வந்த மோசிகீரனார் மன்னனின் முரசு கட்டிலில் உண்மை அறியாது உறங்கிவிட்டார். அப்போது அங்கு வந்த மன்னன் புலவன் மீது கோபம் கொள்ளாமல் கவரி வீசி, புலவனின் தூக்கத்திற்கு இடையூறு நிகழாமல் காவல் நிற்கின்றார். இந்தத் தன்மையானது தமிழ்ப் புலமைக்கு கிடைத்த நட்பின் மேம்பாட்டால் உண்டானது என்பதை மோசிகீரனார் பின்வரும் பாடல்வழி உணர்த்துகிறார்.

“.....

நுரை முகத் தன்ன மென்புஞ் சேக்கை
அறியாது ஏறிய என்னைத் தெறுவர
இருபாற் படுக்குநின் வாள்வாய் ஒழித்ததை
அதூஉம் சாலும் நற்றமிழ் முழுதறிதல்
அதனொடும் அமையாது, அணுக வந்துநின்
மதனுடை முழவுத்தோள் ஓச்சித் தண்ணென
வீசியோயே வியலிடம் கமழ
வலம்படு குருசில்நீ ஈங்குஇது செயலே”³⁰

என்ற பாடலின் வழி, முரசுக்கட்டிலிலே உறங்கிக் கிடந்த என்னை இரு கூறுகளாகப் பிளக்காமல் உள்வாளை மாற்றிய ஒன்றே தமிழ் அறிந்தாரை மதிக்கும் உனது மாண்பினை உணர்த்துகிறது. அதோடு மட்டுமல்லாமல் எனது அருகே வந்து நின்று குளிரந்தக் காற்றினை வீசுகின்ற உனது நட்பானது மிகவும் போற்றுவதற்கு உரியது என்று கூறுகிறார். தமிழுக்கும் தமிழ் புலவர்களுக்கும் கிடைத்த மரியாதையை உணரமுடிகிறது. தமிழ்ப் புலவரைக்

காப்பதே தமிழைக் காப்பதாகும் என்பதை உணர்ந்த இரும்பொறை, மோசிகீரனார் செய்த செயலை மனம் உவந்து ஏற்று, உள்ளன்போடு நடந்துகொள்கிறான். மோசிகீரனார்தான் அச்செயலைத் தவறு என்று வருதப்பட்டாரே தவிர இரும்பொறை அதைப் போன்று நினைக்க வில்லை. அதற்குக் காரணம் புலவரிடமும், தமிழிடமும் கொண்ட பற்றும் நட்புமே ஆகும். புலவரின் தூக்கத்திற்கு கவரி வீசிநின்ற காவலன் தமிழின் காவலனாகவும் புலவர்களின் நண்பனாகவும் விளங்கினான், இம்மன்னனின் செயலானது நட்பெனும் உறவால் மலர்ந்தது ஆகும்.

சேரன் பெருஞ்சேரலிரும்பொறைக்கும் சொழன் கரிகால் பெருவளத்தானுக்கும் பகைமை தோன்றிப் போர் ஏற்பட்டது. அப்போரில் சோழன்விட்ட அம்பானது பெருஞ்சேரலாதனது மார்பில்பட்டு ஊடுருவி, முதுகின்வழியே வெளியேறியது. அது கண்ட பெருஞ்சேரலாதன் மிக்க நாணமடைந்தான். அவன் முதுகில் காணப்படும் அந்தப் புண் அம்பானது மார்பில் பட்டு முதுகுவழியே சென்றதால் உண்டானது என்பதை அறியாதவர்கள், “இவ்வரசன் போரிலே தோற்றோடினான். அப்போது பகைவர்விட்ட அம்பு இவன் முதுகிற்பட்டு புண் உண்டானது’ என்று தான் எண்ணுவார்கள் என்று கருதிய பெருஞ்சேரன் இந்த இகழ்வினைக் கொண்ட வாழ்வானது வேண்டாம் என்று நினைந்து வடக்கிருந்து உயிர் துறந்தான். இவரின் உள்ளப் பண்பினை புலவர் பின்வரும் பாடல் மூலம் கூறுகின்றார்.

“தன்போல் வேந்தன் முன்புகுறித் தெறிந்த

புறப்புண் நாணி மறந்தகை மன்னன்

வாள்வடக் கிருந்தனன் ஈங்கு

நாள்போற் கழியல ஞாயிற்றுப் பகலே”³¹

இப்பாடலில், புலவர் கொண்ட நட்பானது வெளிப்படுகிறது. இப்போரினைப் பற்றி வெண்ணிக்குயத்தியார் பின்வருமாறு கூறுகிறார். “கரிகாற்பெருவளத் தானே நீ போரில் வெற்றி பெற்றாய். உனது அம்பானது மார்பில் பட்டு முதுகு

வழியே சென்றதனால் உண்டான புறப்புண்ணுக்கு வெட்கப்பட்டு உயிர்விடத் துணிந்த பெருஞ்சேரலாதனின் சிறப்பானது உனது வெற்றியை விட பன்மடங்கு போற்றத்தக்கது என்று கூறுவதிலிருந்து அம்மன்னன் மீது புலவர் கொண்டிருந்த நட்பின் திறனை அறிய முடிகிறது.

3.6. முதுக்கண்ணன் சாத்தனார் - நலங்கிள்ளி

சங்க காலப் புலவர்கள் அமைதியை ஏற்படுத்தும் நோக்கத்திற்காக துணிச்சலுடன் செயல்பட்டு வந்தனர். மன்னர்கள் தவறு செய்யும் போது அவர்களை இடித்துரைத்து அவர் தம் தவறினைச் சுட்டிக்காட்டி அதை சரி செய்யக் கூடிய அறிவுரைகளையும் வழங்கி உள்ளனர்.

நலங்கிள்ளி எனும் மன்னன் வறியவர்களுக்கு ஈயாதவனாக இருக்கின்றான். அவனை நோக்கி முதுக்கண்ணன் சாத்தனார் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

நலங்கிள்ளியே! அஞ்சாமல் பகைவரோடு போர் புரிந்து அவர்களுடைய வளமிக்க நாடுகளைக் கைப்பற்றி உன்னிடம் கொடுத்தப் படைவீரர்கள் உனது பகைவர்களைப் போல வறுமையால் துன்புற்று சிறியக் குடிசைகளிலிருந்து வாழ்வது தகாத செயலாகும். அவர்கள் மகிழ்ச்சியோடு வாழும்படி செய்ய வேண்டியது உன் கடமை ஆகும்.

உன்னை நோக்கி வரும் பரிசிலருக்கு உன் படைவீரர்களே வேண்டிய உதவிகளை செய்யக்கூடிய வகையில் அவர்களை செல்வச் செழிப்போடும் வளமையோடும் வாழ வைக்க வேண்டியது உன் பொறுப்பாகும். பிறப்பதும் இறப்பதுமான இந்த உலகத்திலுள்ள உன் சுற்றத்தார் அனைவரும் மகிழ்ச்சியோடு வாழும்படி செய்து உனது வாழ்நாளின் பயனை நீ அடைக என்றுக் கூறுகிறார் புலவர் முதுக்கண்ணன் இதனை,

“இளநீர் உதிர்க்கும் வளமிகு நன்னாடு

பெற்றனர் உவக்கும் நின் படைகொள் மாக்கள்

பற்றா மாக்களின் பரிவு முந்து உறுத்துக்
கூவை துற்ற நாற்கால் பந்தர்ச்
சிறுமனை வாழ்க்கையின் ஓர்இ வருநர்க்கு
உதவி ஆற்றும் நண்பின் பண்புடை
ஊழிற்று ஆக நின்செய்கை’’³²

என்று குறிப்பிடுகிறார். புலவரின் முயற்சியானது நன்கு பயனளித்தது. சோழன் நலங்கிள்ளி புலவர் மீது கொண்ட நட்பினாலும் பெருமதிப்பினாலும் அவர் கூறிய அறிவுகளைக் கேட்டு தன்னை மாற்றிக் கொண்டான். இதனை அரசன் பாடிய பாடல்கள் மூலமும், அரசனைப் பற்றி பிற புலவர்கள் பாடிய பாடல்கள் மூலம் தெளிவாகிறது. நலங்கிள்ளி பாடிய பாடலில் என்னிடம் வந்து இரங்கி வேண்டுவோராயின் தொன்றுத்தொட்டு வருகின்ற என்னுடைய அரசாட்சியையும் எனது உயிரினையும் பரிசாகக் கொடுப்பேன் என்றும் என்னையும் எனது ஆற்றலையும் மதிக்காமல் போருக்கு வருவோரையோ ஒழிக்காமல் விடமாட்டேன் என்று கூறியதன் மூலமும் அறிய முடிகிறது.

கோவூர்கிழாரும் நலங்கிள்ளியைப் பற்றி பாடி உள்ளார். “நலங்கிள்ளி உறையூரில் உள்ளான் அவனிடம் சென்று கேட்டால் இப்பிறவியல் நாம் பிறரிடம் சென்று வேறு எதையும் கேட்க தேவையில்லாத அளவுக்கு நாம் வேண்டியதை நல்குவான், எனவே பாணர்களே அவனை நாடிச் செல்வோம் வாருங்கள், மேலும் நலங்கிள்ளியின் புகழைப்பாடும் விருப்பமுடையவர் பிறரைப் பாடி பொருள் பெறுவதை விரும்பமாட்டார்கள் என்றும் கூறுகிறார். இதிலிருந்து முதுக்கண்ணன் சாத்தனாரின் முயற்சியால் நலங்கிள்ளி சிறந்த ஈகை உடையவனாகிய பண்பு தெளிவாகிறது. இது நட்புணர்வினால் ஏற்பட்ட மாற்றமாகும்.

3.7 முடமோசியாரும் - ஆய்அண்டிரனும்

ஆய்அண்டிரன் மேகங்கள் தங்கும் மலைக்கு தலைவனாவான். முடமோசியார் ஒரு பரிசில் புலவர் ஆவார். இவர் மன்னனைப் போற்றி பாடிய

பாடல்கள் மூலம் அவன் மீதுக் கொண்டிருந்த நட்பின் ஆளுமையை உணர முடிகிறது.

போர் வாளினைக் கொண்டவன். சுரப்புன்னை பூமாலையை அணிந்தவன், அவன் மலையிலுள்ள இந்த அழகியக் காடானது அவனது மலையின் புகழைப்பாடி இவ்வளவு யானைகளையும் பரிசாகப் பெற்றுள்ளதோ! என்று அவனது சிறப்பினை எடுத்துரைக்கின்றார். இதனை

“மழைக்கணம் சேக்கும் மாமலைக் கிழவன்
வழைப்பூங் கண்ணி வாள்வாய் அண்டிரன்
குன்றம் பாடினக் கொல்லோ
களிறு மிகவுடைய இக்கவின் பெறு காடே”³³

எனும் பாடலானது புலப்படுத்துகிறது.

குறுகிய மறைப்பை உடைய சிறியக் குடிசைகளில் வாழும் மலை வாழ் குரவர்கள் மூங்கில் குழாயிலிருந்த மதுவினைக் குடித்து வேங்கை மரத்தின் முற்றத்தில் குரவைக் கூத்தினை ஆடுகின்றனர். பலா மரங்கள் நிறைந்துக் காணப்படும் மலைக்கு தலைவனாகிய நீ! உன்னை நாடிவரும் இரவலர்களுக்கு பெரும் எண்ணிக்கையில் யானையினைப் பரிசாக அளிக்கின்றாய் மேகத்தால் சூழப்பட்ட வானத்திலிருக்கும் விண்மீன்களின் தொகையைவிட நீ தந்த யானைகளின் எண்ணிக்கை மிகுதி என்று கூறுவதிலிருந்து அம்மன்னன் மீது புலவர் கொண்ட நட்பின் மதிப்பினையும் அவனது பண்பினையும் அறிய முடிகிறது.

3.8 புலவர்களும் - மக்களும்

சங்க காலச் சமுதாயத்தில் புலவர்களுக்கு உயர்ந்த மதிப்பானது இருந்துள்ளது. மன்னர்கள் மட்டுமல்லாமல் மக்களும் புலவர்கள் மீது பெருமதிப்பும் பேரன்பும் கொண்டிருந்தனர். “தமிழ்ப் புலவர்களுக்கு இருந்த மதிப்பானது அரசியல் சம்பிரதாயங்களுக்கு அப்பாற்பட்டது”³⁴ என்று

சிவஞானம் அவர்கள் கூறியது இங்கு நினைத்துப் பார்க்க வேண்டிய ஒன்றாகும். புலவர்கள் மன்னனிடமும், மக்களிடமும் நெருங்கிப் பழகி அவர்கள் நெஞ்சத்தில் இடம்பிடித்தனர்.

அரசர்களுக்கு அறிவுரைக் கூறி அவர்களை நல்வழிப்படுத்து பவர்களாகவும் விளங்கினர். மக்களின் பிரதிநிதிகளாக இருந்து அவர்களின் பிரச்சினைகளை மன்னர்களிடம் எடுத்துக் கூறி அவற்றைத் தீர்த்து வைக்கும் சான்றோர்களாகவும் விளங்கினார்கள்.

புலவருக்கான வரைமுறையினை திருவள்ளுவர் பின்வருமாறு கூறுகின்றார். கல்வியில் சிறந்தவர்களாகவும் இயற்கையை ஆராய்ந்து அறிந்து செயலாற்றுபவர்களாகவும் கல்வியால் பெற்ற நுட்பங்களை உலகியல் அறிவோடு செயல்படுபவர்களாகவும் திகழ வேண்டும் என்கிறார். இதனை,

“மதிநுட்பம் நூலோடு உடையார்க்கு அதிநுட்பம்

மாவள முன்னிற் பவை”³⁵

“செயற்கை அறிந்தக் கடைத்தும் உலகத்து

இயற்கை அறிந்து செயல்”³⁶

எனும் இரண்டு குறட்பா மூலம் தெளிவுப்படுத்துகிறார்.

சொல்வன்மை, வினைத்தூய்மை, வினைத்திட்டம், வினைசெயல் வகை ஆகியன ஒரு அமைச்சருக்கு இருக்க வேண்டிய பண்புகளாகும். கேட்பவர்களின் உள்ளத்தினைக் கவர்ந்தும் கேட்காத மனமுடையவரை கேட்கத்தூண்டும் விதமாகவும் நாவன்மை (சொல்வன்மை) மிக்கவர்களாக அமைச்சர்கள் திகழ்ந்ததால் அரசும், நாடும் விரைந்து நலமடையும் என்பதோடு அமைச்சன் அறநெறிப்படி நடப்பவனாகவும் அமைய வேண்டும் இதனை,

“அறனறிந்து ஆற்றமைந்த சொல்லான் எஞ்ஞான்றும்

திறனறிந்தான் தேர்ச்சித் துணை”³⁷

என்ற திருவள்ளுவரின் கூற்றுக்கேற்ப பண்பு நலன்கள் அமைந்த அமைச்சர்களாக அன்றை நிலையில் புலவர்களே கோலோச்சியிருந்தனர்.

அரசன் தீய வழியில் செல்லும் போது அவனை திருத்தியும் தக்க தருணங்களில் அவனை நல்வழிப்படுத்தியும் மக்களுடைய மையப் பொருளாக நின்று அவர்களின் பிரச்சனைகளை தீர்த்து வைக்கும் வகையிலும் புலவர்கள் செயலாற்றியுள்ளனர்.

குடிமக்கள் தம் வருமானத்தில் ஆறில் ஒரு பங்கினை அரசனக்கு வரியாக செலுத்துவது சங்க கால மரபாகும். ஆனால் அரசர்கள் அனைவரும் முறையாக வரி வசூலித்தனர். என்று கூற இயலாது அரசு அதிகாரிகள் நேர்மைத் தவறி அதிக வரி வசூலிக்கும் போது மன்னர்களுக்கு கேடானது ஏற்படுவதுண்டு. சான்றாக அதிகாரிகள் செய்த தவறினால் பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி என்ற அரசனுக்கு அவப்பேறு ஏற்பட்டது.

பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி என்பவன் சிறந்த பண்பாளன் புலவர்களைப் போன்று பாடும் திறம் பெற்றவன். அவன் மக்கள் செல்வத்தைப் பற்றி பின்வருமாறு பாடியுள்ளான் குறுகுறு நடந்து சிறுகை நீட்டி இட்டும் தொட்டும் கவ்வியும் துழந்தும் நெய்யுடை அடிசில் மெய்பட விதிர்த்தும் மயக்குறு மக்கள் என்று கூறுகின்றான். இவனது ஆட்சியிலும் சிலத் தவறுகள் நேர்ந்தது. வரிச்சமையால் மக்கள் அல்லல் படத் தொடங்கினர். இதனை மாற்றி மக்களை நலம்பெற செய்யவும், மன்னனை நல்வழிப்படுத்தவும் விரும்பிய பிசிராந்தையார் மன்னனிடம் மறைமுகமாகவும் நேரடியாகவும் நயத்துடனும் பயத்துடனும் அறிவுரையைக் கூறி மன்னனை மக்கள் பொருட்டு நல்வழிப்படுத்தினார் இதனை,

“காய்நெல் அறுத்துக் கவளம் கொளினே

.....

யானை புக்க புலம் போல,

தானும் உண்ணான் உலகமும் கெடுமே”³⁸

என்ற பாடலில், வரிவாங்கும் முறையினால் அரசும் வாழ வேண்டும், நாடும் சிறக்க வேண்டும், மக்களும் வாழ வேண்டும், என்பதைப் பல உண்மைகளோடும் உவமைகளோடும் எடுத்துக்கூறி, மக்களின் பக்கம் நின்று மன்னனின் தவறினை உணர்த்தி மக்களின் பிரச்சினைகளை தீர்த்து வைத்தவர் பிசிராந்தையார் எனும் புலவராவார்.

வெள்ளைக்குடி நாகனார் சோழ நாட்டில் வாழ்ந்த ஒரு புலவராவார். உழவுத்தொழிலை செய்து வந்த அந்நாட்டு மக்கள் வயலில் விளைச்சல் குறைந்ததால் வரி செலுத்த முடியாமல் தவித்தனர். இந்நிலையை மன்னனுக்கு எடுத்துக்கூறி உழவர்களின் பிரச்சினையை தீர்க்க வழி செய்கிறார்.

வெள்ளைக்குடி நாகனார் மன்னனிடம் உழவின் இன்றியமையாமை விளக்கிக் கூறி உழவர்களைப் போற்றிக் காக்க வேண்டியதன் அவசியத்தை எடுத்துரைக்கின்றார்.

“வருபடை தாங்கி பெயர்புறத்து ஆர்த்துப்
பொருபடை தருஉம் கொற்றமும் உழுபடை
.....
குடிபுறந் தருகுவை யாயின் நின்
அடிபுறந் தருகுவர் அடங்காதோரே”³⁹

என்று கிள்ளி வளவனுக்கு நல்ல முறையில் அறிவுரை கூறியவர் வெள்ளைக்குடி நாகனார் எனும் புலவராவார்.

சோழ நாட்டு மன்னனாகிய நெடுங்கிள்ளியும், நலங்கிள்ளியும் இருவரும் ஒருவரோடு ஒருவர் மாறுபாடு கொண்டு போர் செய்ய தொடங்கினர். நெடுங்கிள்ளி ஆவூர் என்ற ஊரினுள் புகுந்து கோட்டையினை அடைத்துக் கொண்டான். நலங்கிள்ளியோ கோட்டையை முற்றுகையிட்டு அவனைப் போருக்கு வருமாறு அழைத்தான். நாட்கள் பல சென்றன அவன் வெளியே வருவதில்லை. இதனால் மக்கள் வெளியுலகத் தொடர்பும் எதுவும் இல்லாது உணவும் நீரும் போன்ற அடிப்படைத் தேவைகள் கிடைக்காமல்

பெருந்துன்பத்திற்கு ஆளாகினர். இந்த நிலையை மாற்றவும், தீராதப் போரினை தீர்த்து வைக்கவும் மக்களின் இன்னல்களை களையவும் கோவூர்கிழார் என்ற புலவர் பெரும்பாடுபட்டார்.

நெடுங்கிள்ளியிடம் சென்ற புலவர் பின்வருமாறு இடிந்துரைக்கத் தொடங்கினார். மன்னனே! நீ ஆவூரின் மதில் கதவினை அடைத்துக் கொண்டு உள்ளே நிம்மதியாக இருக்கின்றாய். வெளியில் வந்து மக்களும், விலங்குகளும் படும் துயரத்தினைப் பார். குழந்தைகள் பால் இல்லாமல் அழுகின்றன. வீடுகளில் குடிப்பதற்கு தண்ணீர் கூட இல்லாமல் வறுமை வாட்டுகிறது. வீரத்தின் வழிவந்த மன்னவன் நீயோ, இதனைப் பற்றி எல்லாம் சிறிதும் கவலைப்படாமல் இப்படி இருப்பது மிகவும் கொடுமையானது நீ அறநெறியை போற்றுபவன் என்றால் ஊரினை உன் எதிரியிடம் ஒப்படைத்துவிடு, வீரமரபினைப் போற்றுபவன் என்றால் வெளியே வந்து போர் செய்து வெற்றி கொள், இதனை விட்டு நீ, நீண்ட மதிலால் சூழப்பட்ட ஊரின் புறத்தே ஒடுங்கியிருப்பது என்பது வெட்கப்படக் கூடிய செயலாகும் என்பதை,

“திறாவது அடைந்த திண்ணிலைக் கதவின்

நீள்மதில் ஒரு சிறை ஒடுங்குதல்

நாணுதக்க வுடைத்திது காணுங்காலே”⁴⁰

என்று மன்னனிடம் அறிவுரைக் கூறி அவனை திருத்திய பண்பானது போற்றுவதற்கு உரியதாகும். அக்கால மன்னர்கள் புலவர்களின் அறிவுரையை மிகப் பொறுமையோடு கேட்டு அதன்வழி நடந்தனர். பிசிராந்தையார் வெள்ளைக்குடிநாகனார் கோவூர்கிழார் ஆகிய மூன்று புலவர்களும் மக்களுக்காகவே மன்னனிடம் அறிவுரைக் கூறிய புலமைச் சான்றோர்கள் ஆவர். மக்களின் நல்வாழ்வே புலவர்களின் நோக்கமாக இருந்ததை மேற்காட்டிய சான்றுகளைக் கொண்டு உணர முடிகிறது.

இத்தகு சிறப்பான குணங்களைக் கொண்ட புலவர்களின் நிலை சமுதாயத்தில் எப்படி இருந்தது என்பதை அறிவர்கள் பலர் விளக்கமாக

எடுத்துரைத்துள்ளனர். தமிழகத்தில் புலவர்கள் மதிப்புக்குரியவர்களாக இருந்தனர். இதனை “தமிழையே தாய்மொழியாகக் கொண்ட தலைமையோரே, அரசரால் அமைக்கப்பட்ட அரசவையில் முதலிடம் பெற்று வாழும் பெருமையுடையவர் நீங்கள்”⁴¹ என்று ஜி. சுப்பிரமணியபிள்ளை என்பவரின் கூற்று இங்கு நினைக்கத்தக்கது.

புலவர்களால் சிலரே கவிதைப் புனையும் தொழிலை செய்துள்ளனர். பலர் வேறு பல தொழில்களும் செய்து உள்ளனர். இதனைப் புலவர்களின் பெயர்களில் காணப்படும் அடைமொழியைக் கொண்டு அறிய முடிகிறது. சான்றாக மருத்துவன் தாமோதரனார் பண்ட வணிகன் இளநத்தன், ஓலைக்கடையத்தனார், வடம் வண்ணனார், மதுரை கூலவாணிகன் சாத்தனார், பெருந்தச்சனார் எனும் புலவர்கள் பெயரினைக் குறிப்பிடலாம்.

சமுதாயத்தில் பல்வேறு குலத்தினரும் புலவர்களாக விளங்கியுள்ளனர். மன்னர்கள் பலர் புலவர்களாக இருந்துள்ளனர். சேர, சோழ, பாண்டியர் ஆகிய மூவேந்தர்களுமே பாடல்கள் பாடியுள்ளனர். எனினும் பாண்டியர்களே அதிகப் பாடல்கள் பாடியுள்ளனர். இதனை “இருபத்து நான்கு பாண்டிய மன்னரில் பதிமூன்று பேர் புலவராக விளங்குகின்றனர்”⁴² என்ற உ.வே.சாவின் கூற்றினைக் கொண்டு அறிய முடிகிறது.

3.9 புலவர்களும் - வீரர்களும்

போரில் வீரர்களுக்கு அச்ச உணர்வு தோன்றாத வகையில் புலவர்கள் பல நீதிக்கருத்துக்களை எடுத்துக்கூறி அவர்களை ஊக்குவிக்கும் தன்மையராக விளங்கினர். பகை மன்னர்களின் படை வருவதனைச் சுட்டிக் காட்டி வீரர்களை வீறுகொண்டு எழுந்து போருக்குச் செல்ல ஊக்குவித்தனர். வீரர்களுக்கு விண்ணுலக வாழ்வானது கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையானது போர் மேற்செல்லத் தூண்டியதை அறியமுடிகிறது. போர் செய்ய விரும்பும் வீரர்களுக்குப் பகைவரைத் தாக்கும் காலத்தினை குறிப்பாக உணர்த்தி

உள்ளார். தன்நாட்டு ஆநிரைகளை மீட்டு வருவதற்காக போர் செய்ய செல்லும் வீரனை நோக்கி உனது பகைவன் நீ எப்படியும் ஆநிரைகளை மீட்க வருவாய் என்பதை நன்கு உணர்ந்து தழைகளினால் சூழப்பட்ட பெரியக் காட்டின் கண்ணே வலிமைக் கொண்ட வில்லைக் கொண்டு உன் வரவினை நோக்கி இருப்பான். எனவே நீ இப்போது செல்லாமல் காலமறிந்து செயல்படுவாயாக என்று கூறுகிறார். தொல்காப்பிய நூற்பாவிலும் ஆநிரைகளை கவர்தல் பற்றிய குறிப்பு காணப்படுகிறது இதனை,

“..... வேற்றுப்புலக் களவின்

ஆதந்து ஒம்பல் மேவற்று ஆகும்”⁴³

எனும் நூற்பா மூலம் உணர முடிகிறது.

சங்க கால மக்கள் ஆநிரைகளை தங்கள் பெரும் சொத்தாகப் பாதுகாத்து வளர்த்தனர். தங்கள் ஆநிரைகளை கைப்பற்றி வரும் பகைவர்களிடம் உயிரையும் கொடுத்துப் போராடினர். அவ்வாறு ஆநிரைகளை மீட்டற்பொருட்டு செயற்கரிய செயல்கள் செய்து மாண்ட வீரர்களைப் பற்றி புலவர்கள் பாடியுள்ளனர்.

பகைவர் பசுக்கூட்டங்களைக் கவர்ந்து சென்ற போது அவர்களைத் தடுத்து நிறுத்தும் ஒரு வீரனின் மற உணர்வினை பின்வருமாறு கூறியுள்ளனர். பகைவர் தொடுத்த அம்பு மழையில் நீந்தி போர் செய்து வெற்றி பெறுகிறான். பாம்பின் நச்சுப் பற்களிலிருந்து தப்பிய நிலவினைப் போல பகைவரிடம் சிக்கிய பசுக்கூட்டங்கள் வீரனால் மீட்கப்பட்டன. ஆனால் அந்தப் போரில் வீரனானாவன் தோல் உரிப்பட்ட பாம்பினைப் போல இறந்து விண்ணுலகத்தை அடைந்தான் என்று புகழ்கிறார் வடமோதாங்கியார் இதனைப் புறநானூற்று பாடல் (260) மூலம் அறிய முடிகிறது.

ஆநிரையை மீட்டுப் போரில் உயிரை விட்ட மறவனின் வீடானது வந்தோரை வரவேற்கும் இல்லமாக திகழ்ந்தது. வருந்தி வந்தவர்களின்

அரும்பசியைத் தீர்க்கக் கூடிய அன்னச் சாலையாக அமைந்துள்ளது. அவர்களின் உபசரிப்பானது யானை வருந்துவிட்ட பெருமூச்சு போல ஆட்டின் தசையை நெய்யிலே பொறித்து உண்ணக் கொடுத்தனர் என்று அவ்வீரனது கொடைச் சிறப்பினை ஆவூர் மூலங்கிழார் எனும் புலவர் பாடியுள்ளார்.

கரந்தைப் போரில் வீரர்கள் அனைவரும் ஓடும்படியாக பகைவர்கள் அம்பு வீசுகின்றனர். அந்த அம்பு வெள்ளத்தைத் தாங்கும் கற்சிலையாக ஒரு வீரன் போராடுகிறான். முடிவில் இறந்தான். அவனது வீரத்தைப் போற்றும் வகையில் அதே இடத்தில் அவனுக்கு நடுகல் வைக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே நீ போருக்குச் செல்லும் முன் அவன் புகழைப் பாடி அச்சிலையை வணங்கிச் செல் என்று கூறுகிறார் ஒரு புலவர்.

வேந்தர்கள் புகழும்படி அருஞ்செயல் செய்த மறவனின் நடுக்கல்லில் ஆநிரைகளை மேய்க்கும் சிறுவர்கள் மாலையணிந்து வணங்கி, விளையாடிக் கொண்டிருக்கின்றனர். இதனை சோனாட்டு முகையலுர்ச் சிறுகருத்தும்பியார் எனும் புலவர் பின்வரும் பாடல் மூலம் கூறுகிறார்.

“கல்லா யினையே கடுமான் தோன்றல்
வானேறு புரையுநின் றாணிழல் வாழ்க்கைப்
பரிசிலர் செல்வ மன்றியும் விரிதார்க்
கடும்பகட் டியானை வேந்தர்
ஒடுங்கா வென்றியு நின்னோடு செலவே”⁴⁴

என்று அவ்வீரனது சிறப்பினைக் கூறுகிறார்.

நிரை மீட்கும் போரில் மார்பில் விழுப்புண்பட்டு இறந்துகிடக்கும் கரந்தை மறவனின் வீரச்செயலை,

“பேரம ருழந்த வெருவரு பறந்தலை
விழுநவி பாய்ந்த மரத்தின்
வாள்மிசைக் கிடந்த ஆண்மையோன் திறத்தே”⁴⁵

என்று கழாத்தலையார் பாடியுள்ளார்.

இவ்வாறாக சங்கப்புலவர்கள் தம் இரங்கற் பாடல்களில் வீரர்களின் சிறப்பினையும், பண்பினையும் போற்றிப் பாடுவதிலிருந்து புலவர்களுக்கும், வீரர்களுக்கும் இடையேயான அன்பும், நட்பும் வெளிப்படுகிறது.

3.10. புலவர்களும் வள்ளல்களும்

வள்ளல்கள் கொடை வழங்கிய திறத்தினைப் புலவர்கள் மிகவும் சிறப்பாகப் பாடியுள்ளனர். கொடை என்பது ஓரறிவுயிர் முதல் ஆறறிவுயிர் வரை அனைத்துக்கும் வழங்கப்பட்டது ஆகும். ஓரறிவுயிர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட கொடையானது ஆன்மநேயத்துடனும், ஆறறிவு கொண்ட உயிர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட கொடையானது மனிதநேயத்துடனும் வழங்கப்பட்டது என்று சான்றோர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்.

கொடை வழங்கும் எண்ணம் கொண்டவர்கள் அகமும், புறமும் மலர இன்சொல் கூறுபவராகவும் இருக்க வேண்டும். இதனை,

“அகனமர்ந்து ஈதலின் நன்றே முகனமர்ந்து

இன்சொலின் ஆகப் பெறின்”⁴⁶

என்ற குறட்பா மூலம் அறியமுடிகிறது.

3.10.1. பாரியின் கொடைச்சிறப்பு

பாரி என்பவன் இனிய சொல்லையும் இன்முகத்தினையும் கொண்டவன். அவனுடைய இயல்பினைக் கபிலர் பறம்பு மலையிலிருந்து விழுகின்ற அருவி நீரோடு ஒப்பிடுகின்றார்.

“மால்புடை நெடுவரைக் கோடுதோறு இழிதரும்

நீரினும் இனிய சாயல்

பாரிவேள்பால் யிடினை செலினே”⁴⁷

பாரி தனது பறம்பு நாட்டிலுள்ள முந்நூறு ஊர்களையும் பரிசிலருக்கு கொடுத்தான். யாழினை இசைத்து ஆடவும், பாடவும் செய்வதை தொழிலாகக்

கொண்ட விறலியர்கள் பாரியிடம் சென்று இரந்ததால் தன் நாட்டினையும், குன்றினையும் பரிசாக அளித்தான்.

பரிசில் பெற விரும்பும் அனைவரையும் ஒரே சமமாக நோக்காமல் வரிசையறிந்து பரிசில் கொடுப்பதே சிறந்தது என்று கொடை கொடுக்கும் அணுகுமுறையை பாரிக்கு கபிலர் பின்வரும் பாடல் மூலம் அறிவுறுத்துகிறார்.

“ஒருதிசை ஒருவனை உள்ளி நாற்றிசைப்

பலரும் வருவர் பரிசில் மாக்கள்

வரிசை அறிதலோ அரிதே பெரிதும்

ஈதல் எளிதே மாவன் தோன்றல்

அது நன்கு அறிந்தனை யாயின்

பொது நோக்கு ஒழிமதி புலவர் மாட்டே”⁴⁸

என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

மலர்கள் பூத்துக் குலுங்கும், சுரப்புன்னை மரங்கள் வண்டுகள் உண்பதற்காக தேனைச் சிந்திக்கொண்டிருக்கும் அழகிய நெடியவழியில் சிறிய மலர்களைக்கொண்ட கொடிமுல்லையானது பற்றிப்படர இயலாத நிலையில் உள்ளதைக் கண்டு பாரி, தான் ஏறிவந்தத் தேரினையே முல்லைக்கொடிக்கு ஊன்றுகோளாக நிறுத்தி விட்டுச் சென்றான் என்று பாரியின் கொடைத்திறனைக் கபிலர் வியந்து போற்றுகின்றார். இதனை,

“நறுவீ உறைக்கும் நாகம் நெடுவழிச்

சிறுவீ முல்லைக்குப் பெருந்தேர் நல்கிய

பிறங்கு வெள்ளருவி வீழும் சாரல்

பறம்பின் கோமான் பாரியும்”⁴¹

என்ற பாடல்வழி அறியமுடிகிறது.

3.10.2. ஓரியின் கொடைச்சிறப்பு

வன்பரணர் எனும் புலவர் ஓரியின் கொடைச்சிறப்பினைப் பின்வருமாறு போற்றிப்பாடுகின்றார். யானையைக் கொன்று வீழ்த்திய அம்பானது திறந்த வாயினை உடைய புலியையும் கொன்றது. அதோடு மட்டுமல்லாமல் மானை

உருட்டிவிட்டு உரல்போன்ற தலையினை உடைய பன்றியையும் வீழ்த்தி இறுதியாக ஆழ்ந்த புற்றில் கிடந்த உடும்பின் உடலில் தைத்து நின்றது. இத்தகைய சீரிய அம்பின் உரிமைளான் ஓரி ஆவான். வேட்டையில் தான் பெற்ற மானின் இறைச்சியுடன், பசுநெய்யினை உருக்கியதைப் போன்ற மதுவினையும், இரவலருக்கு கொடுத்தான். மேகம் சூழ்ந்த மலைக்கு உரியவனான அவன், நாள்தோறும் இரப்பவர்க்கு யானையை ஈபவன் ஆவான். வெள்ளிக் கம்பியால் தொடுக்கப்பட்ட பொன் மாலையையும், பிற அணிகலன்களையும் யானையோடு சேர்த்துக்கொடுத்தான். அவனிடம் பசிரிலை பெற்றவர்கள் பசி நீங்கியதோடு மட்டுமல்லாமல் தாம் வழக்கமாக இசைக்கும் இசைக் கருவிகளை பயன்படுத்தவும் மறந்தனர் என்றும் கூறுகின்றார். இதிலிருந்து ஓரியின் கொடையானது எத்தனை சிறப்புடையது என்பதை உணரமுடிகிறது. இதனை,

“தான் உயிர் கெடுத்த மான்நிணப் புழுக்கோடு
ஆன் உருக்கு அன்ன வேரியை நல்கித்
தன்மலைப் பிறந்த தாவில் நன்பொன்
பன்மணிக் குவையொடும் விறைஇக் கொண்ம் எனச்
சுரத்து இடை நல்கியோனே”⁵⁰

எனும் பாடல் புலப்படுத்துகிறது.

3.10.3. காரியின் கொடைச்சிறப்பு

காரியிடம் பரிசில் வேண்டி வருபவர் எளிதில் அவன் அரண்மனைக்குள் செல்லலாம். ஆனால் அவனோடு போரிட வருபவர்கள் ஆயின் அவனது அரண்மனைக்குள் நிலவு கூட நுழைய முடியாத அளவுக்கு பாதுகாப்பு வசதிகளை கொண்டவன், அவன் ஊரில் இருப்பவர்கள் கள்ளினைக் குடித்து மகிழ்வர். போதைமிக்கப் புளிப்புச் சுவையை விரும்பிய அவர்கள் களாப்பழத்தையும், துடரிப் பழத்தையும், நாவற்பழத்தையும் உண்பார்கள். காரி தன்னிடம் வரும் இரவலருக்கு பன்றியின் இறைச்சியோடு கூடிய சோற்றினை

பனை ஓலைகளால் செய்யப்பட்ட கூடைகளில் வைத்துக் கொடுப்பான். அந்த சோற்றுக்கு பலநாட்களாக வருந்திப் பாடிப்பெற்ற யானைகள் கூட ஈடாகாது. அவன் பரிசிலருக்கு வழங்கியத் தேரின் எண்ணிக்கையானது மலை உச்சியிலிருந்து பெய்த மழைத்துளிகளை விடவும் அதிகமாகும்.

உலகம் வியக்கும்படியாக ஒலிக்கின்ற மணிகளையும் வெண்மையான பிடரிமயிரையும் உடைய குதிரைகளையும், ஏனைய செல்வங்களையும் இனிய மொழிகளுடன் பேசி இரவலர்க்கு இல்லை என்று கூறாமல் கொடுத்தான்.

காரியைப் பாடச் சென்றவர் தீயநாட்களில் சென்றாலும், சகுனத் தடையாகப் பறவைகள் இடைமறித்துச் சென்றாலும் அவற்றையெல்லாம் பொருட்படுத்தாது அங்கு சென்றவர்கள் பரிசில் பெறாமல் திரும்பி வந்ததே இல்லை என்று ஆவூர் மூலங்கிழார் எனும் புலவர் ஓரியின் கொடைச்சிறப்பினைப் பற்றிக் கூறுகிறார். இதனை,

“நாட்கள் உண்டு நாள் மகிழ்மகிழின்
யார்க்கும் எளிதே தேர் ஈதல்லே
தொலையா நல்லிசை விளங்கு மலையன்
மகிழாது ஈத்த இழையணி நெடுந்தேர்
பட்டமாரி வறையினும் பலவே”⁵¹

எனும் பாடலானது எடுத்துரைக்கின்றது.

3.10.4. பேகனின் கொடைச்சிறப்பு

பேகனின் கொடைச்சிறப்பினை சிறுபாணாற்றுப்படை மூலம் அறியமுடிகிறது. மயிலானது போர்வையினை உடுத்தாது என்பதை நன்கு உணர்ந்திருந்தாலும், அதற்குப் போர்வையினை வழங்கிய கொடைப்பண்பு மிக்கவன் பேகன் ஆவான்.

படைமடம் கொண்ட பெருவீரன். குளம், வயல், உவர் நிலம் என்று வேறுபாடு கருதாமல் எங்கும் பொழியும் மழையினைப்போல, தன்னிடம் வரும்

இரவலரை எந்தவித பாரபட்சமும் பார்க்காது பரிசில் வழங்கும் பண்பாளன். பலனைக் கருதாது கொடுத்து மகிழும் மாண்பினை உடையவன் என்று புலவர் போற்றுகின்றார். இதனை,

“வானம் வாய்த்த வளமைலைக் கவான்

கான மஞ்ஞைக்கு கலிங்கம் நல்கிய”⁵²

“எத்துணை யாயினும் ஈதல் நன்றுஎன

மறுமை நோக்கின்றோ அன்றே

பிறர்வறுமை நோக்கின்று அவன்கைவண்மையே”⁵³

எனும் பாடலடிகள் மூலம் உணரமுடிகிறது.

3.10.5. ஆய் அண்டிரன் கொடைச்சிறப்பு

ஆய் அண்டிரனின் கொடைச்சிறப்பினை முடமோசியார் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

ஆய் தன்னிடம் பரிசில் வேண்டிவரும் இரவலர்க்கு முள்ளம் பன்றியின் நிணம், சந்தனம், யானைக்கோடு ஆகிய மூன்று பொருளையும் புலித்தோலில் வைத்துத் தருபவன் என்று கூறுகிறார். இதனை,

“சிலைப்பாற்பட்ட முளவுமான் கொழுங்குறை

விடர்முகை அடுக்கத்துச் சினைமுதிர் சாந்தம்

புகர்முக வேழத்து மருப்பொடு மூன்றும்”⁵⁴

எனும் பாடல் வழி அறியமுடிகிறது.

இரவலர்களுக்கு அவன் கொடுத்த யானைகளின் எண்ணிக்கையானது வானத்து விண்மீன்களின் அளவைவிட மிகுதியானது. புலவர் இவனது யானைக் கொடையின் சிறப்பினைக் கண்டு உனது நாட்டிலுள்ள பெண்யானை (பிடி) ஒருபிரசவத்தில் பத்துக் குட்டிகளை பெற்றெடுக்குமோ என்று வியந்துப் பாடுகிறார். இதனை,

“விளங்கு மணிக்கோடும் பூண் ஆஅய்நின்நாட்டு

நின்னும் நின்மலையும் பாடி வருநர்க்கு

இன்முகம் கரவாது உவந்து நீ அளித்த

அண்ணல் யானை எண்ணின் கொங்கர்க்

குடகடல் ஓட்டிய ஞான்றைத்

தலைப் பெயர்த்திட்ட வேலினும் பலவே”⁵⁵

என்ற பாடலடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. ஒளிபொருந்திய நாகமானது தனக்குக் கொடுத்த ஓர் அரிய நீலநிற ஆடையை, சிவபெருமானுக்குப் பக்தியுடன் கொடுத்தான் என்பதை,

“நிழல் திகழ்

நீலநாகம் நல்கிய கலிங்கம்

ஆலமர் செல்வர்க்கு அமர்ந்தன் கொடுத்த”⁵⁶

என்னும் அடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன.

3.10.6. நள்ளியின் கொடைச்சிறப்பு

தன்னுடைய மனதில் தோன்றுவதை பிறரிடம் மறைக்காமல் எடுத்துச் சொல்லும் தன்மைக்கொண்டவன். தன்னிடம் வந்த இரவலர்கள் வீட்டிற்குத் தேவையான பொருள்களை எல்லாம் குறிப்பறிந்து வழங்கியவனும் காலம் தவறாமல் மழைபொழிகின்ற உயரமான மலைநாட்டிற்கு உரிமையுடையவன் நள்ளி ஆவான்.

தன்னை நாடி வருபவர்களுக்கு மிகுதியான பரிசினை வழங்கியவன். அவனுடைய கொடைத்திறனைக் கண்டு பாணர்கள் இசைமுறையினை மறந்தார்கள் என்கிறார் வன்பரணர்.

தன்னிடம் உள்ள பொருள்களை மறைக்காமல் தன்பால் அன்பு கொண்டோர் அனைவரும் மகிழும்படி பிரித்துக் கொடுத்து வாழச்செய்பவன் என்பதை,

“..... கரவாது

நட்டோர் உவப்ப நடைப்பரிகாரம்

முட்டாது கொடுத்த முனைவிளங்கு தடக்கைத்

துளிமழை பொழியும் வளிதுஞ்ச நெடுங்கோட்டு

நளிமலை நாடன் நள்ளி”⁵⁷

என்று குறிப்பிடுகிறார்.

இரவலர்களின் சிறுமையினை இழிவாகக் கருதாமல், தன் பெருந் தன்மையின் காரணமாக களிறு, குதிரை, முதலியவற்றை அவர்களுக்கு வழங்கினான். இரவலர் பலர் நள்ளியை நோக்கி வருவதற்கு முதன்மைக் காரணம் அவனது குறிப்பறிந்துக் கொடுக்கும் பண்பே ஆகும். இதனை,

“நின்நசை நோக்கி இரவலர் வருவர் அது

முன்னம் முகத்தின் உணர்ந்து

இன்மை தீர்த்தல் வன்மை யானே”⁵⁸

என்ற பாடல்வழி அறியமுடிகிறது.

3.10.7. குமணனின் கொடைச்சிறப்பு

குமணனின் தம்பி நாட்டினைக் கைப்பற்றக் கருதி ஒரு அறிவிப்பு விடுகின்றான். தனது தனையனின் தலையினைக் கொண்டு வருபவர்களுக்கு நிறைய பொன்னும் பொருளும் கொடுப்பதாகக் கூறுகிறான். இந்தநிலையில் காட்டிலிருந்த குமணனைப் புலவர் பெருந்தலைச் சாத்தனார் புகழ்ந்து பாடினார். அவருக்கு கொடுக்க குமண வள்ளலிடம் பொருள் ஏதும் இல்லை, இந்த நிலையிலும் தன்னை நாடிவந்த பரிசிலனைப் பொருள் எதுவும் கொடுக்காது வறியே திரும்பிப்போக சொல்லுதல் எனக்கும் இன்னாதது. என் நாட்டிற்கும் இன்னாதது. எனவே தனது தலையினை வெட்டி எடுத்துச் சென்று தன் தம்பியிடம் கொடுத்து நிறைய பரிசிலனைப் பெற்றுக்கொள்க என்று கூறி

வாளினை எடுத்து புலவரிடம் கொடுத்தான். இதிலிருந்து குமணனின் கொடைத்திறனை உணரமுடிகிறது. இதனை,

“பாடி நின்றனன் ஆக கொன்னே
பாடுபெறு பரிசிலன் வாடினன் பெயர்தல்என்
நாடிழந்ததனினும் நனி இன்னாதென
வாள் தந்தனனே தலை எனக் கீயத்
தன்னிற் சிறந்தது பிறிதொன்றின்மையின்”⁵⁹

இப்பாடலில் சுட்டப்பட்ட மறக்கொடையானது, புராணத்தில் இறைவனுக்குத் தனது கண்களையே தானமாக எடுத்துக் கொடுத்த கண்ணப்பனின் கொடைப்பண்பினைப் போன்றதாகும்.

ஈகைக்கு இலக்கியமாக வாழ்ந்த மன்னன் குமணன் ஆவான். அவனது வாழ்வு இளைஞர்களுக்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டாகும். தமிழையும், தமிழினைக் கற்ற புலவர்களையும் தனது உயிரைவிட மேலாகப் போற்றியவன் குமணன் ஆவான்.

வறியவர்களுக்கு மனம் மகிழ்ந்து அவர்கள் வேண்டியவற்றினை கொடுக்கும் வள்ளல் பலர் சங்க காலத்தில் வாழ்ந்துள்ளனர். அவர்கள் புலவர்கள் தங்களைப் பாடுவதை பெருமையாகக் கருதினார்கள். பாடிவரும் புலவருக்கு பரிசில் கொடுப்பது மட்டுமின்றி தம்முடன் அவர்களை வைத்துக் கொண்டனர்.

3.11. புலவர்கள் கூறும் வாழ்வியல்

சங்ககாலச் சமுதாயத்தில் புலவர்களுக்கு என்று ஒரு தனியான மதிப்பும், மரியாதையும் காணப்பட்டது. “பேரரசர்களும், சிற்றரசர்களும் புலவர்களை வரவேற்று உபசரித்து ஒப்புரவு செய்தலையே தங்களது வாழ்வின் தலையாயக் கடமையாகக் கருதினர்”⁶⁰ என்னும் தமிழண்ணலின் கருத்து மூலம் அரசருக்கும் புலவருக்கும் இடையேயான நட்புறவினை உணரமுடிகிறது.

புலவர்கள் பரிசினைப் பெறுவதற்காக மட்டும் ஏதோப்பாடிவிட்டு பரிசினைப் பெற்று வயிற்றினை நிரப்பும் அற்பவாழ்வினை வாழவில்லை. பொன்னுக்கும், பொருளுக்கும் ஆசைப்பட்டு பொய்யினைக் கூறும் தன்மையற்றவர்களாகவே விளங்கியுள்ளனர்.

அரசனின் அறநெறி தவறாத வாழ்க்கையும், மக்களுடைய குற்றமற்ற இன்பமும், நாட்டிற்கு இடையூறு ஏற்படுத்தாத நலமுமே புலவர்களுடைய குறிக்கோளாக அமைந்திருந்தது.

புலவர்கள் அரசர்களின் அமைச்சர்களைப் போன்று சமயமறிந்து அவர்களுக்கு இன்மொழியாலும் சுடுமொழியாலும் அறிவுரைக் கூறியிருக்கின்றார்கள். மன்னர்களிடையே மூண்ட பகையினை ஒழிக்கவும் நட்பினை வளர்க்க உதவும் தூதுவர்களாகவும் அவர்கள் திகழ்ந்துள்ளனர். மன்னர்களிடம் சமமாகத் தோழமை உணர்ச்சியொடு பழகி, அன்பினால் கட்டுப்பட்ட நண்பர்களாகவும், அவர்கள் வாழ்ந்துள்ளனர். அதே சமயம் மக்களின் குறைகளை அரசவைகளில் எடுத்துக்கூறி அரசர்கள் அந்த குறையினை நீக்கி நல்லாட்சி செய்ய உதவும் மக்களின் சார்பாளராகவும் விளங்கியுள்ளனர்.

புலவர்கள் தங்கள் நலனை மட்டும் பெரிதாகக் கருதி வாழாமல், “பிற புலவர்களின் உயிரைப் பாதுகாத்தும், பலம் குறைந்த மன்னரின் பக்கம் இருந்து வாதாடி படை வலிமைமிக்க பகை மன்னர்களின் கோபத்தைத் தனித்தும், எல்லா உயிர்களிடமும் அன்பு செலுத்தும் அருளாலர்களாகவும், உலகத் தத்துவங்களின் அடிப்படையைத் தெளிவு படுத்தித் தொகுத்துக் கூறிய சிந்தனையாளர்களாகவும் அவர்கள் வாழ்ந்துள்ளனர்”⁶¹.

சங்க காலத்தில் மன்னர்களும். புலவர்களும் மிக நெருங்கிய நட்புக்கொண்டவர்களாக வாழ்ந்துள்ளனர். பாரி, கபிலரை எப்போதும் தன் இணையாகவே வைத்திருந்தார். கோப்பெருஞ்சோழன் பிசிராந்தையார் எனும் புலவரைத் தனது துணைத் தலைவரைப்போலவும், நண்பராகவும் கூடவே

வைத்துப் போற்றினான், அதியமான் ஓளவையாரைப் பிரிய மனமின்றி அவரைத் தனது குழந்தையைப் போன்றே பாவித்து தன்னுடனே வைத்துக் கொண்டான். குமணனிடம் பெருஞ்சித்திரனார், கொண்ட உயர்நட்பு போற்றுவதற்கு உரியது. இவற்றின் அடிப்படையில் மன்னர் புலவருக்கு இடையேயான நட்பின் அருமையை அறிந்துகொள்ளமுடிகிறது.

சங்ககாலப் புலவர்களின் வாழ்வினைத் தனித்துக் காண்பது என்பது இயலாத ஒன்றாகும். “பரிசில் வாழ்க்கை புரவலரும், புலவரும் பிரிக்க இயலாதபடி இணைந்து காணப்பட்டது ஆகும். பரிசிலைப் பெறும் புலவர்கள் ஒருசூறு, அவர்களுக்கு பரிசிலைத் தரும் வள்ளல்கள் ஒரு சூறு. புலவர்கள் இன்றி வள்ளல்கள் இல்லை. வள்ளல்கள் இன்றி புலவரும் இல்லை”⁶² என்று பிரிக்கமுடியாத அளவில் அரசருக்கும், புலவருக்குமான உறவுமுறை அமைந்திருந்தது.

அரசர்கள் புலவர்கள் மீது அபரிமிதமான அன்பும், மதிப்பும் கொண்டிருந்தனர். அதைவிட புலவர்களின் தகுதியறிந்து பரிசுவழங்கும் அளவுக்கு அரசனுக்கு அறிவும் இலக்கியநாட்டமும் மிகுந்து காணப்பட்டது. மன்னர்களில் பலர் புலவர்களைப் போல பாடல்வன்மை கொண்டவர்களாக விளங்கினர். “பாண்டியன் அறிவுடைநம்பி, பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன், சோழன் கிள்ளிவளவன், நலங்கிள்ளி, பூதப்பாண்டியன் தேவி, பாரிமகளிர்”⁶³ போன்ற எத்தனையோ அரசகுலப் புலவர்கள் பாடல் புனைவதில் சிறந்து விளங்கினர்.

அரசர்களுக்கு இருந்த புகழ் வேட்கையும், புலவர்களை அவர்கள் ஆதரிக்க ஒரு காரணமாக அமைந்தது. இதனை,

“மன்னா உலகத்து மன்னுதல் குறித்தோர்

தம்புகழ் நிற்றித் தாமாய்ந்தனரே”⁶⁴

எனும் புறநானூற்று அடிகளின் வழி அறியமுடிகிறது.

மன்னர்கள் தமது ஆட்சி செல்வாக்கினால் புலவர்களை கட்டுப்படுத்தாமல், அவர்களுக்கு முழு சுதந்திரமும் தந்தனர். தங்களது தவறுகளை எடுத்துக்கூறவும், தங்களைக் கண்டிக்கவும் அவர்கள் முழு உரிமைக் கொடுத்தனர். “வேம்பும் கடுவும் போல என்று கூறும் வன்சொற்களையும் பொறுத்துக் கொண்டு தமது பிழைகளை ஒழித்து வாழவும் பழகினர்”⁶⁵ என்று கூறுவதிலிருந்து அவர்கள் இருவருக்கும் இடையேயான நட்பின் மேம்பாட்டினை அறியமுடிகிறது.

அரசர்கள் தமது நாட்டினை நல்வழியில் ஆட்சி செய்யப் புலவர்கள் தூண்டுகோளாக இருந்துள்ளனர். “ஒருசமயத்தில் அரசனுக்கு அமைச்சனைப் போல அறிவுரைக்கூறுவதையும், மறுசமயம் அவரே தூதுவராகி பகை மன்னனிடம் சென்று சமாதானம் செய்விப்பதையும் காணமுடிகிறது. நண்பர்கள் போன்று உரையாடவும், அறநெறி தவறியபோது இடித்துரைத்து திருத்தவும் செய்வதைப் பார்க்கமுடிகிறது. அதே புலவர்கள் சில சமயங்களில் குழந்தைகளைப் போல அரசனிடம் வஞ்சகம் இல்லாமல் பழகுவதையும், தனக்கு இந்தப் பொருளை பரிசாகத் தரவேண்டும் என்று கேட்பதையும்”⁶⁶ காணமுடிகிறது.

3.11.1. வீரத்தைப் போற்றுதல்

புலவர்கள் மன்னர்களின் வீரத்தைப் பெரிதும் புகழ்ந்து போற்றினர். கொடைத்திறனை சொல்லும் போது அதனை வீரத்தின் அடிப்படையிலே எடுத்துக்காட்டிப் போற்றினர். சான்றாக ஆய் அண்டிரனது கொடைத்தன்மையை போற்றிய முடமோசியார் பின்வருமாறு கூறுகிறார். நீ பரிசிலருக்குக் கொடையாகக் கொடுத்த யானைகளின் அளவு என்பது நீ கொங்கர்களை வெல்லும் பொருட்டு அவர் நாட்டின் மீது போர்த்தொடுத்துச் சென்றபோது அவர்களை தாக்குவதற்காக நீ எய்த அம்புகளின் அளவினை விட பலவாகும் என்று வீரத்தைப் புகழ்ந்து போற்றியுள்ளார். மேலும் வீரர்கள் போருக்கு செல்லும் முன்பு தங்களுக்குரிய அடையாளமாகிய பூமாலைக் கொடுக்கும்

விருந்தானது நடைபெறும் அந்த விருந்திலும் புலவர்கள் கலந்துகொண்டு மன்னனது குடிப்பெருமையினை எடுத்துக்கூறி வீரர்களின் உள்ளம் ஊக்கம் கொள்ளும்படி போருக்கெழச் செய்தனர்.

3.11.2. மன்னர்களைப் போர் செய்யத் தூண்டுதல்

புலவர்கள் நாட்டு மக்களின் நலனைக் கருதி, போர்க்காலங்களில் கூட அரண்மனையில் தங்கியிருக்கும் மன்னர்களுக்கு அறிவுரைகூறி போர்செய்யத் தூண்டியுள்ளனர். சான்றாக சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவனை ஆழந்தூர் கிழார் போர்செய்யத் தூண்டியதை, “சிலம்பினையும், வளையல்களையும் அணிந்த மகளிர் பொன்னால் செய்யப்பட்ட கழற்காயினை வைத்தக்கொண்டு ஆன்பொருந்தம் எனும் ஆற்றிலுள்ள மணல் மேடுகளில் விளையாடிக்கொண்டிருந்தனர். சோழனது வீரர்கள் கோடாரியைக் கொண்டு காவல் மரங்களை வெட்டி வீழ்த்தினர். அப்போது ஏற்பட்ட அதிர்வினால் மகளிர் விளையாடும் மணல் மேடுகள் சிதறுகின்றது. இவ்வாறு வீரர்கள் மரங்களை வெட்டும் ஓசையானது அரசனின் அரண்மனை மதில்குவற்றினைக் கடந்து சென்று அவன் செவியில் கேட்டபோதும், போருக்குச் சென்று எதிரியை எதிர்ப்போம் என்ற உணர்வு இல்லாமல் மன்னன் அடங்கியிருக்கிறான். அத்தகையவனை கொன்று அவன் நாட்டு மக்களின் பயத்தினைப் போக்க உனது வானவில் போன்ற மாலையினை சூடிய முரசினது ஒலிமட்டுமே போதும் என்று எடுத்துக்கூறி அவன் நாட்டில் போர்தொடுக்க அறிவுறுத்துகிறார். இதனை புறநானூற்றுப் பாடல் (36) வழி அறியமுடிகிறது.

3.11.3. போரைத் தடுத்தல்

போரினை ஊக்குவித்தப் புலவர்கள் மட்டுமின்றி மக்களின் நலனைக் கருதிப் போரினைத் தடுத்துள்ள புலவர்களும் சங்கக்காலத்தில் காணப்பட்டனர். போரினால் ஏற்படும் அழிவினை நினைத்து, அதனை தடுக்கும் பொருட்டு

பகைமன்னர்களிடம் புலவர்கள் தூது சென்றுள்ளனர். தூதுபற்றி
தொல்காப்பியர் பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்.

“ஓதல் பகையே தூதிவைபிரிவே”⁶⁷

எனும் நூற்பாவில் தூதில் பிரிதலாவது இரண்டுபெரிய வேந்தர்களை
சமாதானம் (சந்து) செய்தல் பொருட்டு நடந்தது என்று இளம்பூரணர் இதற்கு
உரை எழுதியுள்ளார்.

ஒளவையார் அதியமான் பொருட்டு தொண்டைமானிடம் தூதாகச்
சென்றார். அதியமான் ஆட்சிக் காலத்தில் தொண்டை நாட்டினை ஆண்டவன்
தொண்டைமான், இவன் அதியமானிடம் பகைமை கொண்டான். தன்னிடம்
படைவலிமை மிகுந்து இருப்பதாக நினைத்து செறுக்குற்று போர்த்தொடுக்கச்
சென்றான். அவனது அறியாமையை அறிந்த அதியமான் போரின்
கொடுமையினையும், தன்னுடன் போரிட்டார் நாட்டுக்கு நேரும் துன்பத்தையும்
அவனுக்கு எடுத்துரைக்க ஒளவையாரை தொண்டைமானிடம் தூதாத
அனுப்புகிறார். இதனை,

“இவ்வே பீலி அணிந்து மாலைசூட்டிக்

கண்திரள் நோன்காழ் திருத்தி நெய் அணிந்து

கடியுடை வியன்நகரவ்வே அவ்வே

பகைவர்க் குத்திக் கோடுநுதி சிதைந்து

கொற்றுக் குற்றில மாதோ என்றும்

உண்டாயின் பதங் கொடுத்து

இல்லாயின் உடன் உண்ணும்

இல்லோர் ஒக்கல் தலைவன்

அண்ணல் எங்கோமான் வைந்நுதி வேலே”⁶⁸

உன்னுடைய வேல்களோ மயில்தோகையும், மாலைகளும் சூட்டி,
நெய்ப்பூசப்பட்டு அரண்மனையில் அழகானக் காட்சிப் பொருளாக உள்ளது.

நீண்ட கைகளும், அழகிய மார்பினையும் உடைய அஞ்சியினது வேல்களோ போர்க்களத்தில் பகைவர்களைக் குத்தி நுனியானது முறிந்து கொல்லனின் உலைக்களத்தில் கிடக்கின்றது. எனவே இந்த சமயத்தில் நீ போர்செய்ய நினைப்பதை நிறுத்துவாயாக என தொண்டைமானிடம் வேண்டுவதைப் போன்று அதியனின் வீரத்தையும் தொண்டைமானின் இழிவினையும் எடுத்துரைக்கிறார். இதன் மூலம் புலவர்கள் இருபெரும் வேந்தர்களுக்கிடையே நட்புடன் தூதுசென்றதை அறியமுடிகிறது.

3.11.4. நிலையாமையை உணர்த்துதல்

வேந்தர்களும் வீரர்களும் போரில் விழுப்புண் பட்டு மடிவதே சொர்க்கத்துக்கு வழிவகுக்கும் முறை என்று நம்பினர். அதனால் போரிட்டு சாவதையே வாழ்வின் குறிக்கோளாகக் கொண்டனர். இந்நிலையினை மாற்ற புலவர்கள் அரசர்களுக்கு எடுத்துக்கூறி அவர்களை நல்வழிப்படுத்தினர்.

நிலையாமையினை உணர்த்தும் போது மறவொழுக்கம் (போர்புரிவது) உலகம் முழுவதையும் தம் ஆட்சியின் கீழ் கொண்டு அரசாண்ட வேந்தர்களின் புகழை சுட்டிக்காட்டி விளக்கியுள்ளனர். இறப்புக்குப் பின்பும் உன் புகழானது நிலைத்து நிற்க வேண்டுமாயின் உன்னிடம் வரும் வறியவர்க்கு உணவளித்தும், உரிய இடமளித்தும் பேணிக்காக்கும் அறவுணர்வினை மேற்கொள்வாயாக என்று கூறுகின்றனர்.

மனிதவாழ்வில் இறப்பு என்பது உறுதியானது. இப்படியிருக்க ஒருவருக்கொருவர், சணையிட்டுக் கொள்வதும், ஏற்றத்தாழ்வினைக் கருதுவதும் தவறானதாகும் என்பதை உலகம் முழுவதும் ஒரு குடைக்கீழ் கட்டி ஆட்சிபுரியும் மன்னனுக்கும் இரவு பகல் பாராது உழைக்கும் மக்களுக்கும் உண்பவை நாழி உடுப்பவை இரண்டே, இவற்றினைத் தவிர வேறு எந்த வேற்றுமையும் ஏற்றத்தாழ்வும் கிடையாது பிறப்பு இறப்பு ஆகிய இயற்கையின் இரண்டு நியதிகளும் அனைவருக்கும் சமமானவையே என்று வலியுறுத்தினர். ஆகையால் துன்பம் பொருந்திய இறுதிநாள் வரு முன்பே கடல் சூழ்ந்த

நிலவுலக வாழ்வினை (தீவினையை) துறந்து தவமாகிய நல்வினையை செய்வாயாக என்று நிலையாமையை எடுத்துரைத்தனர்.

3.11.5 அறத்தினை வலியுறுத்தல்

அரசர்கள் படைபலமே ஆட்சியை நிலைப்பெற செய்யும் என்ற கருத்துடையவர்களாக சங்க காலத்தில் இருந்தனர். இந்நிலையானது நாட்டு மக்களின் வளர்ச்சிக்கு துன்பம் விளைவிக்க கூடியது என்பதை உணர்ந்த புலவர்கள் மன்னர்களுக்கு அறத்தின் உயர்வினை பின்வருமாறு எடுத்துக் கூறினர்.

கடுமையான கோபத்தையும் கொல்லுகின்ற தன்மையும் உள்ள யானைப் படையும், விரைந்து செல்லும் வலிமைக் கொண்ட குதிரைப் படையும் நெடியக் கொடியினைக் கொண்ட தேர்ப்படையும், அஞ்சாத நெஞ்சமுடைய வீரர்களைக் கொண்ட காலாட்படையும் ஆகிய இவை மட்டுமே ஆட்சிக்கு பெருமை தருவது அல்ல, அறநெறி தவறாது நடந்துக் கொள்வதே நிலையான ஆட்சிக்கு அடிப்படை ஆகும். அதுவே அரசனுக்க வெற்றிவாகைத் தேடித் தரும் செயலுமாகும் என்று அறத்தின் மேன்மையினை எடுத்துரைத்தனர்.

ஒருவன் உயிரோடு இருக்கும் போது அவன் செய்த நல்வினைகளே அவன் இறந்த பிறகு அவனுக்குத் துணையாக அமையுமென்று எடுத்துரைத்தனர். ஒரு மன்னனின் ஆட்சியானது சிறப்பாக அமைய அவனது தவறுகளை சுட்டிக் காட்டி இடித்துரைப்பவர் வேண்டும். அத்தகை அறநெறியும் அஞ்சா நெஞ்சமும் கொண்டவர்கள் புலவர்கள் என்று வள்ளுவர் குறிப்பிடுகின்றார். இதனை,

“இடிப்பாரை இல்லாத ஏமரா மன்னன்

கெடுப்பா ரிலானும் கெடும்”⁶⁹

என்ற குறட்பா மூலம் உணர்த்துகிறார்.

3.11.6 இழப்பின் துயரத்தைக் காட்டுதல்

சங்கக் காலப் புலவர்கள் செய்நன்றி மறவாத நட்பினை உடையவர்களாக விளங்கினர். தம்மை ஆதரித்தவர்களை வாழ்த்தி புகழ்ந்து நிலைபேறுடைய பல பாடல்களைப் பாடியுள்ளனர். நட்பு, பாசம், அறிவு, மானம் போன்ற பண்புகளால் தலைவனோடு ஒன்றி வாழ்ந்தனர். எனவே தலைவனின் இறப்பினால் முதலில் அவர்கள் தான் அதிகமாகப் பாதிக்கப்படுகின்றனர். மன்னனது இறப்பால் ஏற்படுகின்ற மனத்தளர்ச்சியும், அவன் தந்த வளமானது கிடைக்காததால் ஏற்பட்ட உடல் தளர்ச்சியும் ஒன்று சேர்ந்து துயரத்தை மிகுதியாக்குகின்றது.

மன்னர்களின் இறப்பினால் புலவர்களுக்கு ஏற்பட்ட அவலத்தை பலவாறாகப் புலவர்கள் வெளிக்காட்டியுள்ளனர். சான்றாக பாரியை இழந்த கபிலர் பாரியினுடை மகளிர் நிலவினைப் பார்த்து சொல்லும்படி தன் உணர்வினை (துயரத்தை) வெளியிட்டார். அன்றைய நிலவு நாளன்று தந்தையும் எங்களுடன் இருந்தார். குன்றும் எங்கள் கைவசம் இருந்தது. ஆனால் இன்றைய நிலவு நாளில் எம் தந்தையையும் இழந்து எம் மலையினையும் இழந்து தவித்து நிற்கின்றோம் என்று எடுத்துரைக்கின்றார். இதனை,

“அற்றைத் திங்கள் அவ்வெண் ணிலவில்
எந்தையும் உடையோம் எம் குன்றும் பிறர்கொளார்
இற்றைத் திங்கள் இவ்வெண் ணிலவில்
வென்று எறி முரசின் வேந்தர் எம்
குன்றும் கொண்டார் யாம் எந்தையும் இலமே”⁷⁰

என்ற பாடல் வழி அறிய முடிகிறது. பாரியின் இழப்புத் துயரை தாங்காத கபிலர். தான் வடக்கிருந்து உயிர் துறக்கின்றனர். இப்பிறவியில் பாரியோடு கொண்ட நட்புறவு தமக்கு மறுமையிலும் அமைய வேண்டுமென்று தமது விருப்பத்தைக் கூறுகிறார்.

ஒளவையார் அதியமான் தன்மீது செலுத்தியப் பேரன்பினை நினைத்துப் பார்க்கிறார். சிறிது கள் கிடைத்தால் அதனை எமக்குக் கொடுத்தவன், நிறைய கிடைக்கப் பெற்றால் நான் பாட அதனைக் கேட்டு தான் மகிழ்ந்து உண்பவன். புலால் நாற்றம் வீசும் என் தலையினை அன்போடு தடவிக் கொடுத்தவன் என்னை விட்டுப் போய்விட்டானே! இனி என்னுடைய வாழ்நாள் முழுவதும் இருட்டாகவே கழியட்டும் என்று அதியமாளை இழந்த துயரத்தால் தான் வாழ்க்கையையே வெறுக்கின்றார்.

அனைவருக்கும் பகுத்துக் கொடுத்துவிட்டு தானும் உண்ணும் இயல்பினை உடையவன் வேள் எவ்வியாவான் அவனை இழந்த துயரத்தினை தாங்கிக் கொள்ள முடியாத வெள்ளெருக்கிழையார் தனது வாழ்நாளினை இன்றோடு முடிப்பாயாக என்ற இறைவனிடம் வேண்டுகிறார். பெரும் மழையானது பெய்யக் கூடிய இரவினில் மரக்கலம் கவிழக் கண்ணில்லா ஊமை மூழ்கியது போல நான் உன்னை இழந்து துயரப்படுகிறேன் தன் அரண்மனையில் அனைவரோடும் கூடி உண்டு மகிழ்ந்தவன் இன்று இறந்தபின் அவனை மனைவியர் பெண்யானையின் அடி போன்ற வட்டமாக இடத்தினை மெழுகி தருப்பைப்புல் மேல் வைத்த இந்த சிறிய உணவினை அவன் உண்பானோ! மாட்டான் என்று புலம்புகிறார் இதனை

“நோகோ யானே? தேய்கமா காலை

பிடிஅடி அன்ன சிறுவழி மெழுகித்

தன்அமர் காதலி புன்மேல் வைத்த

இன்சிறு பிண்டம் யாங்கு உண்டனன் கொல்

உலகுபுகத் திறந்த வாயில்

பலரோடு உண்டல் மரீஇயோனே”⁷¹

எனும் பாடல் வழி உணரமுடிகிறது. இவ்வாறாக மன்னனின் இழப்பினை புலவர்கள் தாங்க முடியாமல் நினைத்து வருந்துவதன் மூலம் மன்னன் மீது அவர்கள் கொண்டிருந்த நட்பின் செறிவினை காண முடிகிறது.

மன்னனின் இழப்பானது புலவர்களுக்கு மட்டுமல்லாது பாணர்களுக்கும் பாடினிகளுக்கும் பேரவலத்தினையே தருகிறது. அவனது நாட்டு மக்களும் துயரப்படுகின்றனர்.

அதியமான் எழினியினை இழந்த அவனது சுற்றத்தார் படும் அவலத்தை புலவர் பின்வருமாறு உவமையோடு மிகுதிப்படுத்திக் காட்டுவதிலிருந்து அறிய முடிகிறது.

“ஈன்றோர் நீத்த குழவி போலத்

தன்னமர் சுற்றம் தலைத்தலையினையக்

கடும்பசி கலக்கிய வரும் பைசுர் நெஞ்சமோடு

நோயுழந்து வைகிய உலகினும்.....”⁷²

அதியமானின் இறப்புக்கு காரணமான அவனது மார்பில் பாய்ந்த வேலானது பாணரின் உண் கலங்களைத் துளைத்து இரப்போர் கைகளில் ஊடுருவி சுற்றத்தார் கண்களைத் தாக்கி ஒலி மங்கச் செய்தது. புலவர் நாவினை பிளக்கவும் செய்தது என்று கூறுகிறார்.

ஒல்லையூர் தந்த பூதப்பாண்டியனின் மகன் பெருஞ்சாத்தனின் இழப்பினால் பெண்கள், பாணன், வீரர் முதலியோர் யாவருமே பூச்குடாது துயரக் கடலில் மூழ்கினர். மன்னனை இழந்த அவனது மனைவியர் மார்பில் அடித்துக் கொள்ள அவரது கை வளையல்கள் வாழைப் பூவினைப் போல சிதறுகின்றன. அவன் புகழ் பாடி பரிசில் பெறும் பரிசிலர் பாடும் தொழிலையே மறந்தொழிகின்றனர் என்பதைப் புலவர் சுட்டுகிறார். தமக்கு நெருங்கியர்வகள் இறந்து போனால் அவர்களைக் கூற்றுவன் (எமன்) கொன்றாத நினைப்பது மரபாகும். கூற்றுவன் என்ற உருவகக் கடவுளைப் பற்றி சங்கப் பாடல்களில் பேசப்படுகின்றது. கொடுமைக் கொடுக்கக் கூடிய அனைத்தும் கூற்றுவனாக உருவகிக்கப்பட்டன. தன்னுடைய அன்புக்குரியவர் இறந்த பின்பு அந்த துயர நிலையினைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாமல்

கூற்றுவனைப் பழிக்கும் செயலானது நட்பின் உச்சநிலையை உணர்த்துவதாகும்.

பெருஞ்சித்திரனார் நோயோடு நீ சாகக் கடவாயாக என்ற கூற்றுவனுக்கு சாபம் கொடுக்கின்றார்.

கோப்பெருஞ்சோழனை இழந்த பொத்தியார் அவனது இறப்புக்கு காரணமான கூற்றுவனை திட்டுவதற்கு வாய்மொழிப் புலவர்களை கூவி அழைக்கின்றார்.

மாறோக்கத்து நப்பசலையார் பின்வருமாறு கூற்றுவனைப் பழித்துப் பேசுகின்றார்.

“செற்றன்று ஆயினும் செயிர்த்தன்று ஆயினும்
உற்றன்று ஆயினும் உய்வின்று மாதோ
பாடுநர் போலக் கைதொழுது ஏத்தி
இரந்தன்று ஆகல் வேண்டும்”⁷³

கூற்றுவன் போர் செய்தோ அல்லது வேறு சூழ்ச்சியினை செய்தோ மன்னனைக் கொன்று இருக்க முடியாது. பாடுநர் போலக் கையேந்தி அவன் உயிரை இறைஞ்சி (பிச்சையாக) தான் பெற்று சென்றிருக்க முடியும் என்ற கூறுகிறார்.

இவ்வாறாக புறவாழ்க்கையில் மன்னர்களும் மக்களும் புலவர்களும் ஒருவரோடு ஒருவர் நட்புறவுக் கொண்டு வாழ்ந்த பாங்கினை இந்த இயலானது எடுத்துக் கூறியுள்ளது.

தொகுப்புரை

* சங்க காலத்தில் தமிழ் நாட்டு மன்னர்களும், புலவர்களும் நண்பர்களாகத் திகழ்ந்துள்ளனர். அரசர்கள் புலவர்களைத் தங்களுக்கு சமமாகக் கருதி நட்பு பாராட்டிய விதமானது போற்றுவதற்கு உரியதாகும்.

- * ஒரு நாட்டினது செல்வம் முழுமைக்கும் உரிமையுடைய மன்னன் சமூகத்தின் கடைக்கோடியில் உள்ள புலவரைத் தனக்குச் சமமாக நினைத்ததிலிருந்து தமிழர் தம் நெஞ்சம் எவ்வளவு பரந்து விரிந்திருந்தது என்பதை அறிய முடிகிறது.
- * புலவர்கள் நண்பர்களாக இருந்ததோடு மட்டும் இல்லாமல் மன்னன் தவறு செய்யும் போது பிள்ளைகளை நல்வழிப்படுத்தும் பெற்றோரைப் போன்று மன்னர்களை நல்வழிப்படுத்தியது சிறந்தது ஆகும். அரசர்களும் புலவர்களின் அறிவுரையை ஏற்று நடந்து கொண்டனர்.
- * பிசிராந்தையார், வெள்ளைக்குடி நாகனார், கோவூர்கிழார் ஆகிய மூவரும் மக்களுக்காகவே மன்னர்களுக்கு அறிவுரை கூறியுள்ளனர்.
- * புலவர்களின் ஆற்றல், தன்மான உணர்வு, புலமை முதலானவை வறுமையிலும் செம்மையாக அவர்களை வாழ வைத்தது.
- * சங்க காலத்தில் புலவர்கள் மட்டுமல்லாது அரசனும், பெண்டிரும் கவிபாடும் திறன் பெற்று மொழியையம் இலக்கியத்தையும் வளர்த்த பாங்கு சிறப்பானது ஆகும்.
- * சங்க காலமானது வீரயுகக்காலம் என்ற சிறப்புப் பெற்றிருந்தாலும், கொடைப்பண்பும் அக்காலத்தில் மேலோங்கி இருந்தது. சேர, சோழ, பாண்டியர் மட்டுமல்லாமல் கடையேழு வள்ளல்களும் குறுநில மன்னர்களும் கொடை வழங்குவதில் மனித நேயத்துடன் வழங்கினர்.
- * புலவர், கூத்தர், பாணர், விறலியர் போன்றோர் பரிசிலைப் பெற்று மகிழ்ச்சியோடு வாழ்ந்தனர்.
- * சங்க கால மகளிரும் கொடைப் பண்பு மிக்கவராகவே விளங்கி உள்ளனர். தலைவன் போர்புரிதல், பொருள் தேடுதல் பொருட்டு

நெடுந்தூரம் பிரிந்து சென்றாலும் தலைவி இல்லத்திலிருந்து வரும்
இரவலருக்கு பரிசில் வழங்கும் குணம் நிறைந்தவளாகக் காணப்பட்டாள்.

* கொடை என்பது பொன்னும், பொருளும் கொடுப்பது மட்டுமல்லாமல்
உயிர், உடல், உறுப்பு முதலிய அனைத்தினையும் கொடுப்பதாகும் என்ற
உலகளாவிய சிந்தனையை வெளிப்படுத்துகிறது.

* மன்னனின் இழப்பினைப் புலவர் பெருமக்கள் தமக்கேற்பட்ட
இழப்பாகவே எண்ணி வருந்தும் காட்சியானது மன்னர்கள் மீது
புலவர்கள் கொண்டிருந்த ஆழமான நட்புக்கு ஆதாரமாக அமைகின்றது.

* இன்பத்தில் மட்டுமல்லாது துன்பத்திலும் மன்னர்களும் புலவர்களும்
ஒன்றுபட்டு உயர்வு, தாழ்வு கருதாது வாழ்ந்தனர்.

சான்றெண் விளக்கம்

1. திருக்குறள், கு.எ.786.
2. வ.சுப. மாணிக்கம், சங்கநெறி, ப.8.
3. திருக்குறள், கு.எ.788.
4. மேலது., கு.எ.783.
5. மேலது., கு.எ.784.
6. மேலது., கு.எ.787.
7. மேலது., கு.எ.781.
8. சாமி. சிதம்பரனார், தமிழர் வாழ்வும் பண்பாடும், ப.99.
9. மேலது., ப.100.
10. திருக்குறள், கு.எ.785.
11. புறநானூறு, பா.215.
12. மேலது., பா.65.
13. மேலது., பா.215.
14. மேலது., பா.216.
15. மேலது., பா.217.
16. மேலது., பா.223.
17. கரு. இராமநாதன், சங்க காலத்தமிழர் வாழ்வு, ப.24.
18. புறநானூறு, பா.91.
19. மேலது., பா.92.
20. மேலது., பா.101.
21. மேலது., பா.231.
22. மேலது., பா.235.
23. மேலது., பா.232.
24. மேலது., பா.107
25. மேலது., பா.110.
26. மேலது., பா.113.

27. மேலது., பா.114.
28. மேலது., பா.202.
29. மேலது., பா.236.
30. மேலது., பா.50.
31. மேலது., பா.65.
32. மேலது., பா.29.
33. மேலது., பா.153.
34. சிவஞானம், மொழிவளர்ச்சியும் மொழி உணர்வும், ப.87.
35. திருக்குறள், கு.எ.636.
36. மேலது., கு.எ.637.
37. மேலது., கு.எ.635.
38. புறநானூறு, பா.184.
39. மேலது., பா.35.
40. மேலது., பா.44.
41. சி. சுப்பிரமணியப்பிள்ளை, தமிழ் உள்ளம், ப.67.
42. தமிழண்ணல், பரிசில் வாழ்க்கை, ப.97.
43. தொல்காப்பியம், (பொருள்), நூ.1009.
44. புறநானூறு, பா.265.
45. மேலது., பா.270.
46. திருக்குறள், கு.எ.92.
47. இரா. சாரங்கபாணி, புறநானூற்றுப் பிழிவு, ப.7.
48. புறநானூறு, பா.121.
49. சிறுபாணாற்றுப்படை, பா.87.
50. புறநானூறு, பா.152.
51. இரா. சாரங்கபாணி, மு.நூ., ப.12.
52. சிறுபாணாற்றுப்படை, பா.அடி.84.
53. மு.பி. பாலசுப்பிரமணியன், இலக்கிய நெஞ்சம், ப.28.

54. புறநானூறு, பா.374.
55. சிறுபாணாற்றுப்படை, பா.அடி.95.
56. மேலது., பா.அடி.103.
57. இரா. சாரங்கபாணி, மு.நா., ப.61.
58. புறநானூறு, பா.3.
59. இரா. சாரங்கபாணி, மு.நா., ப.67.
60. தமிழண்ணல், மு.நா., ப.11.
61. மேலது., ப.12.
62. மேலது., ப.93.
63. மேலது., ப.94.
64. புறநானூறு, பா.165.
65. தமிழண்ணல், மு.நா., ப.96.
66. மேலது., ப.97.
67. தொல்காப்பியம் (பொருள்), நா.971.
68. புறநானூறு, பா.95.
69. திருக்குறள், கு.எ.448.
70. புறநானூறு, பா.112.
71. மேலது., பா.219.
72. மேலது., பா.230.
73. மேலது., பா.22.

இயல் - 4

போர் மரபு

போர் மரபு

மனிதன் பிற உயிரினங்களோடும் இயற்கையோடும் போராடுதல் என்பது இயல்பாகும். ஆனால் மனிதன் தன் இனமான சக மனிதர்களோடு போராடுதல் என்பது முரணானது, விரும்பத்தகாதது. மக்களினம் தங்களுக்குள் நிகழ்த்திய போர் பற்றிய செய்திகளை இந்த இயலானது கீழ்க்காணும் உட்பிரிவுகளின் அடிப்படையில் ஆராய்ந்துள்ளது.

4.1. போருக்கான சூழல்

4.1. போருக்கான காரணம்

4.3. வீரம் விளக்கம்

4.4. வீரர் மரபுகள் - செயல்பாடுகள்

4.5. வீரர்களுக்கான பட்டங்களும் - நடுகல் சிறப்பும்

4.6. மறக்குடிமகளிர்

4.7. தமிழக மன்னர்களின் போர் நெறிகள்

4.8. போரும் அமைதியும்

‘எட்டுத்தொகையுள் ஒன்றான புறநானூறு பண்டையத் தமிழர்களின் பண்பாட்டினையும், நாகரிகத்தினையும் சுமந்து நிற்கும் ஒரு வரலாற்றுக் கருவூலம்’¹ என்ற இராமலிங்கம் பிள்ளையின் கூற்றுக்கு ஏற்ப புறநானூற்றில் பொதிந்துக் காணப்படும் போர் முறைகள் பற்றிய செய்திகளை இந்த இயலானது குறிப்பிடுகிறது.

4.1. போருக்கான சூழல்

உணவு, உடை, உறையுள் என்பன மனிதனது அடிப்படைத் தேவைகளாகும். தனிமனிதன் தன்னுடைய அடிப்படைத் தேவையினை நிறைவேற்றிக்கொள்ள தானே முயல்கின்றான். அவனால் அது இயலாத போது அவனைச் சுற்றியுள்ள சமூகமோ, அரசனோ அதனை நிறைவேற்ற வேண்டும்.

அவ்வகையில் ஒரு வேந்தன் மக்களின் தேவைகளை நிறைவேற்ற பிறநாடுகளோடு போராட வேண்டிய சூழலானது ஏற்படுகிறது. இதனை நாட்டு மக்களின் நலம்கருதிய போர் முறை எனலாம்.

தங்களுக்குரிய கொடைக்கானப் பொருளை ஈட்ட வேந்தர்களும் குறுநிலமன்னர்களும் போர்புரிய வேண்டிய சூழலை ஏற்படுத்தியுள்ளது. பொதுமக்களில் ஆடவர்கள் தனது வேந்தனுக்காகவும், நாட்டுக்காகவும் போரிட்டு மடிவதையே பெரும் பேராகக் கொண்டு வாழ்ந்ததை புறநானூற்றின் மூலம் அறியமுடிகிறது.

போரில் ஒருவருக்கு வெற்றியும், மற்றவருக்கு தோல்வியும் ஏற்படுகிறது. அதனோடு போரானது முடிந்து விடுவதில்லை. வெற்றிபெற்றவர் தோல்வியடைந்தவரை அடிமைப்படுத்துவதும், அவர்களிடமிருந்துத் திரைப் பொருளை பெறும் பொருட்டு வன்செயல்களிலும் ஈடுபடுகின்றனர். தோற்றவர் மான உணர்வின் காரணமாக மீண்டும் பகைவரோடு போரிட்டு வெற்றிபெற முயல்கிறார். இத்தகைய சூழலால் போரானது தவிர்க்க முடியாததாக உலகில் நிகழ்ந்துகொண்டே உள்ளது.

“வாழ்வின் பயனைக் காணாத மக்கள் வளமுடைய மக்களைக் காணுந்தோறும் அப்பெருவாழ்வு தங்களுக்கு வரவேண்டும் என ஆசை கொள்கின்றனர். இதன் விழைவாக அவ்விருவருக்குமிடையே மனவேறுபாடு ஏற்படுகிறது. இது பின்னர் பகையாக மாறி அதன் விளைவாக போரானது ஏற்படக் கூடியசூழலை உண்டாக்கி அமைதியைக் கெடுக்கிறது”². மனிதன் நாகரிகமடைந்த காலத்தில் குறுங்காடுகளை அழித்து புன்செய் நிலங்களை உருவாக்கி வேளாண்மை செய்யத் தொடங்கினான். ஆடு, மாடு போன்ற உயிரினங்களை பேணிக்காத்து அவற்றைத் தங்களது செல்வமென போற்றினர். அன்றைய செல்வங்களான ஆநிறைகளைப் பகைவர் கொள்ளையிட்டு செல்வதும் உரியவர்கள் அதனை மீட்பதுமென தொடர்நிகழ்வுகளாக போருக்கான சூழலானது ஏற்பட்டுக்கொண்டே உள்ளது.

அகப்பொருளைப் பற்றி கூறியுள்ள தொல்காப்பியர் அதற்கேற்ற புறப்பொருளைப் பற்றியும் கூறியுள்ளார்.

1. வெட்சி - பசுக்களை கவர்தல்
2. கரந்தை - பசுக்களை மீட்டல்
3. வஞ்சி - மாற்றான் மண்ணைக் கவருதல்
4. காஞ்சி - எதிர்ஊன்றல்
5. நொச்சி - பிறரிடமிருந்து கோட்டையைக் காப்பாற்றுதல்
6. உழிஞை - கோட்டையைக் கைப்பற்ற முற்றுகையிடுவது
7. தும்பை - நேருக்குநேராக நின்று போரிடுவது
8. வாகை - வெற்றியை பெறுதல்

இதனைப் பின்வரும் நூற்பாவானது எடுத்துரைக்கக் காணலாம்.

“வெட்சிநிரைகவர்தல் மீட்டல் கரந்தையாம்
வட்கார்மேல் செல்வது வஞ்சியாம் - உட்காது
எதிர்ஊன்றல் காஞ்சி எயில்காத்தல் நொச்சி
அதுவளைத்தல் ஆகும் உழிஞை - அதிரப்
பொருவது தும்பையாம் போர்க்களத்து மிக்கோர்
செறுவென்றது வாகையாம்”³

எனும் நூற்பாவின் மூலம் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

4.2. போருக்கான காரணம்

சங்க காலத்தில் நடைபெற்ற போர்க்குரிய காரணங்களையும் அவற்றினுக்குரிய சிந்தனைகளையும் பற்றி சு. வித்யானந்தன் பின்வருமாறு கூறுகிறார். “இயல்பான மறப்பண்பு, மண்ணாசை, இடம் சிறிதென்னும் ஊக்க மேலீடு, அரசரிமை யாருக்கென்னும் சிக்கல், மானக்குறைவு உண்டாகும்படி மாற்றார் நடத்தல், மகள்மறுத்தல்”⁴ என்று கூறுகிறார்.

4.2.1. அயலவர் படையெடுப்பு

சங்ககாலத் தமிழகம் தன்னிகரில்லா பெருவளம் மிக்க நாடாக இருந்தது. எனவே “தமிழகத்தின் மீது ஆரியர்கள் படையெடுத்து வந்து நாட்டின் செல்வ வளங்களைக் கொள்ளையிட்டுச் செல்வதையே குறியாகக் கொண்டிருந்தனர்”⁵ என்று ச. கோவிந்தன் அவர்கள் கூறியுள்ளது இங்கு குறிப்பிடத் தக்கது.

“பண்டையத் தமிழரைப் பொறுத்தவரையில் தங்களையும் தங்கள் நாட்டின் வளத்தினையும் காத்துக் கொள்ளும் பொருட்டு, போர் செய்வதையே தங்களது கடமையாகக் கொண்டதற்கு முக்கியக் காரணம், அயலவர் படையெடுப்பும் அதனால் ஏற்பட்ட விழைவுமாகும்”⁶ என்று சி. பாண்டிரங்கன் கூறுகிறார்.

தமிழ்நாட்டின் மீது அயலவர் படையெடுப்பு நிகழ்த்தி அவர்கள் வெற்றி பெற்றமையால் தமிழ் மன்னர்களின் ஆட்சிமுறை போனது. மொழியும், கலையும், பண்பாடும் சிதைந்தன.

தமிழகத்தில் கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலே களப்பிரர் என்ற ஒரு இனத்தவர் படையெடுத்து வந்தனர். இவர்கள் பிறமொழி இனத்தவர்கள். தமிழகத்தில் நுழைந்து மக்களைக் கொன்று குவித்து. உடைமளைச் சூறையாடினர். சோழர்களையும், பாண்டியர்களையும் விரட்டி அவர்களுடைய நாடுகளைக் கைப்பற்றி சிலகாலம் அரசாண்டு வந்தனர்.

ஆரியர்களால் உண்டான பண்பாட்டு மாற்றத்தினால் தமிழ் மக்களின் வாழ்வானது சீர்குலைந்தது. தமிழரின் மொழிக்கும், கலைக்கும், பண்பாட்டிற்கும் தீராத பல இன்னல்களும் இடையூறுகளும் ஏற்பட்டது.

யவணர் என்ற இனத்தவர்கள் தமிழகத்திற்கு மிளகுவிற்பதற்காக வந்தனர். நாட்டின் செல்வத்தைக் கண்ட அவர்கள் தமிழத்தின் மீது போர் தொடுத்து பொன்னையும், பொருளையும் சூறையாடிச் சென்றனர். இதனை

“மிளகொடு வந்து பொன்னொடு பெயர்ந்த யவணர்” என்னும் அடியின் மூலம் அறியமுடிகிறது.

4.2.2. மண்ணாசை காரணமாகப் போர்

தமது நாட்டின் எல்லையை விரிவுபடுத்த வேண்டியும் தனது ஆளுமையின்கீழ் மக்கள் யாவரும் செயல்பட வேண்டும் என்ற ஆதிக்க உணர்வாலும் போரானது நிகழ்ந்துள்ளது.

அகவாழ்விலும், புறவாழ்விலும் அன்பு நெறியைப் பின்பற்றி வாழ்வதை உயர்வாகக் கொண்ட தமிழ்நாட்டில் போர்த் தோன்ற முதன்மைக் காரணமாக அமைந்தது மண்ணாசை. இதனை, “மண்நசை எஞ்சோ மண்நசைதனக்கு உள்ளது போதாது என்ற காரணத்தால் ஒருநாட்டு அரசன் மற்றொரு நாட்டு அரசன் மீது போர்குறித்து எழுவான் எனவே மண்ணாசையே போருக்கு முதன்மைக்காரணம்”⁷ என்று அ. துரை அரங்கனார் குறிப்பிடுவதன் மூலம் அறியமுடிகிறது.

தென்திசை குமரியையும், வடதிசைக்கண் இமயத்தையும், கீழ்திசையிலும், மேல்திசையிலும் கடலை எல்லையாகக் கொண்டு மலையும், காடும், நாடும் எனக் கிடந்த தமிழகத்தை நடுநிலையோடு ஆட்சி செய்த முன்னோரது மரபினைக் காத்தவனே என்று குறுங்கோழியூர்கிழார் யானைகட்சேய் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறையைக் கூறுவதிலிருந்து தமிழகத்தின் எல்லையானது எப்படி பரந்து காணப்பட்டது என்பதை அறியமுடிகிறது. இதனை,

“தென்குமரி வடபெருங்கடல்
குணகுட கடலாவெல்லை
குன்றுமலை காடு நாடு
ஒன்றுபட்டு வழிமொழியக்
கொடிதுகடிந்து கோல்திருத்திப்

படுவதுண்டு பகலாற்றி
இனி துருண்ட சுடர் நேமி
முழுதாண்டோர் வழி காவல்”⁸

எனும் பாடலானது குறிப்பிடுகிறது.

இளங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரல் வாகைப் பறந்தலை என்னுமிடத்தில் நன்னனோடு போர்செய்து தான் இழந்த சேரநாட்டு பகுதிகளை மீட்டான். போரில் தோல்வியுற்ற நன்னன் இறந்து போனான். அவனது காவல்மரமாகிய வாகைமரமும் வெட்டிச் சாய்க்கப்பட்டது. இச்செயலானது மண்ணாசையின் காரணமாக விளைந்தது ஆகும். இதனை,

“எழுமுடி கெழீஇய திருஞ்ஞமர கலத்துப்
பொன்னங் கண்ணிப் பொலந்தேர் நன்னன்
சுடர்வீ வாகைக் கடிமுதல் தடிந்த
தார்மிகு மைந்தின் நார்முடிச்சேரல்”⁹

என்ற காப்பியாற்றுக் காப்பியனார் பாடல் மூலம் அறியமுடிகிறது.

கடல்பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன் துளுநாட்டு கடற்கரைப் பகுதியிலிருந்து வியலூர், கொடுகூர் முதலிய ஊர்களை போரிட்டு வென்றான் இச்செய்தியை,

“உறுபலி யன்ன வயவர் வீழ்ச்
சிறுகுரல் நெய்தல் வியலூர் நூறி
அக்கரை நண்ணிக் கொடுகூர் எறிந்து”¹⁰

என்ற பதிற்றுப்பத்தின் ஐந்தாம் பதிகம் கூறுவதிலிருந்து அறியமுடிகிறது. பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை. அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியொடு போரிட்டு தகடூர் மண்ணை வென்றான் இதனை,

“வெல்வேர் ஆடவர் மறம்புரிந்துகாக்கும்
வில்பயில் இறும்பின் தகடூர் நூறி”¹¹

என்ற அரிசில்கிழார் பாடல் மூலம் உணரமுடிகிறது.

தன்நாட்டு மக்கள் வளமாக வாழ இடம் போதாது எனக்கருதிய
சேரமான் செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன் பிறர் நாட்டு மண்மீது போர்
செய்தான் என்பதை,

“இடஞ்சிறிது என்னும் ஊக்கம் துரப்ப

ஒடுங்கா உள்ளத்து ஒம்பா ஈகைக்

கடந்தரு தானைச் சேரலாதனை”¹²

என்று கபிலர் பாடுவதிலிருந்து அறியமுடிகிறது.

சோழநாட்டிலிருந்து வலஞ்சுற்றிப் புறப்பட்டுப் பாண்டிநாட்டினையும், சேர
நாட்டினையும், சோழன் நலங்கிள்ளி போரிட்டு வென்றான். இனி வடக்கே
நம்மீது படையெடுக்கக் கூடும் என்று வடதிசையர் அச்சத்தால் நடுங்கினர்
என்ற செய்தியை கோவூர்கிழார் பாடல் உணர்த்துகிறது.

“குணகடல் பின்னதாகக் குடகடல்

வெண்தலைப் புணரிநின் மான்குளம்பு அலைப்ப

வலமுறை வருதலும் உண்டென்று அலமந்து

நெஞ்சு நடுங்கு அவலம் பாயத்

துஞ்சாக் கண்ண வடபுலத் தரசே”¹³

என்று பாடியுள்ளார். இதன் மூலமாக சங்க காலத்தில் மன்னர்கள்
மண்ணாசைகொண்டு போர் செய்து தம் எல்லையை விரிவுபடுத்தினர் என்பதை
அறியமுடிகிறது.

4.2.3. பொன்னாசை காரணமாகப் போர்

பொன்னாசை காரணமாக வேற்று நாட்டாரோடு போர் செய்து
வெற்றிபெற்று அவரிடம் திரைப் பொருள் பெற்றும், அவர்நாட்டு வளங்களை
கொள்ளையடித்தும் தம் நாட்டு வளத்தினைப் பெருக்கினர்.

பொன்னின் மீது ஆசைக்கொண்டு போரிடுவதனை வள்ளுவர்,

“பெரும்பொருளால் பெட்டகத்து ஆகி அருங்காட்டால்

ஆற்ற விளைவது நாடு”¹⁴

மிகுதியான பொருள்ளால் விரும்பத் தக்கதாகவும், இயற்கை மற்றும் செயற்கைக் கேடுகளைக் கடந்து நல்லவிளைச்சல் தருவதாகவும் உள்ளநாட்டின் வளத்தினைக் கவர போராடுகின்ற செய்தியைக் குறிப்பிடுகிறார்.

துளுநாடே தமிழகத்தின் வடக்கு எல்லையாக இருந்தது. அது பொன்விளையம் திருநாடாக வளங்கியது. எனவே மோரியர் போன்றோர் அப்பொன்னைக் கவரும் பொருட்டு படையெடுத்து வந்தனர். மோரியர் படையெடுப்புப் பற்றிய செய்தியை,

“விண்பொரு நெடுங்குடைக் கொடித்தேர் மோரியர்

திண்கதிர் திகிரி திரிதரக் குறைத்த”¹⁵

என்று கள்ளில் ஆத்திரையனாரும் பாடியுள்ளார். “சோழநாட்டின் எல்லையில் மோரியர் படைகள் பல முறை தோல்வியைக் கண்டது. மோரியர் புதிய படைகளுடன் சோழநாட்டின் பொன்னையும், பொருளையும் கவர வேண்டும் என்ற வேட்கையால் போரிட்டனர். ஆயினும் சேழனின் பெரம்படையும், பிற தமிழகப் படைகளும் சேர்ந்து மோரியர்களை சிதறடித்தன”¹⁶ என்கிறார் கா. அப்பாத்துரையார்.

கோயமான் (தோயன்) மாறனின் படையெடுப்புக்கான காரணம் பற்றி மதுரைக் குமரனார் பின்வருமாறு கூறுகிறார். போர் மேற்கொண்டு பகைவரை வென்று அவர்நாட்டிலிருந்து கொண்டுவரும் பொருளை வைத்து பாணர்களின் பசியை ஆற்றச் செய்யவேண்டும் என்று எண்ணிப் போர்செய்தான் என்கிறார். இதனை,

“யான்தாம் இரக்கும் காலைத் தான் எம்

உண்ணா மருங்குல் காட்டித் தன்ஊர்க்

கருங்கைக் கொல்லனை இருக்கும்

திருந்திலை நெடுவேல் வடித்திசின் எனவே”¹⁷

என்று பாடியுள்ளார்.

உம்காட்டின் மீது பல்யானை செல்கெழு குட்டுவன் யானைப் படையை
நடத்திச் சென்று குறும்பு செய்துகொண்டிருந்த குறுநிலத் தலைவர்களை
வென்று அவர்களை திரைத்தரச்செய்து தன் ஆட்சியின்கீழ் கொண்டு வந்ததை,

“உம்பற்காட்டைத் தன்கோல் நிறீஇ”¹⁸

எனும் பதிற்றுப்பத்தின் மூன்றாம் பதிகம் உணர்த்துகிறது. தகடூர் எறிந்த
பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை. கழுவுள் என்பானோடு போரிட்டு அவனை
வென்று, அவன்நாட்டின் யானைகளையும் அருங்கலன்களையும் திறையாகக்
கொண்டு வெற்றி வீரனாக தன்நாட்டுக்குத் திரும்பினான் எனும் செய்தியினை,

“பெருங்களிற்று யானையொடு அருங்கலம் தராஅர்

மெய்பனி கூரா அணங்குஎனப் பராவலின்

பலிகொண்டு பெயரும் பாசம் போல

திறைகொண்டு பெயர்தி வாழ்க”¹⁹

என்று அரிசில் கிழார் பாடல் மூலம் அறியமுடிகிறது.

பாய்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி பகைவரை வென்று
அவர்நாட்டில் கைப்பற்றிய பொருள்களை இரவலர்களுக்கு பரிசாக அளித்தான்
இதனை,

“பாணர் தாமரை மலையவும் புலவர்

பூநுதல் யானையொடு புனைதேர் பண்ணவும்

அறனோ மற்றிது விறன்மாண் குடுமி

இன்னா வாக பிறர்மண் கொண்டு

இனிய செய்தி நின் ஆர்வலர் முகத்தே”²⁰

என்ற நெட்டிமையார் பாடல் மூலம் அறியமுடிகிறது.

சோழன்கரிகால் பெருவளத்தான் இரவு, பகல் பாராமல் பகைவர்தம்
ஊரினைச்சுடும் தீயின் ஒளியில் தம் சுற்றத்தாரை அழைத்துச் சென்று
ஆரவாரம் செய்து பிறர்நாட்டு செல்வ வளங்களைக் கைப்பற்றினான்
என்பதனை,

“எல்லையும் இரவும் எண்ணாப் பகைவர்

ஊர்கடு விளக்கத்து அழுவிலிக் கம்பலைக்

கொள்ளை மேவலை ஆகலின் நல்ல

இல்ல ஆகுபவால் இயல்தேர் வளவ”²¹

என்ற கருங்குலத்தனார் பாடல் உணர்த்துகிறது.

4.2.4. பெண்ணாசை காரணமாகப் போர்

பெண்ணாசைக் காரணமாகப் போர் நிகழ்ந்துள்ளதை பழந்தமிழ் நூல்களான தொல்காப்பியம், புறநானூறு ஆகியவற்றில் விரிவாகக் காணமுடிகிறது. ஒரு வேந்தன் அடுத்த நாட்டு வேந்தன் மகளை மணந்து கொள்ளும் பொருட்டு பெண் கேட்கிறான். ஆனால் பெண் கொடுக்க மறுத்தமையால் அந்நாட்டின் மீது போர் தொடுப்பது நிகழ்கிறது. இதனை,

“மகட்பாடு அஞ்சிய மகட்பாற் காஞ்சி”²²

என்று பொருளதிகாரத்தில் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகிறார்.

அரசனாக இருப்பதனாலோ, ஆசைப்படுவதனாலோ, பெண்ணைக் கொடுத்துவிடமாட்டார்கள் முதுகுடிமக்கள். வீரனாக விளங்கும் ஒருவனுக்கே இசைந்து பெண்ணை மணம்முடித்து வைப்பர். இதனை,

“திருநயத்தக்க பண்பின் இவள் நலனே

பொருநர்க்கு அல்லது பிறர்க்கு ஆகாதே”²³

எனும் பாடல் உணர்த்துகிறது. பெண்ணைக் கொடுக்க மறுப்பதால் நிகழும் போரில் பெண்ணைச் சார்ந்தோர் வாழும் ஊரானது பாதிக்கப்படும் என்பதை,

“கருங்கண் கொண்ட நெடுங்கல் வெம்முலை

மையல் நோக்கின் தையலை நயந்தோர்

.....

என்ஆவது கொல் தானே

பன்னல் வேலி இப்பணை நல்லூரே”²⁴

என்னும் அண்டர் நடுங்கல்லினார் பாடல் மூலம் அறியமுடிகிறது.

பெண்கேட்டு வந்தவர்கள் வேந்தர்களாக இருந்ததால் அவர்களிடம் செல்வம் தாராளமாக இருந்தது. அவர்கள் பணிந்து வந்து செல்வத்தை வழங்கினர். ஆயினும் பெற்றோர்கள் பெண் கொடுக்க மறுத்தனர். இங்கு பெண்கேட்க வந்தவர்களின் செல்வவளத்தினைப் பின்வரும் செய்யுள் உணர்த்துகிறது.

“..... முசிறியன்ன நலஞ்சால் விழுப்பொருள்”²⁵

“உறந்தையன்ன உரைசால் நன்கலம்”²⁶

மகட்பாற்காஞ்சி பாடியுள்ள புலவர்கள், பெண் கொடுக்க மறுக்கும் தந்தையரின் ஊரானது அழிவதை நினைத்து வருத்தப்படுகிறார்கள். இத்தமையானது போருக்கா வருந்தப்படும் அவர்களது உளப்பாங்கினை வெளிப்படுத்துகிறது. பரணர் இதனை,

“அன்னோ! பெரும்பே துற்றன்று இவ்வருங்குடி முதூர்”²⁷

என்று பாடி இரங்குகிறார். ஊர்அழிவுக்குக் காரணமாகப் பெண் அமைந்துவிட்டாளே எனப் புலவர்கள் தங்கள் உணர்வை வெளிப்படுத்தியதை, மதுரை மருதநில நாகனார்.

“அரிமதர் மழைக்கண் அம்மா அரிவை

மரம்படு சிறுதீப் போல

அணங்கா யினள்தான் பிறந்த ஊர்க்கே”²⁸

என்று பாடியுள்ளதிலிருந்து அறியமுடிகிறது.

மகள் மறுத்தல் காரணமாக உண்டான போரினால் ஏற்பட்ட பேரழிவுக்கு மகளைப் பெற்றெடுத்த தாயே காரணம் என எண்ணி அவள் அப்பெண்ணைப் பெறாமல் இருந்திருந்தால் அழிவு ஏற்பட்டிருந்திருக்காது. என்று புலவர்கள் கூறுவதை,

“அறன் இலன் மன்றதானே விறன்மலை

வேங்கை வெற்பின் விரிந்த கோங்கின்

முகைவனப்பு ஏந்திய முற்றா இளமுலைத்

தகைவளர்த்து எடுத்த நகையோடு

பகை வளர்த்திருந்த இப்பண்புஇல் தாயே”²⁹

என்று பாடுகின்றார்.

4.2.5. அரசரிமை காரணமாக நிகழ்ந்த போர்கள்

சங்க காலத்தில் அரசரிமையின் காரணமாகவும் போர்கள் நிகழ்ந்துள்ளன. மன்னன் இறந்தபிறகு அடுத்து நாட்டினை ஆளுகின்ற உரிமை மூத்த மகனுக்குத்தான் என்ற மரபானது இருந்தது. மரபு மீறலாக சிலசமயம் கருத்து முரண்பாடு ஏற்பட்டது. இதன்விளைவாகப் போரானது நிகழ்ந்துள்ளது. அரசரிமைக் காரணமாக தந்தை, மகன், அண்ணன், தம்பி, ஆகியோரிடையே போர்நடைப்பெற்றதை சங்கப் புலவர்கள் பல பாடல்களில் கூறியுள்ளனர்.

நேரிவாயிலில் சோழர் அரசரிமைக் காரணமாகத் தங்களுக்குள் போரிட்டுக் கொண்டனர். அந்தப் போரில் சேரன் செங்குட்டுவன் கிள்ளிவளவனுக்குத் துணையாகப் போர் தொடுத்தான். கிள்ளிவளவனை எதிர்த்த சோழர்குடியைச் சார்ந்த ஒன்பது இளவல்களையும் வென்று கிள்ளிவளவனுக்கே முடி சூட்டினான். இச்செய்தியை,

“..... வெந்திறல்

ஆராச் செருவின் சோழர்குடிக்கு உரியோர்

ஒன்பதின்மர் வீழ வாயிற்புறத்து இறுத்து

நிலைச் செருவின் ஆற்றலை அறுத்து”³⁰

என்னும் பாடல் மூலம் அறியமுடிகிறது.

கோப்பெருஞ்சோழனோடு அவன் மக்களே போர்செய்ய முனைந்த பொழுது மானத்தின் பாற்பட்டு அவர்களை எதிர்த்துப் போர் புரியத் துணிந்தான் என்பதனை,

“பொங்குநீர் உடுத்த இம்மலர்தலை உலகத்து

நின்தலை வந்த இருவரை நினைப்பின்

தொன்று உறை துப்பின்நின் பகைஞரும் அல்லர்

அமர்வெங் காட்சியோடு மாறு எதிர்ப்பு எழுந்தவர்”³¹

என்னும் பாடலடிகளில், அரசரிமையைத் தங்களுக்கு முறையாக வருவதற்கு முன்னரே தந்தையுடன் போரிடத் தயாரான மக்களை அம்மன்னன் மன்னித்துவிட்டான் என்பதுதான் மனங்கொள்ளத்தக்க செய்தியாகும்.

ஒருகுடியில் பிறந்தோர் தங்களுக்குள் போர் செய்வது என்பது விரும்பத்தகாதது. போற்றத்தக்கது அன்று என்று கோவூர்கிழார் பின்வருமாறு கூறி அமைதிப்படுத்துகிறார். உன்னோடு போர்செய்ய முனைபவன் பனம்பூ மாலையைச் சூடியவனோ, அல்லது வேப்பம்பூ மாலையைச் சூடியவனோ அல்லன். ஆத்தி மாலையைச் சூடியவன். உன்னுடைய மாலையும் ஆத்தியே எனவே ஒருகுடிப்பிறப்பினர் நீங்கள் போர் செய்வது இழிவானது என்கிறார். இதனை,

“நின்ன கண்ணியும் ஆர்மிடைத்தன்றே நின்னொடு

பொருவோன் கண்ணியும் ஆர்மிடைத் தன்றே

ஒருவீர் தோற்றிடினும் தோற்பது நும்குடியே”³²

என்ற பாடலானது உணர்த்துகிறது.

அண்ணன் தம்பிக்குள்ளே அரசரிமை காரணமாகப் போர் நிகழ்ந்துள்ளதைப் பெருந்தலைச் சாத்தனாரும் பாடியுள்ளார். குமணன் என்னும் குறுநில மன்னனின் தம்பி இளங்குமணன் பதவி ஆசைக் கொண்டு தன் அண்ணனைக் கொல்ல நினைத்தான். அதனை அறிந்த குமணன் நாட்டை விட்டு ஓடிக்காட்டில் சென்று வாழ்ந்தான். தன் அண்ணன் குமணன் தலையைக் கொண்டு வருவோர்க்கு மிக்க பொருள் தருவதாக அறிவித்தான் தம்பி. தன்னிடம் பிரிசில் கேட்டு வந்த பெருந்தலைச் சாத்தனாருக்குக் கொடுக்க ஒன்றுமில்லாததால் தன் தலையை வெட்டிச் சென்று இளங்குமணனிடம் காட்டி

வேண்டும் பொருளைப் பெற்றுக் கொள்ளுமாறு கூறி தன்னடைய வீர வாளை
அந்த இரவலனிடம் கொடுத்தான் என்பதை,

“மன்னா உலகத்து மன்னுதல் குறித்தோர்

தம்புகழ் நிநீஇத் தாம் மாய்ந்தனரே

.....

ஆடுமலி உவகையொடு வருவல்

ஓடாப் பூட்கைநின் கிழமையோர் கண்டே”³³

4.2.6. மான உணர்வின் காரணமாகப் போர்

மானத்தினை தங்களது உயிருக்கு மேலாகக் கருதி வாழ்ந்தவர்கள்
தமிழர்கள். இதனை வள்ளுவர் பின்வரும் குறட்பா மூலம் உறுதிப்படுத்துகிறார்.

“மயிர்நீப்பின் வாழாக் கவரிமான் அன்னார்

உயிர்நீப்பர் மானம் வரின்”³⁴

என்று பாடியுள்ளார். சங்க இலக்கியப் புறப்பாடல்களில் மான உணர்வினை
பெரும் மதிப்பாகப் போற்றிய நிகழ்ச்சிகள் பல உள்ளன. சான்றாக “சேரமான்
கணைக்கால் இரும்பொறை சோழன் கோச்செங்கணானின் சிறையில் இருந்த
போது தாகத்தால் தண்ணீர் கேட்டநிலையில் காவலாளி காலம் தாழ்த்தி
வந்ததோடு மட்டுமல்லாமல் தனது இடக்கையால் தண்ணீர் கொடுத்தான்.
இதனால் சேரமான் மான உணர்வின் காரணமாக நீரை உண்ணாமலே உயிர்
துறந்தான்”³⁵ எனும் செய்தியைக் கொண்டு மானத்தின் மதிப்பினை
அறியமுடிகிறது.

மன்னர்கள் பிறநாட்டு மன்னர்களால் எள்ளப்பட்டபோது அதனைத் தன்
மானத்திற்கு ஏற்பட்ட இழுக்காகக் கருதி போர் செய்துள்ளனர். பதிற்றுப்
பத்தின் ஐந்தாம் பத்தில் சேரன் செங்குட்டுவன் மான உணர்வின் காரணமாக
நிகழ்த்தியப் போரைப் பற்றி விரிவாகப் பேசப்பட்டுள்ளது.

“கடவுள் நிலைஇய கல் ஓங்கு நெடுவரை
வடதிசை எல்லை இமயமாகத்
தென்னங் குமரியோடு ஆயிடை அரசர்
முரசடைப் பெருஞ்சம் ததைய ஆர்ப்பெழச்
சொல்பல நாட்டைத் தொல்கவின் அழித்த
போர்அடுத்தானைப் பொலந்தார் குட்டுவ”³⁵

இளையன் என்று தன்னை ஏளமாகக் கருதி வெற்றி தமதே என்ற
இறுமாப்புடன் படையெடுத்த எதிரிகளைக் கண்டு தலையாலங்கானத்து
செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் கடும்சினம் கொண்டான். அவர்களை
வென்று அவர்தம் முரசங்களை நான் கைக்கொள்வேன். கொள்ளாவிட்டால்
நான் கொடுங்கோலனாகக் கருதப்படுவோன், புலவர் என்னைப் பாடாது ஒழிக,
இரவலர்க்கு ஈயாத பண்புடையவன் ஆவேன் என்று வஞ்சினம்கூறி போர்
மேற்கொண்டான். இதனை,

“நகுதக் கனரே நாடும்க் கூறுநர்
இளையன் இவனென உளையக் கூறி
.....
ஓங்கிய சிறப்பின் உயர்ந்த கேள்வி
மாங்குடி மருதன் தலைவன் ஆகுக
உலகமொடு நிலையிய பார்புகழ் சிறப்பின்
புலவர் பாடாது வரைக என் நிலவரைவே
புரப்போர் புன்கண் கூற
இறப்போருக்கு ஈயா இன்மையான் உறவே”³⁶

என்று பாடுவதிலிருந்து அறியமுடிகிறது.

சோழன் நலங்கிள்ளி என்மீது படையெடுத்து வரும் பகைவரை
அழிக்காமல் விடுவேனாகில் என் மாலைபோகப் பெண்டிரது பொருந்தாத
புணர்ச்சியிடைத் துவள்வதாக என்று சூளுரைத்தான், தன்னுடைய ஒழுக்கத்தின்

மீது ஆணையிட்டு சூளுரையைக் கூறினான் என்பது மான உணர்வின் வெளிப்பாடு ஆகும். இதனை,

“தீதில் நெஞ்சத்துக் காதல் கொள்ளப்

பல்லிருங் கூந்தல் மகளிர்

ஒல்லா முயக்கிடைக் குழைகவென் தாரே”³⁷

எனும் பாடல் மூலம் தெரிந்துகொள்ளமுடிகிறது.

4.2.7. புகழ்காரணமாகப் போர்

சங்ககாலத் தமிழர்கள் புகழ்ச்சியில் நாட்டம் கொண்டவர்கள். புகழெனில் உயிரையும் கொடுப்பர். பழி நேருமாயின் உலகையே பரிசாகக் கொடுத்தாலும் ஏற்கமாட்டார்கள். வீரமும் ஈகையும், புகழுக்கு அடிப்படையான இரண்டு பண்புகள் ஆகும். வீரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு புகழ்ச்சியின் மீது ஏற்பட்ட நாட்டத்தால் போர்கள் அதிகம் ஏற்பட்டன. வெற்றியால் ஏற்பட்ட புகழைக் குறிக்கும் வகையில் மன்னர்கள் தம் பெயருக்கு முன்னர் அவர்தம் வெற்றியும் சுட்டப்பட்டது. சான்றாக,

1. ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன்
2. ஒல்லையூர் தந்த பூதப்பாண்டியன்
3. கானப்பேரெயில் கடந்த உக்கிரப் பெருவழுதி
4. செருப்பாழி எறிந்த இளஞ்சேட் சென்னி
5. தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரலிரும்பொறை
6. தலையானங் கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன்.

போன்ற அரசர்களைச் சுட்டலாம்.

பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ, வீரனொருவன் இறப்பினைக் குறிப்பிடும் போது, அவன் தனது புகழினை எப்படி நிலைநாட்டிச் சென்றுள்ளான் எனக் கூறுகின்றார். போர்க்களத்தில் கேடகம் ஒழியத் தான் ஒழியாமல் பகைவர்

படைகளை வென்று நாட்டினைக் காக்கும் பணியில் நல்ல புகழை நிலைநாட்டி
நல்லுரை பயிலும் பாட்டில் இடம்பெற்றான் என்பதை,

“உடம்பும் தோன்றா உயிர்கெட்டன்றே

மலையுநர் மடங்கி மாறுஎதிர் கழிய

.....

அலவகைப் போகி சிதைந்து வேறாகிய

பலகை அல்லது களத்து ஒழி யாதே

கேண்விளங்கு நல்இசை நிநீஇ

நாநவில் புலவர் வாய் உளானே”³⁸

என்னும் பாடல் எடுத்துரைக்கிறது.

மன்னர்கள் தங்களுக்கு இடையூறு செய்தவர்களை வென்றும்
எல்லையை விரிவுப்படுத்தியும் வீரத்தின் புகழினை நிலைநாட்டினர்.

4.3. வீரம் விளக்கம்

வீரம் என்பது ‘மறம்’ என்னும் சொல்லிருந்து பிறந்ததாகும்.
இச்சொல்லானது தீரம், சினம், சீற்றம், வளமை, ஆற்றல், வெற்றி, அமர்,
அழித்தல், கொல்லுதல் என்ற பொருள்களில் வழங்கப்பட்டது.

வீரத்தின் காரணமாக நிகழும் செயல்பாடுகளை ஏழு திணைகளைக்
கொண்டு பண்டையத் தமிழர்கள் பொருளிலக்கணம் படைக்கப்பட்டது.
‘உயர்ந்தோர் உலகம், மேலோர் உலகம்’ அரும்பெறல் உலகம் எனும்
சொற்கள் வீரர்களின் சிறப்பினைக் குறிப்பது ஆகும்.

போர்புரியும் வீரர்கள் அனைவருக்கும் மற இயல்பு கருதி மறவர் என்ற
பெயர் வழங்கப்பெற்றது இதனை, ‘நீர்கழல் மறவர்’, ‘பரந்து ஒருங்கு மலைந்த
மறவர்’ என்று ஒளவையாரும், ‘செருப்புடன் மறவன்’ என்று நப்பசலையாரும்
கூறுவதன் மூலம் அறியமுடிகிறது.

பண்டையத் தமிழ் வேந்தர்கள் வீரம், கொடை ஆகிய இரண்டினையும் தங்களது இரு கண்களாகக் கொண்டனர். வீரம் பற்றி தொல்காப்பியர்,

“கல்வி தறுகண் இசைமை கொடையென

சொல்லப்பட்ட பெருமிதம் நான்கே”³⁹

எனும் நூற்பாவில் குறிப்பிடுகிறார். இங்கு பெருமிதம் என்ற சொல்லானது வீரம் என்ற பொருளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

தமிழர்கள் வீரத்தின் மேம்பாட்டினை, ‘வாழ்நாள் சிறியது வளர்புகழ் நெடியது’ என்ற கொள்கையின் அடிப்படையில் போற்றியுள்ளனர். இதனை,

“களங்கொள்யான் கடுமான் பொறைய

விரிப்பின் அகலும் தொகுப்பின் எஞ்சும்

மம்மர் நெஞ்சத்து எம்மனோர்க்கு ஒருதலை

கைம்முற் றலருன் புகழே”⁴⁰

என்றும்,

“அமர் மேம்படுஉம் காலைநின்

நின்புகழ் மேம்படுதானைக் கண்டனம் எனவே”⁴¹

என்ற பாடல் வரிகள் மூலம் கதிர்மகாதேவன் குறிப்பிடுகின்றார்.

பெருஞ்சோற்றுதியன் எனும் சேரமன்னன் நிலம், நீர், காற்று, ஆகாயம், தீ எனும் ஐம்பெரும்பூதங்களால் இயற்கையானது பாதுகாக்கப் படுவது போல, பொறை, சூழ்ச்சி, வலிமை, தெறள், அளி எனும் ஐந்து குணங்கள் உடையவனாக தனது வீரத்தினால் நாட்டுமக்களை அரணாக இருந்து காப்பாற்றினான் என்பதை முரஞ்சியூர் முடிநாகனார் என்பார் பின்வரும் பாடலால் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“மண்திணிந்த நிலனும்

நிலனேந்திய விசும்பும்

விசம்பு தைவரு வளியும்

வளிதலை இய தீயும்

தீ முரணிய நீருமென்றாங்கு

ஐம்பெரும் பூதத்தியற்கைப் போல”⁴²

மன்னன் வீரத்தால் மக்களைக் காப்பாற்றினான் என்று கூறுகின்றார்.

4.3.1. நால்வகைப் படை

மன்னர்கள் தங்கள் வீரத்தினை வெளிப்படுத்தும் வகையில் நால்வகைப் படைகளை வைத்துப் போரிட்டனர். படையின் சிறப்பினைப் பின்வரும் குறட்பா மூலம் அறியமுடிகிறது.

“படைகுடி கூழ்அமைச்ச நட்பரண் ஆறும்

உடையான் அரசருள் ஏறு”⁴³

எனும் குறளில் படையினை முதலாகவதாக குறியிருப்பதிலிருந்து அதன் சிறப்பினை உணரமுடிகிறது. படை என்னும் சொல்லனது அணி, உண்டை, ஒட்டு எனப்பல பெயர்களால் வழங்கப்பட்டது. முன்வரிசைப் படைகளானது ஆக்கம், தார், தூசி, நிரை என்றும், பின்வரிசைப் படைகள் கூழை என்றும் பெயர் பெற்றன.

படையின் வலிமைக்கு பெருமை சேர்க்கும் வகையில் அமைந்த நான்கு கூறுகளைப் பற்றி வள்ளுவர் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

“பெருவீரமும் தன்மானமும் மாண்ட வழிச்செலவு தேற்றம்

என நான்கே ஏமம் படைக்கு”⁴⁴

பெருவீரமும், தன்மானமும், பகைவரைத் தவிர பிறருக்கு துன்பம் செய்யாமல் இருப்பதும், பெருமிதமும், தெளிவாக போரிடுதலும் ஒரு படைக்கு வலிமைத் தரக்கூடியது ஆகும்.

தேர்ப்படை

வீரனும், பாகனும் இருக்கக்கூடிய அளவிற்கு செய்யப்படுவது தேராகும். மர வேலைப்பாடுகளுடன் பல நிறங்களும் தேரில் பூசப்பட்டிருந்தன. சோழன்

குராப்பள்ளித் துஞ்சிய பெருந்திருமாவளவன் வலிமைமிகுந்த தேர்ப்படையை
வைத்திருந்தான் என்பதை,

‘வளிநடந்தன்ன வாஅய்ச்செலல் இவுளியோடு
கொடிநுடங்கு மிசைய தேரினர் எனாஅக்
கடல்கண் டன்ன ஒண்படைத் தானையோடு
மலைமாறு மலைக்குங் களிற்றினர் எனாஅ
உருமுரற்று அன்ன உட்குவரு முரசமொடு”⁴⁵

என்னும் பாடலில் இயங்குவதைப்போல தாவுகின்ற குதிரையோடு
கொடியானது அசைகின்ற தேரினைக் கொண்டவன். என்று குறிப்பிடுவதில்
இருந்து தேர்ப்படையின் வலிமையை உணரமுடிகிறது.

புறநானூற்றில் மட்டும் ஏறத்தாழ 25 செய்யுள்களில் தேரினைப்பற்றிய
குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. தேர்மொட்டு, தேர்வட்டை முதலிய தேரின்
உறுப்புகள் கடைகளில் விற்கப்பட்டன. தேர்ப்பாகர், ‘தேர் ஊருநர்’ என்று
பெயர் பெற்றனர். (சிலம்பு - காதை, 5, வரி.55)

யானைப்படை

சேரநாடு யானைகளுக்குப் பெயர்பெற்றது ஆகும். ஆய்வள்ளல் தன்னை
நாடிவந்த பரிசிலருக்கு யானைகளையே பரிசாகக் கொடுத்தான் என்பது இங்கு
குறிப்பிடத்தக்கது. அரசன் ஏறிச் சென்ற யானை நெற்றிப்பட்டம் உடையது.
தந்தத்தில் பூணை கொண்டது இதனை,

“சுரைதழீஇய இருங்காமொடு
மடைகலங்கி நிலைதிரிந்தனவே
களிதே எழுஉத் தாங்கிய கவுதமலைத்தவர்
குழுஉக் களிற்றுக் குறும்ப உடைத்தலிற்
பருஉம் பிணிய தொடி கழிந்தனவே”⁴⁶

எனும் பாடலானது உணர்த்துகிறது.

அரசன் யானை மீது ஏறிச்சென்று பகைவர் கோட்டைக் கதவுகளை அதன் கொம்புகளால் குத்தச் செய்வான். யானைகள் கொம்புகளால் குத்திக் கதவுகளை உடைத்தன. கணைய மரத்தினை வேறொடு பெயர்த்தன போர்க்களத்தில் புகுந்து பகைவீரனை சிதறடித்தன, பகைவருடைய மதிலரண்களை அழித்தன என்பதை (புறநானூறு: 3,6,9,13,31) ஆகிய பாடல்கள் விளக்கிக் கூறுகின்றன.

சோழன் முடித்தலைக் கோப்பெருநற்கிள்ளியினது யானை எமனைப் போலத் தோற்றமளித்தது. கடலில் செல்லும் கப்பல் போலவும், விண்மீன்களுக்கு இடையே செல்லும் முழுமதிபோலவும் காணப்பட்டது. அப்படையானது மறவர்கள் சூழச்சென்றது என்பதை,

“புலிநிறக் கவசம் பூம்பொறி சிதைய
எய்கணை கிழித்த பகட்டு எழில் மார்பின்
மறலி அன்ன களிற்று மிசை யோனே
களிறே முந்நீர் வழங்கும் நாவாய் போலவும்
பன்மீன் நாப்பண் திங்கள் போலவும்
சுறவு இனத்தன்ன வாளோர் மொய்ப்ப”⁴⁷

என்னும் பாடலின் மூலம் அறியமுடிகிறது.

பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனிடம் யானைப்படை இருந்தமையை முல்லைப் பாட்டின் வழி அறியமுடிகிறது. பகைவரது கோட்டைக் கதவுகளை உடைக்கும் முயற்சியில் தனது கொம்பு ஓடிந்ததால் சோழனது ஆண் யானையானது தனது பிடியைப் பார்த்து வெட்கப்பட்டது என்று முத்தொள்ளாயிரம் கூறுகிறது. சங்க காலத்தில் யானையை வெல்லுவதே ஒரு வீரனது தலையாயக் கடமையாக கருதப்பட்டது. இதனை,

“களிற்றெறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடனே”⁴⁸

என்னும் பாடலடியின் மூலம் அறியமுடிகிறது.

முயலினை தவறாது குறி எய்திய அம்பினைக் கையில் பிடிப்பதைவிட யானை மேல் எறிந்து தவறிய வேலைக் கையில் பிடிப்பதே சிறந்தது என்று வள்ளுவர் கூறுவதிலிருந்து யானைப் படையின் வலிமையை உணர முடிகிறது.

குதிரைப்படை

அரசனுக்குரிய ஆட்சிமன்றக் குழுவில் குதிரைப்படை தலைவரும் பங்கு கொண்டிருந்தனர் என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுவதிலிருந்து குதிரைப்படையின் வலிமையும், பெருமையும் புலப்படுகிறது. குதிரைப்படை வீரர்களை ‘இவுளிமறவர்’ என்று அழைத்தனர். குதிரைகளானது சிந்து, பாரசீகம், அரேபியா முதலான நாடுகளிலிருந்து தமிழகத்திற்கு இறக்குமதி செய்யப்பட்டது.

பாண்டியனது அமைச்சரான மணிவாசகர் திருப்பெருந்துறையில் இறக்குமதியான குதிரைகளை வாங்க அரசாங்கப் பணத்துடன் சென்றார் என்ற வரலாற்றுச் செய்தியானது கி.பி.9-ஆம் நூற்றாண்டில் பாண்டியர் குதிரைகளை வாங்கினர் என்பதை உணர்த்துகிறது.

கி.பி.3-ஆம் நூற்றாண்டில் பாண்டிய நாட்டினைப் பார்வையிட்ட மார்க்கோபோலோ என்பவர், பாண்டியன் ஆண்டுதோறும் இரண்டாயிரம் குதிரைகளை வாங்கிவந்தான் என்றும், ஒவ்வொரு கப்பலிலும் பிற பொருள்களோடு குதிரைகளும் இறக்குமதி செய்யப்பட்டன. ஒரு குதிரையின் விலை ஏறத்தாழ 400 ரூபாய் முதல் 1200 ரூபாய் வரை இருந்தது என்றும் கூறியுள்ளார்.

காலாட்படை

சங்ககாலப் போர் வீரர்கள் ‘மறவர்’ என்று அழைக்கப்பட்டனர். அவர்கள் வில், வேல், வாள் முதலிய போர்க்கருவிகளைக் கொண்டு போரிட்டனர். ‘எம் அம்பு கடிவிடுதும் நும் அரண் சேர்மின்’ என்ற பாடல் அடியில் வில்லும், அம்பும் கொண்டுப் போரிட்டது புலனாகிறது. பசுக்களைக் கவருதல்,

அகழிகளைத் தாண்டி கோட்டைகளை கைப்பற்றுதல், வெட்டவெளியில் போரிடல் முதலிய பல திறப் பொர்களில் வல்லவர்களாக இருந்தனர். இவர்கள் முன்படை வீரர், பின்படை வீரர், துணைப்படை வீரர் என்று மூன்றுபிரிவாக இருந்தனர்.

படைவீரர்கள் தங்கள் அரசனிடம் மிக்க அன்பும், பக்தியும் கொண்டிருந்தனர். அரசனுக்காக உயிர் விடவும் துணிந்தனர். போரில் முன் வைத்த காலைப் பின் வைக்காது போரில் புறங்காட்டி ஓடாது போரிடுவது இவர்தம் போரறமாகும். மார்பில் காயம்பட்ட வீரனை நினைத்து அவனது மனைவி பேருவகைக் கொள்வாள். வீரமகிளர் போர்க்களம் சென்று இறந்த தம் கணவர் உடலைத் தழுவி உயிர் விடுவார்கள்.

பிற்காலச் சோழர் காலத்தில் நாட்டுப்படை, கைக்கோளப்படை, வேளைக்காரப்படை எனப் பலவாறு படைகளுக்குப் பெயர்கள் இருந்தன.

4.3.2. படைக்கருவிகள்

சங்க காலத்தில் வேல், வாள், அம்பு முதலியன சிறந்த போர்க்கருவிகளாக இருந்தன. வளைந்து தானே எய்யும் இயந்திர வேல், கரியவிரல் உடைய குரங்குபோல் இருந்து சேர்ந்தாரைக் கடிக்கும் பொறி, கல்லை உமிழும் கவண், காய்ந்து இறைத்தலால் சேர்ந்தாரை வருத்தும் நெய், செம்பை உருக்கும் மிடா, கல் போட்டுவைக்கும் கூடை, மதிலில் ஏறும் எதிரிகளை கோத்து வலைக்கும் கொக்கி, கழுத்தினை பூட்டி முறுக்கும் சங்கிலி, இருப்புக்கவை, கழுக்கோல், அம்புக்கட்டு, ஏவறைகள், சிற்றம்புகள் வைத்து எய்யும் இயந்திரம், மதிலின் உச்சியைப் பிடிப்பவர் கைகளைக் குத்தும் ஊசிபோன்ற பொறி, எதிரியின் உடலைக் கொம்பால் கிழிக்க இரும்பினால் செய்து வைத்த பன்றிபொறி, கதவுக்கு வலிமையாக உள்வாயில் படியில் விழவிடும் மரங்கள். பாம்பு, கழுகுப்பொறி, புலிப்பொறி போன்ற போர்க்கருவிகள் பயன்படுத்தப்பட்டன.

4.4. வீரர்மரபுகள் - செயல்பாடுகள்

போர்புரியும் வீரர்கள் அனைவருக்கும் மற இயல்பு கருதி மறவர்கள் என்ற பெயரானது வழங்கப்பட்டது. சான்றாக ‘நீள் கழல்மறவர்’, ‘பரந்து ஒழுங்கு மலைந்த மறவர்’, என ஒளவையாரும், செருப்புகள் மறவர் என்று நப்பசலையாரும் கூறுவதிலிருந்து மறவர்கள் போரிடுவதையே தங்கள் முதல்கடமையாக கொண்டதை அறியமுடிகிறது.

போர் என்றால் தாங்கமுடியாத மகிழ்ச்சியுற்று கூத்தாடுதல் இவர்தம் பண்பாகும். வீரத்தின் நிலையானது வெளிப்படும் இடம் போர்க்களமாகும். வீரர்கள் எந்த நேரத்திலும் போர் வேட்கை உடையவர்களாக இருந்தனர். சங்ககாலத் தமிழரின் தொழில், விளையாட்டு ஆகியன யாவும் மறப் பண்புடனே திகழ்ந்தது.

ஊரின் பொது மன்றத்தில் இருக்கும் முழவானது காற்று மோதி ஒலித்தாலும் அது போருக்கான பறை முழக்கம் என்று நினைத்து வீரர்கள் மகிழ்சியுற்றதை பின்வரும் புறநானூற்று பாடல்வரிகள் புலப்படுத்துகிறது.

“பொதுவில் தூங்கும் விசியுறு தண்ணுமை
வளிபொரு தெண்கன் கேட்பின்
அதுபோர் என்னும் என்னையும் உளனே”⁴⁹

என்று ஒளவையார் பாடியுள்ளார்.

ஒவ்வொரு வீரனும் போர்க்களத்தில் தனித்தன்மைக் கொண்ட வீரனாக விளங்கியதைப் பின்வரும் புறநானூற்றுப் பாடலடிகள் மூலம் தெரிந்துகொள்ள முடிகிறது.

“போரெனிற் புகலும் புனைகழல் மறவர்”⁵⁰

என்றும்,

“ஒளிறுவாள் அருஞ்சமம் முறுக்கிக்

களிறு எறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடனே”⁵¹

என்றும்,

“தோன்றுவன் மாதோ போர்க்களத்தானே”⁵²

என்பதை உணரமுடிகிறது.

வீரர்கள் போர்க்களத்தில் போரிட்டு தம் உடலில் விழுப்புண்பட்டுக் கொள்வதை பெரும்பேராகக் கருதினர். போர் நடைபெறாத நாளெல்லாம் தம் வாழ்நாளில் வீணாகிவிட்ட நாளாக எண்ணி வருந்தினர் என்பதை,

“விழுப்புண் படாநாள் எல்லாம் வழக்கினுள்

வைக்குந்தன் நாளை எடுத்து”⁵³

என்ற வள்ளுவரின் வாக்கு மூலம் அறியமுடிகிறது.

போர்க்குணம் மிக்க வீரர்களை மறவர், மன்னர், பொருநர், மழவர் எனப் பல பெயர்களால் குறிப்பிடப்படுவர். அதுமட்டுமல்லாமல் வீரமிருந்தவர்களை மனிதன் எதிர்க்க முடியாத சிங்கம், சிறுத்தை ஆகியவற்றோடும், தீ, காற்று வெள்ளம் போன்ற இயற்கை சக்தியோடும் உவமித்தும், உருவகப்படுத்தியும் கூறுவதிலிருந்து வீரரின் மற உணர்வின் தன்மையை உணரமுடிகிறது.

வீரர்கள் தன்னைக் காட்டிலும் இளைத்தவர்களை வீணான துன்பத்திற்கு உள்ளாக்கி தான் மட்டும் இன்பம் அடையும் பண்பினை உடையவர்கள் அல்லர். மற்றவர்களை விடவும் தான் ஆற்றல் மிக்கவன் என்று தற்பெருமைப் பேசிக்கொள்வதும் இல்லை, தான் செய்யத்தொடங்கிய கொள்கையிலே உறுதியாக நின்று எதிர்வரும் தடங்கல்களை எதிர்த்து வெற்றி பெறுபவர்கள் ஆவர். தன்னைக் காரணமில்லாமல் தாழ்வாகப் பேசுபவர்கள் நாணும்படி அவர்தம் செருக்கினை அழிப்பர் இது வீரர்களின் மரபாகும்.

பொதுமக்களின் உயிருக்கு ஆபத்து ஏற்பட்டாமல் அவர்களுக்கு அறிவித்தபின்னரே போர்செய்வது மரபாகும். பண்டையத் தமிழர்கள் கொடுமையான போரிலும் அறநெறி சிதையாமல் போரிட்டனர் என்பதைப் பின்வரும் புலவர் நெட்டிமையார் பாடலானது எடுத்துரைக்கிறது.

“ஆவும் ஆன்இயல் பார்ப்பன மாக்களும்
பெண்டிரும் பிணியுடையீரும் பேணித்
தென்புலம் வாழ்நருக்கு அரும்கடன் இறுக்கும்
பொன்போல் புதல்வர்ப் பெறாஅ தீரும்
எம்அம்பு கடிவிடுதும் நும் அரண் சேர்மின் என
அறத்தாறு நுவலும் பூட்கை”⁵⁴

என்னும் அடிகளில், பசுவின் தன்மைக்கொண்ட பார்ப்பனர்கள், பெண்கள், நோயாளிகள், புதல்வர்களைப் பெறாதவர்கள், குழந்தைகள் ஆகியோர் அனைவரையும் பாதுகாப்பான இடத்தில் விட்டபிறகே போர்செய்வது மரபாகும்.

போர்க்களத்தில் போரிடும் வீரர்கள் உறவினரென்றும் மாற்றாரும் என்று பாரபட்சம் கருதாமல் போரிட்டனர். தன்னோடு போர் செய்ய துணிந்தவர் யார் என எதிரிகள் நாணமுறக் கேட்டு போர்ப்புரிந்து வெற்றியும் பெற்றனர்.

போரில் விழுப்புண் படுவதற்கு ஈடாக களிறு எறிதல் பேசப்படுகிறது. பொர்க்களத்தில் ஆயிரம் களிறுகளை வென்றவர்களுக்கு பாடப்படுவது பரணி ஆகும். களிறு எறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடன் என்று பொன்முடியார் குறிப்பிடுகிறார். இதனால் வீரர்கள் போரில் மிகுந்த நாட்டம் கொண்டு இருந்தமையை அறியமுடிகிறது.

வீரர்களை பகைவர் நாட்டு யானைகள் போரில் முன்னேறவிடாது தடுக்கின்றது. அப்போது வீரர்கள் யானைகளை வென்ற திறத்தினை குடபுலவியனார் பின்வரும் பாடலில் விளக்குகிறார்.

“குன்றத்து இறுத்த குரீஇ இனம் போல
அம்புசென்று இறுத்த அரும்புண் யானைத்
தூம்புடைத் தடக்கை வரியொடு நுமிந்து
நாஞ்சில் ஒப்ப நிலமிசைப் புரள
எறிதுகளம் படுத்த ஏந்துவாள் வலத்தர்”⁵⁵

கலக்கமடைந்த மலையிலே தங்கிய குருவிக் கூட்டம்போல அம்புகளால்
தைக்கப்பட்ட மாலைப்போன்ற யானைகளின் வாயினையும், துதிக்கையினையும்
வீரர்கள் வெட்டி வீழ்த்தினர். அவை நிலத்தினை உழுவதற்கு பயன்படும்
களப்பையினைப் போன்று கிடந்தது என்று குறிப்பிடகிறார்.

ஒரேப் படையினைச் சார்ந்த வீரர்கள் தோழமை உணர்வுடன்
செயல்பட்டனர். பின்னணிப் படையிலிருந்து போர்செய்த வீரன் ஒருவன் தன்
தோழன் முன்னணிப் படையினரால் வளைக்கப் பட்டிருப்பதைக் கண்டான்.
அப்போது தடுத்தற்கரிய தானைத் தலைவர்களையும் தன்னை சூழ்ந்துள்ள
படைவீரர்களையும் கடந்து சென்று வீரமுடன் போர் செய்ததை ஒருஉத்தனார்
சங்கிலியால் கட்டப்பட்ட யானையுடன் ஒப்பிட்டுக் கூறுகின்றார்.

வீரர்கள் போர்க்களத்தின் நடுவில் ஆராக்கால்கள் செருகப்பட்ட குடம்
போல் வேலானது மார்பகத்தில் பாய்ந்து உயிரை நீக்கும் நிலையிருந்தும்
தனது தோழனுக்காகவும் போர் செய்துள்ளனர். வீரர்களிடம் தோழமை
உணர்வானது மேலோங்கி காணப்பட்டது.

வீரர்கள் பழிஉணர்வு மிக்கவர்களாகவும் இருந்தனர். முதல் நாள்
போரில் தாக்கப்பட்ட படைவீரர், மறுநாள் போரில் தம் பழியினைத் தீர்த்துக்
கொண்டனர். முதல் நாள் போரில் தன் அண்ணனை இழந்த தம்பி ஒருவன்
மறுநாள் போரில் எதிரிப்படையிலிருந்து தன் அண்ணனைக் கொன்ற வீரனை
அவன் பழிவாங்க தேடிப்போய் போர்செய்யும் பாங்கினைப் பின்வரும்
அரிசில்கிழாரின் பாடல் தெரிவிக்கிறது.

“தோல்தா தோல்தா என்றி தோலொடு

துறுகல் மறையினும் உய்குவை போலாய்

நெருநல் எல்லைநீ எறிந்தோன் தம்பி

அகல்பெய் குன்றின் சுழலும் கண்ணன்

பேரூர் அட்ட கள்ளிற்கு

ஓர்இல் கோயில் தேருமால் நின்னே”⁵⁶

என்ற பாடலில், குண்டுக்கல் ஒன்றை கொண்டு நீ உன் மார்பினை மறைத்தாலும் பிழைப்பதற்கு வாய்ப்பில்லை. நேற்று பகலில் உன்னால் கொல்லப்பட்டவனுடைய தம்பியானவன் அகலில் போட்ட குன்றிமணி உருளுதல் போல சிவந்து சுழலுகின்ற கண்களைக்கொண்டு உன்னை, தேடுகிறான். பெரிய ஊரில் காய்ச்சியக் கள்ளினைப்பெற வீட்டுக்குள் புகுந்து கள் முகந்து குடிக்கும் கலயத்தைத் தேடுவது போல உன்னை தீவிரமாகத் தேடுகிறான் என்று குறிப்பிடுகிறார்.

தம் படையிலுள்ள யானைகளையும், குதிரைகளையும் கொன்றவர் களையும் வர்களை விட்டுவைக்காமல், மறுநாள் போர்க்களத்தில் வஞ்சம் தீர்த்துள்ளனர். இதிலிருந்து சங்க காலத்தில் போரானது தொடர்ந்து நடைபெற்றதையும் வீரர்களின் இயல்பினையும், அவர்தம் பழிவாங்கும் உணர்வினையும் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

4.5. வீரர்களுக்கான பட்டங்களும் - நடுகல் சிறப்பும்

சங்க காலத்தில் போர்க்களத்தில் வீரர்கள் வீரகுணம் மிகுந்தவர்களாக செயல்பட்டனர். போர்க்களத்தில் பல வீரநிகழ்வுகளை வெளிப்படுத்தினர். வீரர்களைப் போற்றும் வகையிலும் அவர்களை சிறப்பிக்கும் வகையிலும் அவர்களுக்குப் பல பட்டங்களும், சிறப்புப் பெயர்களும் வழங்கப்பட்டனர்.

போர்க்களத்தில் வெற்றி பெறுவதற்கு உடல் வலிமை மட்டும் போதாது. மனவலிமையும் வேண்டும் வினைதிட்பம் என்பது ஒருவனது மனதிட்பத்தைப் பொறுத்து தான் அமையும் என்ற வள்ளுவர். கூற்றுக்கு ஏற்ப மனதிட்பமுடைய வீரர்கள் இருந்தனர்.

மன்னர்கள் போரில் சிறப்புப் பெற்ற படைத் தலைவர்களுக்கு ஏனாதி என்ற பட்டத்தினையும் அதற்கு அடையாளமாக ஒரு அழகிய மோதிரத்தையும் பரிசாக வழங்கினர் இதனை,

“போர்க்கெல்லாம் தானாதியாக தார்வேந்தன்

மோதிரம் கேள் ஏனாதி பட்டத்திவன்”⁵⁷

என்ற பாடல் அடிகளின் மூலம் உணரமுடிகிறது.

“திருக்கிள்ளி விழுப்புண்பட்ட திருமேனியை வியந்து மாடலன் ஒருவன், ஏனாதி நாதனே! உன் மேனி கண்ணுக்கினியதன்று, ஆயினும் உன் புகழ் செவிக்கு இனியது. உன் முன்னே புறங்காட்டி ஓடிய பகைவரோ காட்சிக்கு இனியவர். ஆனால் மாட்சியற்றவர் என மகிழ்ந்து பாடினான்”⁵⁸ என்று ரா.பி. சேதுப்பிள்ளை தம்முடைய நூலில் குறிப்பிட்டுச் சொல்வது இங்கு நோக்கத்தக்கது.

மன்னன் வழங்கிய மற்றொரு பட்டம் மாராயம் என்பதாகும். போரில் சிறப்பாக வெற்றி பெற்ற வீரனுக்கு மன்னர்கள் மனம் உவந்து அவர்களுக்குத் தேவையான பட்டமும், வரிசையும், அளித்தனர். “பாலாற்றங் கரையில் நடந்தப் போரில் வெம்போர் புரிந்து வெற்றிப் பெற்ற ஒருவீரனை பாலாற்று வென்றனன்”⁵⁹ என்ற பட்டமளித்து மன்னன் சிறப்பித்தான்.

“செய்யாற்றங் கரையில் நடந்த போரில் மாற்றாரை வென்ற வீரனுக்கு செய்யாற்றுக் கொண்டான் என்ற பெயரினை வழங்கிப் பாராட்டினர். போர்க்களத்தில் மாற்றாரின் வில்லில் இருந்த முந்துவந்த அம்புகளை மலைப்போன்ற தன் மார்பிலே தாங்கி நின்றான் ஒருவீரன். அவனது வீரத்தைப்பாராட்டி ‘சரந்தாங்கி’ என்ற சிறப்புப் பெயரினை அவனுக்கு வழங்கினர். போர்க்களத்தில் பயம் என்பதை சிறிதும் அறியாமல் துணிச்சலோடு போரிட்ட வீரனை பயமறியான்”⁶⁰ என்று அவனுக்கு பெயரிட்டு சிறப்பித்தனர்.

வீரர்கள் போருக்குச் செல்லும் முன்பு கொற்றவை தெய்வத்தை வணங்கினர். கொற்றவையானது வீரர்களின் தாயாகவும், தெய்வத்திருவாகவும், வெற்றி தரும் முகமாகவும் விளங்கியதால், கொற்றவையை வழிபட்டும், பலியிட்டும், படையலிட்டும் விழாவாகக் கொண்டாடினர்.

போரில் வெற்றி வீரர்கள் மார்பில் பட்ட விழுப்புண்ணைத் திறந்து வரும் குருதியை கொற்றவைக்கு பலியிட்டனர். இந்த பலியின் மூலம் கிடைக்கும்

சக்தி தமது அரசனை சென்றடையும் என்று நம்பிக்கைக் கொண்டிருந்தனர். போர்க்களத்தில் விழுப்புண்பட்ட வீரனைத் தீண்டப் பேய்கள் கூட அஞ்சும் என்பதை கீழ்க்காணும் அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

“அடல் அஞ்சா நெடுந்தகைப் புண்

தொடல் அஞ்சி துடித்து நீங்கின்று”⁶¹

4.5. நடுகல் சிறப்பு

சங்ககாலத் தமிழ் மறவர்கள் வீரத்தைத் தங்கள் உயிராக மதித்துப் போற்றினர். இதனை திரு.வி.கலியாணசுந்தரனார், “அகம் ஒலிக்கும் காதல், புறம் முழங்கும் வீரம் இவை இரண்டும் தமிழனின் நுரையீரல்”⁶² என்று குறிப்பிடுகிறார்.

போர்க்களத்தில் வீரமரணம் அடைவதன் மூலம் பெரும்பேறு கிடைக்கும் என்று நம்பிக்கைக் கொண்டிருந்தனர். வீரர்கள் தங்கள் நாட்டுக்காக உயிரையும் கொடுக்க துணிந்தனர்.

வீரர்களை வியந்து போற்றியது தமிழ்நாடு, போர் முனையில் விழுப்புண் பட்டு இறந்தவர்களுக்கும், கரும்புலியைப் போன்று எதிர்ப்படையை வென்று மாண்ட காளையர்களுக்கும் வீரக்கல் நட்டு சிறப்பு செய்தனர். இந்த தமிழர் பண்பாட்டை திருவள்ளுவர் பின்வரும் குறளில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“என்ஐமுன் நில்லன்பின் தெவ்வீர் பலர்என்ஐ

முன்நின்று கல்நின்றவர்”⁶³

இவ்வாறாகத் தமிழர்கள் படையில் முன்சென்று போரில் வீர மரணம் அடையத் துணிந்தவர்கள் என்பதைத் தெளிவுபடுத்துகிறது.

தொல்காப்பியர் தம் காலத்தில் இருந்த நடுகல் வழக்கத்தினை, ‘வெறியறி சிறப்பின் வெவ்வாய் வேலன்’ எனத் தொடங்கும் நூற்பாவில் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

“காட்சி கால்கோள் நீர்ப்படை நடுகல்
சீர்தரு சிறப்பின் பெரும்படை வாழ்த்தல்
என்று இருமூன்று மரபில் கல்லொடு புணர்”⁶⁴

என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

இறந்துபோன வீரனுடைய பெருமையை உணர்த்தும் வகையில் அவனுக்கு நடுகல்நட்டு வழிபாடு செய்கின்ற முறையும், வீரமரணமடைந்த மன்னனுக்கு நடுகல்நட்டு அதனைச் சுற்றி மதில் அமைத்து கோயில்கட்டி வழிபாடு செய்கின்ற முறையுமாகிய இருவேறு முறைகள் இருந்தன. மன்னனுக்கு அமைக்கப்பட்ட கோயில் பெரும்படைக் கரெட்டம் என்று வழங்கப்பட்டது. இந்த வழக்கம் தான் காலப்போக்கில் உருவ வழிபாடாக மாறியிருக்க வேண்டும்.

பகைவர் கவர்ந்துசென்ற ஆநிரைகளை மீட்டுவரும் போது ஒருவன் தனித்து நின்று போரிட்டு மாண்டான். அந்த வீரனுக்கு நடுகல் வைக்கப்பட்ட செய்தியினைப் பின்வரும் புறநானூற்றுப் பாடலடிகள் மூலம் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

“பல்லாத் திரள்திரை பெயர்தரப் பெயர்தந்து

.....

கொல்புனல் சிறையின் விலங்கியோன் கல்லே”⁶⁵

என்று கூறியுள்ளது.

கடுமான் என்னும் வீரன் போரில் இறந்தபோது அவனுக்கு நடுகல் நட்டு வழிபாடு செய்ததை கோனாட்டு முகையலூர் சிறுகதும்பியார் பாடியுள்ளார்.

“ஊர்நனி பிறந்த பார்முதிர் பறந்தலை

ஓங்குநிலை வேங்கை ஒள்ளிணர் நிறுவீப்

போந்தையந் தோட்டில் புணைந்தனர் தொடுத்துப்

பல்லான் கோவலர் படலை சூட்டக்

கல்லாயினைக் கடுமான் தோன்றல்”⁶⁶

வெட்சிப் போரில் மாண்ட வீரனுக்கு நடுகல்நாட்டி, துணியால் பந்தல் அமைத்து வழிபட்ட செய்தியினை,

“மடஞ்சால் மந்தை அணிமயிர் சூட்டி
இடம்மறர் கொள்ளாம் சிறுவழிப்
படஞ்செய் பந்தர்க் கல்மிசை அதுவே”⁶⁷

என்று வடமேதாங்கிழார் பாடியுள்ளார். போர்க்களத்தில் இறந்துபோன வீரர்களில் பெயரும், பீடும் நடுகல்லில் பொறித்து மயில்தோகை சூட்டி வழிபாடு செய்ததனை,

“பரலுடை மருங்கிற் பதுக்கை சேர்த்தி
மரல்வகுந்து தொடுத்த செம்பூங் கண்ணியொடு
அணிமயிர் பீலிசூட்டிப் பெயர் பொறித்து
இனி நட்டனரே கல்லும்”⁶⁸

எனும் புறநானூற்றுப் பாடல்வரியானது எடுத்துரைக்கின்றது.

அதியமான் நெடுமானஞ்சி என்னும் சிற்றரசன் போர்க்களத்தில் உயிர்நீத்தபோது அவனது நினைவாக நடுகல்நட்டு மயில் பீலியால் அதனை அலங்கரித்து, கள்ளினை படையலாக வைத்து வழிபாடு செய்ததை,

“நடுகல் பீலி சூட்டி நார்அரி
சிறுகலத்து உகுப்பவுங் கொள்வன் கொல்லோ
கோடுயர் பிறங்குமலை கெழீஇய
நாடுடன் கொடுப்பவுங் கொள்ளா தோனே”⁶⁹

என்ற ஔவையார் பாடல் மூலம் உணரமுடிகிறது.

பகைவரின் படையிலிருந்த கொல்களிற்று யானையை சிங்கம் போல் சினம்கொண்டு யானையை மாய்த்து வீழ்ந்துப்போன ஒரு வீரனுக்கு நடுகல்

நாட்டிக் கடவுள்போல அவனைக் கருதி, நெல்லும், பூவும் தூவி அக்கல்லினை வழிபட்டனர். இதனை,

“ஒன்னாத் தெவ்வர் முன்னின்று விலங்கி
ஒளிநேந்து மருப்பிற் களிநெறிந்து வீழ்ந்தெனக்
கல்லே பரவின் அல்லது
நெல்லுகித்துப் பரவுங் கடவுளும் இவ்வே”⁷⁰

என்ற மாங்குடி மருதநார் பாடல் மூலம் அறியமுடிகிறது.

ஊரின் புறத்திலே உள்ள நடுகல்லுக்கு பெண்கள் நன்னீராட்டி, பலியூட்டி, நெய்விளக்கு ஏற்றி வழிபாடுசெய்தனர். அவர்கள் ஏற்றிய விளக்கின் புகையானது. மேகம்போலப் படர்ந்து தெருவெல்லாம் காட்சியளித்ததனை,

“இல்லடு கள்ளின் சில்குடிச் சீறார்ப்
புடை நடுகல்லின் நாட்பலி பூட்டி
நன்னீர் ஆட்டி நெய் நறைக் கொளீஇய
மங்குல் மாப்புகை மறுகுடன் கமழும்”⁷¹

என்று மதுரை வாணிகன் இளவேட்டனார் பாடியுள்ளார்.

ஆட்சித் திறமையாலும், கொடைப் பண்பினாலும் மக்கள் அனைவருக்கும் நிழல்தரும் கொடையினைப் பொன்று ஆட்சி செய்தவன் கோப்பெருஞ்சோழன் ஆவான். அவன் வடக்கிருந்து உயிர்நீத்தபோது அவனுக்கும் நடுகல் நடப்பட்டது. இவ்வாறாக வீரர்களுக்கு மட்டுமல்லாது சான்றோர்களுக்கும் நடுகற்கள் வைத்து வணங்கப்பட்டதை,

“பலர்க்கு நிழலாகி உலகம் மீக்கூறித்
தலைப் போகன்மையிற் சிறுவழி மடங்கி
நிலைபேறு நடுகல் ஆகியக் கண்ணும்
இடம்கொடுத்து அளிப்ப”⁷²

என்று பொத்தியார் பாடலானது எடுத்துக்கூறுகிறது.

ஆடவர் மட்டுமல்லாமல் மறக்குடி மகளிரும் தங்கள் குடிப்பெருமையைக் காப்பதிலே கண்ணும் கருத்துமாக இருந்தனர். குடும்பத்தின் பரம்பரைப் பண்பானது அவர்களிடம் குடிக் கொண்டிருந்தது. வீரமரணம் அடைந்த தனது தலைவனுக்கு நடுகல் நட்டு வழிப்பாடு செய்தனர். அதனைத் தங்கள் கடமையாகவும் கருதி வாழ்ந்தனர் என்பதை,

“ஒலிமென் கூந்தல் ஒண்ணுதல் அரிவை

நடுகல் கைதொழுது பரவும் ஓடியாது

விருந்து எதிர்பெறுகதில் பாணே என்னையும்

ஓ..... வேந்தனொடு

நாடுதரு விழுப்புகை எய்துக எனவே”⁷³

என்று அல்லூர் நன்முல்லையார் குறிப்பிடுகின்றார்.

மறக்குடிப் பெண்கள் தங்கள் கற்பு நெறியிலிருந்து தவறாமல் வாழ்வதையே பெரும்பேராகக் கருதி வாழ்ந்தனர். கணவன் இறந்த பின்பு வேறுஒரு ஆடவரை மணம்புரிந்து கொள்ளாது. கணவனின் அன்பினை நினைத்துக் கடுமையான கைம்மை நோன்பு மேற்கொண்டு வாழ்ந்தனர்.

சேரமான் குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதனும், சோழனும் ஒருவரையொருவர் எதிர்த்துப் போரிட்டுப் இருவரும் இறந்துவிட்டனர். அவர்களுடைய இறப்புக்குப்பின் அந்தப் போரானது நின்றுவிட்டது. அந்த இருமன்னர்களின் மனைவியும் இறந்து போன தன் கணவனின் மார்பினைத் தழுவிக்கிடந்தனர். இதனை,

“உடன்வீழ்ந் தன்றால் அமரே! பெண்டிரும்

பாசடகு மிசையார் பனிநீர் மூழ்கார்

மார்பகம் பொருந்தி ஆங்கமைந்தனரே”⁷⁴

இவ்வரிகளின் மூலம் அக்கால மகளிர் தம் கணவன்மீது கொண்டிருந்த ஆழமான அன்பினையும், வீரப் பண்பினைப் போற்றியப் பாங்கினையும் உணரமுடிகிறது.

கணவனை இழந்த அக்கால மறக்குடி மகளிர் எவரும் வற்புறுத்தாமல் தாமாகவே விரும்பி கைம்மை நோன்பினை மேற்கொண்டனர். இதிலிருந்து கணவனும் மனைவியும் இணைந்த வாழ்ந்த இல்லற வாழ்வின் நெறியினை உணரமுடிகிறது. இவ்வுண்மையினை,

“அளியதாமே சிறுவென் ஆம்பல்

இளைய மாகத் தழை ஆயினவே

பெருவளக் கொழுநன் மாய்ந்தெனப் பொழுதுமறுத்து

இன்னா வைகல் உண்ணும்

அல்லிப்படுஉம் புல்லா யினவே”⁷⁵

என்னும் ஓக்கூர் மாசாத்தனாரின் பாடல், கணவனும், மனைவியும் இளமைப் பருவத்தில் இன்பத்தோடு இருந்தபோது அணிந்துக் கொள்வதற்கு தழையாகப் பயன்பட்ட ஆம்பல் தான் இப்போது கணவனை இழந்து நிற்கும் தற்போதைய நிலையில் தான் உண்ணக்கூடிய உணவாக அமைகிறது என்று கூறுவதிலிருந்து கணவனும், மனைவியும் இணைந்து வாழ்ந்த இல்லற நெறியை உணரமுடிகிறது.

கதிர்மகாதேவன் நடுகல்வழிபாடு பற்றிக் குறிப்பிடும் போது “உலகெங்கிலும் பல சமுதாயங்களில் வீரர்வழிபாடும் வணக்கமும் காணப்படுகின்றன என்கிறார். மேலும் சாகுவிக் என்ற அறிஞர் நடுகல்பற்றியக் குறிப்பினை ‘வீரநிலைக் காலச் சமயம்’ என்ற தலைப்பில் கூறியுள்ளார்.

பண்டைய தமிழகத்தில் வீரர்வழிபாடு மிகவும் மேலோங்கி இருந்தது. இந்த நடுகல் வழிபாடுதான் பிற்காலத்தில் உருவ வழிபாட்டிற்கும், கோயில்களின் தோற்றத்துக்கும் அடிப்படைக் காரணம் என்பர் ஆராய்ச்சியாளர்.

போரில் மாண்ட வீரர்களுக்கு மட்டுமல்லாது வீரமங்கையர்களுக்கும் நடுகல் நட்டனர். அன்று நடப்பட்ட நடுகல் வழக்கமே இன்று இறந்து போனவர்களுக்கு பத்து அல்லது பதினாறாம் நாளில் கல்நிறுத்தும் சடங்கிற்கு வழிகாட்டியாக அமைந்துள்ளது.

மேற்கண்ட சான்றுகள் மூலம் சங்க இலக்கியத்தில் வீரர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட பெருமதிப்பும், மரியாதையையும் அறியமுடிகிறது.

4.6. மறக்குடி மகளிர்

சங்க காலமானது போரில் ஒருவரை ஒருவர் வெற்றி கொள்வதனை பெருமையாக கருதிய காலம் ஆகும். வீரஉணர்வுக்கு பெருமளவுக்கு சிறப்பளித்தனர். ஆண்கள் மட்டுமல்லாமல் பெண்களும் வீரப்பண்பு மிக்கவர்களாக விளங்கிய காலம் சங்ககாலம் ஆகும்.

மறக்குடி மகளிர் தன் கணவன் 'மறவன்' என்று அழைக்கப்பட வேண்டும் என்பதற்காகவே நாட்டில் போர் நிகழ வேண்டும் என்று நினைத்தனர்.

நாட்டுக்காக போரில் உயிர்துறத்தல் என்பது சிறப்பானதாகக் கருதப்பட்டது. தனது மகன் வளரும் போதே வீரனாக இருந்தால்தான் தன் தலைமுறைக்கே பெருமை என்று நினைக்கும் மறத்தன்மை பொருந்திய தாயினைப் பற்றி பின்வரும் பாடல் மூலம் அறியமுடிகிறது.

“சிறிற் றந்நூண் பற்றிய நின்மகன்

யாண்டுளனோ எனவினவுதி என்மகன்

யாண்டு உளன் ஆயினும் அறியேன் ஓரும்

புலிசேர்ந்து போகிய கல்அளை போல

ஈன்ற வயிறோ இதுவே

தோன்றுவன் மாதோ போர்க்களத்தானே”⁷⁶

என்ற பாடல் அடிகள் புலி கிடந்த குகைப்போல அவனைப் பெற்ற வயிறு இங்கே இருக்கிறது. அவன் போர்க்களத்தில்தான் இருப்பான் என்று மொழிகிறாள் புறநானூற்றுத் தாய்.

ஒரு வீரன் கடல் போன்று பரந்து விளங்குகின்ற பாசறையோடு கூடிய போர்க்களத்தின் நடுவில் நின்று வேற்படையை உடைய பகைவர் பலரை அழித்தான். இவ்வாறு வேல் எறிந்தும். அம்புகளைத் தொடுத்தும் பகைவரை அழித்த வீரன், இடையில் பகைவன் ஓரவனால் தாக்கப்பட்டு உடல்சிதைய வீர மரணம் அடைந்தான். அவ்வீரன் இறந்த செய்தியைக் கேட்ட அவள் தாய் உள்ளத்தில் சிறிதும் அஞ்சாமல் போரிட்டு மாண்ட தன் மகனைப் பெற்ற மகிழ்ச்சியால் வற்றிய தனங்களில் மீண்டும் பால் சுரக்கும் அளவுக்கு பெருஉவகைக் கொண்டாள். இதனை ஓளவையார்,

“கடல் கிளர்ந்த தன்ன கட்டூர் நாப்பன்

வெந்து வாய் மடித்து வேல்தலைப் பெயரித்

தோடு உகைத்து எழுதருஉத் துரந்து எறி நாட்டின்

வருபடை போழ்ந்து வாய்ப்பட விலங்கி

இடைப்பட அழுவத்துச் சிதைந்து வேறாகிய

சிறைப்புடை யாளன் மாண்புகண் டருளி

வாடு முலை ஊறிச் சுரந்தன

ஓடாப் பூட்கை விடலை தாய்க்கே”⁷⁷

என்ற பாடலில் தன் மகன் வீர மரணம் அடைந்ததைக் கண்டு மகிழும் தாயின் உள்ளத்தைக் காணமுடிகிறது.

ஒரு தாய் தன் புதல்வன் புறமுதுகிட்டுப் போர்க்களத்தில் இருந்து ஓடிப்போனான் என்று பலர் கூறக்கேட்ட அவள் தன் நெஞ்சமானது பதபதைத்து, உடனே கையில் வாளை ஏந்தி போர்க்களத்தை நோக்கி ஓடினாள். என் மகன் புறமுதுகிட்டு ஓடியிருப்பானாயின் அவனுக்கு பால் கொடுத்த என் மார்பகத்தை அறுத்தெரிவேன் என்று வஞ்சினம் கூறினாள்.

போர்க்களத்தில் கிடக்கம் பிணக்குவியலைத் துழாவித் தேடுகிறாள். அப்போது தன் மகன் குருதிபடிய சிதைந்து வோறகிக் கிடந்ததைக் கண்டாள். அப்போது சிறிதும் மனம் கலங்காது. தனது மகனின் வீர மரணத்தை நினைத்து அவள் அடைந்த மகிழ்ச்சியானது அவனைப் பெற்றெடுத்தபோது இருந்ததைவிட நூறுமடங்கு பெரிதாக இருந்தது என்கிறாள். இதனை,

“நரம்பு எழுந்து உலறிய நிரம்பா மென்தோள்
முளரி மருங்கின் முதியோள் சிறுவன்
படை அழிந்து மாறினான் என்று பலர்கூற
மண்டு அமர்க்கு உடைந்தனன் ஆயின் உண்டஎன்
முலை அறுத்திடுவேன் யான்எனச் சினைஇக்
கொண்ட வாளொடு படுபிணம் பெயராச்
செங்களம் துழவுவோள் சிதைந்து வோறிகய
படுமகன் கிடைக்க காணாஉ
ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிது உவந்தனளே”⁷⁸

என்ற காக்கைப் பாடினியார் நச்செள்ளையார் பாடல் வரிகள் தாயின் பெருமையையும், வீரத்தையும், மான உணர்வினையும் எடுத்துக்காட்டுகிறது.

ஒரு பெண் நாட்டில் போர் நடந்த போது முதல்நாள் தன் தந்தையை இழக்கிறாள். அடுத்தநாளில் தன் தனையனை இழக்கிறாள். அடுத்த நாள் தன் கணவனையும் இழக்கிறாள். இவ்வாறாக தனது குடும்ப உறுப்பினர்கள் அனைவரையும் இழந்த பிறகும் மனம் சிறிதும் கலங்காமல். எஞ்சியிருக்கும் பால்குடி மாறாத தனது ஒரே மகனையும் தலைவாரிப் பூச்சுட்டி, அலங்கரித்து அழகுப்பார்த்து, போருக்கு அனுப்புகிறாள், இதிலிருந்து அந்தப் பெண்ணின் மற உணர்வினை அறியமுடிகிறது. இவ்வுண்மையை,

“கெடுக சிந்தை கடிதுஇவள் துணிவே
முதின் மகளிர் ஆதல் தகுமே
மேல்நாள் உற்ற செருவிற்கு இவள் தன்னை

யானை எறிந்து களத்து ஒழிந்தனனே
நெருநல் உற்ற செருவிற்கு இவள் கொழுநன்
பெருநிரை விலக்கி ஆண்டுப் பட்டனனே
இன்றும் செருப்பறை கேட்டு விருப்புற்று மங்கி
வேல் கைக்கொடுத்து வெளிது விரித்து உடஇப்
பாறு மயிர்க் குடுமி எண்ணெய் நீவி
ஒரு மகன் அல்லது இல்லோள்
செருமுக நோக்கி செல்கவென விடுமே”⁷⁹

இப்பாடலானது மறக்குடிப் பிறந்த மகள் ஒருத்தியின் துணியையம், வீரத்தையும் விளக்குவதாக அமைந்துள்ளது.

சங்க காலத்தில் ஆடவர்கள் மட்டுமின்றி மகளிரும் வீரப்பண்புடன் விளங்கினர். தனது கணவன் போரில் புகழ் பெறுவதற்காகவே பேரானது நிகழவேண்டும் என வேண்டிக் கொண்டனர். இதனை,

“களிறு பொராக் கலங்கு கழல்முள் வேலி
அரிதுஉண் கூவல் அறுங்குடிச் சீறார்
ஒலிமென் கூந்தல் ஒண்ணுதல் அதிவை
நடுகல் கைதொழுது பரவும் ஓடியாது
விருந்து எதிர் பெறுகதில் பயனே என்ஐயும்
ஓ..... வேந்தனொடு
நாடுதரு விழுப்புகை எய்துக எனவே”⁸⁰

என்னும் பாடலில் பகை ஏற்படுவதால் போர் செய்யபுகுதலும், அதனால் தன் கணவனுக்கு பெரும் பொருள் கிடைத்தலும், விருந்தினர் தன் கணவனை வரவேற்க வேண்டும் என விரும்பி கடுகல் வழிபாடு செய்கிறாள் என்பதை அறியமுடிகிறது.

பெண்கேட்டு வந்த மன்னர்களை பெண்கள் ஒத்துக்கொள்ள சூழ்நிலைக் காரணமாகவும் போர்கள் நடைபெற்றிருக்கிறது. போரினால் நாட்டின்

வளங்கள் அனைத்தும் கெட்டுப் போன நிலையிலும் பெண்வீட்டார் மனம்
இரங்காமல் இருக்கின்ற நிலையை,

“மதிலும் ஞாயில் இன்றே! கிடங்கும்
நீஇர் இன்மையின் கன்று மேய்ந்து உகரும்
ஊரது நிலையும் இதுவை”⁸¹

எனும் பாடலடியானது எடுத்துரைக்கின்றது.

4.7. தமிழக மன்னர்களின் போர் வெற்றிகள்

தமிழகம் சேரநாடு, சோழநாடு, பாண்டியநாடு என முப்பெரும்
பிரிவுகளாக இருந்தது. இப்பகுதிகளை முறையே சேர, சோழர், பாண்டியர்
குடியினைச் சேர்ந்தவர்கள் நீண்ட காலம் ஆட்சிசெய்தனர். தமிழகத்தை
முடியுடை மூவேந்தர்கள் மட்டுமின்றி அவர்களுக்குட்பட்ட குறுநிலை
மன்னர்களும் ஆட்சி செலுத்தி வந்தனர்.

4.7.1. சேரமன்னர்களது வெற்றிகள்

மேற்குமலைத்தொடருக்கும், மேற்கு கடற்கரைத் தொடருக்கும்
இடைப்பட்ட நிலப்பகுதியே சேரநாடு என்பட்டது. தமிழ் இலக்கிய ஆய்வு
நூல்களில் சேர, சோழ, பாண்டியர் எனப் பிரித்து சேரரை முன்வைத்து
கூறுகின்றனர்.

பெருஞ்சோற்று உதியன் சேரலாதன்

வஞ்சியைத் தலைநகராகக் கொண்டு சேரநாட்டை ஆண்ட வேந்தருள்
பழைய மன்னன் பதிற்றுப்பத்தில் மறைந்துபோன முதல்பத்தின் தலைவன்
எனக் கருதப்படுகிறான். இரண்டாம் பத்தின் மிகப் பழமையான அரசன்
உதியஞ்சேரலாதன் என்று கா. அப்பாத்துரையார் கூறுகிறார்.

கவரவர்களுக்கும், பாண்டவர்களுக்கும் இடையே நடைபெற்ற பாரதப்
போரில் அப்படை வீரர்களுக்கு பெரஞ்சோரு வழங்கியவன் இவன்.
இம்மன்னனுடைய கொடைச் சிறப்பினை முடிநாகராயர்,

“அலங்குளைப் புரவி ஐவரோடு சினைஇ
நிலந்தலைக் கொண்ட பொலம் பூந்தும்பை
ஈராம் பதின்மரும் பொருது களத்து ஒழியப்
பெருஞ்சோற்று மிகுபதம் வரையாது கொடுத்தோய்”⁸²

என்று பாடியுள்ளார்.

இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன்

பதிற்றுப்பத்தில் உள்ள இரண்டாம் பத்தின் பாட்டுடைத் தலைவன் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் ஆவான். கடற்கரையின் வாயிலாகக் கடற் கொள்ளையர்களான கடம்பர்களை வென்று அவர்களது காவல் மரமான கடம்பினை வெட்டி முரசு செய்தான். இவ்வரலாற்று நிகழ்வை குமட்டூர் கண்ணனார்,

“இருமுந்நீர் துருத்தியுள்
முரணியோர் தலைச்சென்று
கடம்புமுதல் தடித்த கடுஞ்சின முன்பின்
நெடுஞ்சேரலாதன்”⁸³

என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். இமயவரம்பன் என்று சங்க இலக்கியங்களிலே புகழப்படுகின்றான். இமயவரம்பன் என்பதற்கு இமயமலைவரை தன் ஆணை செல்லும் எல்லை நிலமாகக் கொண்டவன் என்பது பொருளாகும். இதனை,

“ஆரியர் துவன்றிய பேரிசை இமயம்
தென்னங் குமரியொடு ஆயிடை
மன்மீக் கூறுநர் மறந்தபக் கடத்தே”⁸⁴

என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன்

பல யானைகளை சேர்ந்த கூட்டமானது மேகக் கூட்டம் போல் காட்சி அளிக்கும். அந்த யானைகளாகிய மேகக் கூட்டத்திற்கிடையே இவன் மிகுதியும் தோற்றமளித்ததால் பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன் என்று போற்றப்பட்டான்.

பூழிநாட்டை ஆண்ட இவன் உம்பற்காட்டின் மீது படையெடுத்து சென்று தனது ஆட்சியின் கீழ் கொண்டு வந்தான். இதனை,

“இமயவரம்பம் தம்பி அமைவர

உம்பற்காட்டைத் தன் கோல் நிற்றி”⁸⁵

என்ற பாடலானது கூறுகிறது.

சோழரும், பாண்டியரும், சில வேளிர் மன்னர்களும் ஒன்று திரண்டு வந்து இவனைத் தாக்கினார்கள். போரில் முதன்முதலில் பகைவரைத் தாக்கும்படை தார்ப்படை எனப்படும். அம்மன்னர்களின் தார்ப்படையை பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவனின் தாக்குதலால் அழிவுற்றது. இதனை,

“மைந்துலி பெரும் புகழ் அறியார் மலைந்த

போர்எதிர் வேந்தர் தார்அழிந்து ஓராஅலின்”⁸⁶

என்ற பதிகமானது குறிப்பிடுகிறது.

களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரல்

வாகை மரத்தை காவல்மரமாகக் கொண்டு நன்னன் எழில் மலைப் பகுதியில் அரசாண்டு வந்தான். அவனுக்கும் நார்முடிச்சேரலுக்கும் போர் மூண்டது. வாகைப்பறந்தலை என்னுமிடத்தில் போரானது நடைப்பெற்றது. இதில் நன்னன் கொல்லப்பட்டான். அவனது காவல் மரமான வாகையும் வெட்டி சாய்க்கப்பட்டது. இதனை, பதிற்றுப்பத்தின் நான்காம் பத்தின் பதிகம் பின்வருமாறு கூறுகின்றது.

“பூழி நாட்டை படையெடுத்து தழீஇ

உருள் பூங்கடம்பின் பெருவாயில் நன்னனை

நிலைச் செருவினாற்றலை யறுத்து அவன்

பொன்படு வாகை முழு முதல் தடிந்து”⁸⁷

என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இந்தப் போரின் வெற்றிக்கு பின்பு நார்முடிச்சேரல் மகிழ்ந்து இரவலர்களுக்கு வாரி வழங்கி வந்தான். இப்போரில் வென்றதன் மூலம் தான் இழந்த பூழி நாட்டினைத் திரும்பப் பெற்றான்.

சேரன் செங்குட்டுவன்

சேரன்செங்குட்டுவன் குட்ட நாட்டு கிழக்குப் பகுதியையும், பூழி நாட்டினையும் தன்னகத்தே கொண்டு அரசாண்டவன். சேரன் செங்குட்டுவனும் அறுகையும் சிறந்த நண்பர்கள். மோகூர் பழையன் என்பவன் அறுகையைத் தாக்கி வென்று அவனை சிறைப்பிடித்தான். இதனைக் கேள்விப்பட்ட செங்குட்டுவன் பழையனை அவனது ஊரிலே சென்று தாக்கி வெற்றிப்பெற்றான். இதனை,

“மோகூர் மன்ன முரசம் கொண்டு

நெடுமொழி பணிந்தவன் வேம்புமுதல் படிந்து”⁸⁸

என்றும்,

“வெல்போர் வேந்தரும் ஒன்றொழிந்து

மொய்வளம் செருக்கி மொசிந்து வரு மோகூர்

வலம்படு குழுஉ நிலைஅதிர மண்டி”⁸⁹

எனும் பாடலடிகள் தெரிவிக்கின்றன.

4.7.2. சோழ மன்னர்களது வெற்றிகள்

பெருநற்கிள்ளி: சோழ மன்னர்களுள் மிகவும் முற்பட்டவன். உறையூரை ஆண்ட முதல் சோழ அரசனாவான். ஆமூர் அரசன் மல்லனுக்கும் சோழன் பெருநற்கிள்ளிக்கும் பெரும் போர் நடந்தது. இப்போரில் சோழன் போரிட்ட காட்சியைப் பின்வரும் பாடலானது எடுத்துரைக்கிறது.

“முழவாரைப் போந்தை பொருந்திநின்று

யான் கண்டனன் அவன் ஆடாகுதலே”⁹⁰

அதாவது பசியால் பனைமரத்தை முறிக்கும் யானைப் போல பெருநற்கிள்ளி மிகுந்த வீரத்துடன் போரிட்டான். ஓடியும் பனைமரம் போல மல்லனது படையானது இரு பகுதியாகச் சிதைந்தது. பெருநற்கிள்ளி முன்னும், பின்னும் சூழ்ந்துகொண்ட மல்லனது படையை எதிர்த்து கடுமையாகப் போரிட்டு வென்றான்.

தென்னாட்டில் புகுந்து கலகம் செய்துவந்த வம்பர்களை (பரதவர்)
இவன் அடக்கினான். இதனை,

“தென்பரதவர் மிடல் சாய”⁹¹

என்னும் புறநானூற்றுப் பாடலடியின் மூலம் அறியமுடிகிறது.

கரிகால்சோழன்:

சோழ மன்னர்களில் மிகவும் புகழ்பெற்றவன் கரிகாலன் ஆவான். பட்டினப்பாலை, பொருநராற்றுப்படை, புறநானூறு ஆகிய நூல்களில் இம்மன்னனைப் பற்றிய குறிப்புகள் அதிகமாகப் பேசப்படுகிறது. கரிகாலன் தாயின் வயிற்றிலிருந்த போதே அவனுடையத் தந்தை இறந்துவிட்டான். எனவே அரசாட்சி பொறுப்பு கருவிலே அவனுக்குக் கிடைத்துவிட்டது. இதனை அவனது தாயானவள் பின்வருமாறு கூறுகிறாள்.

“தாய்வயிற்றிலிருந்து தாயம் எய்தி”⁹²

என்ற பொருநராற்றுப்படை பாடலடியானது சுட்டுகிறது. கரிகாலன் இளைஞனாக இருந்த போது நிகழ்த்தியப் போர்களில் வெண்ணிப்போர் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும். இப்போர் வெண்ணி என்னும் ஊரின் வாயிலை அடுத்திருந்த வெளியில் நடைப்பெற்றது. இந்தப் போரினைப் பற்றி புறநானூறும், பொருநராற்றுப்படையும் பின்வருமாறு கூறுகிறது.

“கலிகொள் யாணர் வெண்ணிப் பறந்தலை”⁹³

என்றும்,

“இரு பெருவேந்தரும் ஒருகளத்தவிய

வெண்ணித்தாக்கிய வெருவரு நோன்றாட்

கண்ணார் கண்ணிக் கரிகால் வளவன்”⁹⁴

என்றும் இடம்பெறும் அடிகள், வெண்ணியில் கரிகாலனை எதிர்த்து தாக்கியவர்களும் பதினோரு குலத்தலைவர்களும் இருபெரு வேந்தர்களும்

அடங்கி இருந்தனர். பேரின் முடிவில் கரிகாலன் வெற்றி பெற்றான். அவனை எதிர்த்த சேரரும், பாண்டியரும் போரில் மாண்டனர்.

இராசாவளி என்பது இலங்கையின் வரலாற்றைக் கூறும் பிற்கால நூலாகும். இந்நூலில் கரிகாலனது இலங்கைப் படையெடுப்புப் பற்றி குறிப்பு உள்ளது. கரிகாலன் இலங்கை மீது படையெடுத்துச் சென்று 12 ஆயிரம் இலங்கை மக்களை சிறைசெய்து தன் நாட்டிற்கு கொண்டுவந்து காவிரி ஆற்றுக்கு இரண்டு பக்கமும் கரைகள் அமைத்தான் என அந்த வரலாற்று நூல் கூறுகிறது.

கரிகாலன் இலங்கையின் மீது படையெடுத்துச் சென்றான். “கப்பற்படை வீரரை அழைத்துக் கொண்டு இலங்கை தீவை அடைந்தான். அதனை வென்று தன் தண்டத்தலைவன் ஒருவனை ஆளவிட்டு மீண்டான். மீண்டபோது 12ஆயிரம் குடிகளைச்சேர நாட்டிற்குக் கொணர்ந்தான்” என்கிறார் மா. இராசமாணிக்கனார்.

சோழன் நலங்கிள்ளி:

இம்மன்னன் தென்னம் பொருப்பின் நன்னாட்டில் இருந்த ஏழரண்களையும், காவலையும் அழித்து புலிச்சின்தை அங்கே பொறிக்கும் பேராற்றல் உடையவன் என்று கோவூர்கிழார் இம்மன்னனின் பேராற்றலை பின்வரும் பாடலடி மூலம் குறிப்பிடுகின்றார்.

“தென்னம் பொருப்பின் நன்னாட்டுள்ளும்

ஏமெயில் கதவம்

..... எறிந்து பொறிக்கும் ஆற்றலை”⁹⁵

என்ற பாடல் மூலம் கூறுகிறார். சேட்சென்னி உறந்தையைத் தலைநகராகக் கொண்டு அரசாண்டவன்.

குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன்:

புலவர்கள் எல்லோரும் இம்மன்னனைப் புகழ்ந்துப்பாடி பரிசில் பெற நாடிவந்தனர். அவர்களுக்கெல்லாம் கொடை வழங்கிய அதே நேரத்தில்

இவனது நாட்டமெல்லாம் சேரநாட்டினையும், பாண்டிய நாட்டினையும்
வெல்வதிலே குறியாக இருந்தது என்பதை,

“புலவரெல்லாம் நின்னோக்கினரே
நீயே மருந்தில் கணிச்சி வருந்த வட்டித்துக்
கூற்று வெகுண்டன்ன முன்பொடு
மாற்று இரு வேந்தர் மண் நோக்கினையே”⁹⁶

என்று பாடியுள்ளார். பகைவர்களின் கோட்டைகள் பலவற்றைக் கடந்து
குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய வளவன் வெற்றி பெற்றான். அவர்களது
முடிப்பொன்னைக் கொண்டு வீரக்கழல் செய்து அணிந்து கொண்டான். இவன்
படையெடுத்து வந்தால் தம் நாட்டை அழித்துவிடுவான் என்று பகைவர்கள்
அஞ்சி நடுங்கினர் என்று கூறப்படும் செய்திகள் அனைத்தும் குளமுற்றத்துத்
துஞ்சிய கிள்ளிவளவனது பேராற்றலைக் காட்டுகிறது.

சோழன் செங்கணான்:

சோழ அரசர்களுள் கடைசிப் புகழ் பெற்ற அரசன் சோழன்
செங்கணான் ஆவான். சோழநாட்டினை ஆண்டு செங்கணான் கொங்கு நாட்டை
ஆண்ட கணைக்கால் இரும்பொறையுடன் போர்செய்தான். இந்தப் போரில்
கணைக்காலிரும்பொறை தோல்வியுற்று சிறையில் அடைக்கப்பட்டான்.
விழுப்புண் படாது சாவது இழிவு என்று கருதினான். எனவே இறந்த
நிலையில் குழந்தைப் பிறந்தாலும், குறைப்பிறவியாக இருந்தாலும் வாளால்
விழுப்புண் உண்டாக்கி அந்தக் குழந்தையை புதைப்பது மறக்குடி மரபாகும்.
அப்படி இருக்க போரிட்டும் விழுப்புண் பெறாது பகைவரிடம் கைதியாகி அவர்
அளிக்கும் நீரினை உண்டு உயிர் வாழ நினைப்பது முறையாகுமோ என்று
மனம்நொந்த கணைக்கால் இரும்பொறை இறந்ததை,

“குழவி இறப்பினும் ஊண்தடி பிறப்பினும்
ஆள்அன்று என்று வாளின் தப்பார்

தொடர்ப்படு சூமலியின் இடர்ப்படுத்து இடுஇய
கேளல் கேளிர் வேளாண் சிறுபதம்
மதுகை யின்றி வயிற்றுத்தீ தணியத்
தாம் இரந்து உண்ணும் அளவை
ஈன்மரோ இவ்வுலகத் தானே”⁹⁷

என்னும் பாடலானது தெரிவிக்கின்றது.

4.7.3. பாண்டிய மன்னர்களது போர் வெற்றிகள்

சங்க காலத்தில் பாண்டியநாடு மேற்குக் கடற்கரையில் தற்போதைய திருவிதாங்கூர் வரையிலும் பரவியிருந்தது. பொதிகை மலையாடும் நாஞ்சில்நாடும் தென் திருவாங்கூர் வரையிலும் பாண்டிய நாட்டுடன் இணைந்து காணப்பட்டது.

பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன்

தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் என்று அழைக்கப்பட்டவன். தலையாலங்கானம் போரில் ஏழு அரசர்களை வென்றவன். சேரன், செம்பியன், திதியன், எழினி, எருமையூரன், இருங்கோ, பொருநன் ஆகிய ஏழு அரசர்களும் ஒன்றுகூடி இவனைத்தாக்கினர். பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனின் பெருமையையும், திறமையையும் அறியாதவர்கள் ஒன்றுதிரண்டு எதிர்த்துப் போரிட வந்தனர். அவர்கள் எழுவரின் வலிமையும் அடங்குமாறு தான் ஒருவனாகவே நின்று எதிர்த்துப் போர்க்களத்தில் வெற்றி கண்டதை பின்வரும் பாடலானது பறைசாற்றுகிறது.

“பொருதும் என்று தன் தலைவந்த

புணைகழல் எழுவர் நல்வலம் அடங்க

ஒருதான் ஆகிப்பொருது களத்து அடலே”⁹⁸

என்பது அப்பாடலாகும். ஒருவனை ஒருவன் கொல்லுதலும், ஒருவனிடம் ஒருவன் தோற்பதும் புதுமை அன்று. பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் திறமையை

அறியாமல் இருபெரிய மன்னனும் ஐந்து பெரிய வேளிரும் போர்த்தொடுத்து வந்தது நியாயமோ? என்று இடைக்குன்றார் கிழார் பாடுகிறார்.

முதுகுடுமிப் பெருவழுதி

இம்மன்னன் பல போர்களில் வெற்றிப் பெற்றவன் ஆவான். இமயமலைக்கு வடக்கிலுள்ள நாடுகளையும் குமரி முனைக்குத் தெற்கிலுள்ள கீழைக்கடலிலும், மேலைக் கடலிலும், இருந்த தீவுகளில் இவனது புகழ் பரவியிருந்தது. இவனிடம் யானைப்படையும், கடற்படையும் இருந்தது. இவன் பல வேள்விகளை செய்தமையால் பல்யாகசாலை என்னும் அடைமொழியோடு வழங்கப்பட்டான். இவன் தலையில் சூடியிருந்த மாலையானது பகைவர் நாட்டில் போர்த்தொடுத்து எதிரிகளை அழித்தபோது ஏற்பட்ட வெம்மையால் வாடியது என்று காரிகிழார் எனும் புலவர் குறிப்பிடுகிறார். இதனை,

“வாடுக இறைவநின் கண்ணி ஒன்னார்

நாடுசுடு கமழ்புகை எறித்தலோனே”⁹⁹

எனும் பாடலடியின் மூலம் அறியமுடிகிறது.

பாண்டியன் மாறன் வழுதி

மிகுந்த வீரம்மிக்கவனாக விளங்கிய மன்னனாவான். இவனது போர்சிறப்பினை மருதன் இளநாகனார் பின்வருமாறு கூறுகின்றார். மலைக்குகையில் வாழும் ஆண்புலி தூக்கம் கலைந்து, சோம்பல் முறித்து இரை தேடி எழுந்தது போல வடபுல மன்னரைப் போரில் வெல்லக்கருதி தேரினைச் செலுத்துபவனே நீ படைநடத்தினால் உன் எதிரிகள் இரங்கத் தக்கவர்களாவர். மீன் சுடும் புகைசூழ்ந்த உன் பகைநாட்டில் வறுமைக் குடிக்கொல்லும். தெய்வ வழிபாடுகள் நீங்கி பலிகொடுக்குமிடம் பாழாகிவிடும். தன்னை எதிர்த்தோர் நாடு இப்படிச்சுகாடாகி காட்சியளிக்கும் என்று வழுதியின் வீரச்சிறப்பினை எடுத்துரைக்கிறார். இதனை,

“அணங்கு உடை நெடுங்கோட்டு அளையகம் முனைஇ”¹⁰⁰

எனத்தொடங்கும் பாடல் மூலம் அறியமுடிகிறது.

4.8. போரும் அமைதியும்

பழந்தமிழர் போரின் கொடுமையினை நன்கு அறிந்திருந்தனர். நாட்டில் அமைதியானது குடிக்கொண்டால்தான் மக்கள் மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்வார்கள். மக்கள் விரும்பும் கலைகள் வளரும். வறுமைநிங்கி செல்வம் பிறக்கும். நாடுமுழுவதிலும் விழாக்களும், விளையாட்டுகளும் நடைபெறும். அமைதி நிலவும். இவ்வுண்மையை பசியும், பிணியும், பகையும், நிங்கி வசியும் வளனும் சுரக்க, என்ற சிலப்பதிகார அடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன.

அமைதியைக் கெடுக்கும் பகை உணர்வினை ஒருவன் விளையாட்டாகக் கூட விரும்புதல்கூடாது என்பதை வள்ளுவர் எடுத்துரைக்கின்றார்.

“பகை என்னும் பண்பில் அதனை ஒருவன்
நகையேயும் வேண்டற்பாற்று அன்று”¹⁰¹

என்று கூறுகிறார்.

போர்க்களத்தில் தான் மக்கள் ஒழுக்கங்கெட்டு கூடாஒழுக்கங்களில் ஈடுபடுவர். ஆனால் அதையானக் காலங்களில் மக்களிடம் நல்லொழுக்கம் வளரும். நாட்டில் செல்வம் பெருகும். இன்பவாழ்வு ஏற்படும். இந்த உண்மையை பண்டையக்காலத்தில் உணர்ந்திருந்தனர்.

மிகுந்த துன்பத்தை விளைவிக்கக் கூடிய பகைமை உணர்வும், அதனால் உண்டாகும் போரும் இல்லாமல் போனால் உலகமே அமைதியாகத் தோன்றும். பகைமைகொண்டு வாழ்பவர்களைத் தொடர்ந்து துன்பம் வந்துகொண்டே இருக்கும். ஆனால் அதையோடு அனைவருடனும் நட்புப்பாராட்டி வாழ்பவனது வாழ்வில் எல்லா நன்மையும் வந்துசேரும் இதனை,

“இகலான் ஆம் இன்னாத எல்லாம் நகலான்ஆம்
நன்னயம் என்னும் செருக்கு”¹⁰²

என்ற குறட்பா மூலம் உணரமுடிகிறது.

போரில்லாமல் அதையோடு வாழ்ந்தால்தான் நாட்டுக்கு நன்மை உண்டு. அமைதியை நிலைநாட்டும் மன்னர்களுக்குத்தான் புகழ்உண்டு. போரிலே வென்று வெற்றிவீரன் என்னும் பட்டத்தைப் பெறுவதைவிடவும், அதையைக் காப்பதனால் உண்டாகும் பெரும்புகழானது மேலானது ஆகும். என்பது பண்டையத் தமிழர்களின் கருத்தாகும்.

மக்கள் ஒற்றுமையோடு அமைதியான வாழ்வினை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்பதை வள்ளலார், “உலகமக்கள் ஒன்றுபட்டு வாழவேண்டும். சாதி, மத, இன வேறுபாட்டை கடந்து ஒரு அதியான சூழலை உலகம் முழுவதும் ஏற்படுத்த வேண்டும். போரானது நிகழ்ந்தால் இத்தகைய ஒற்றுமை என்பதற்கு இடமில்லாமல் போகும். போரின் பலன் வறுமைத்தான். வறுமையால் மக்கள் தங்கள் ஒழுக்கம் கெடும். தான் வாழ்ந்தால் போதும் என்ற தந்நலப் பேயினை வளர்ப்பது இந்த வறுமைதான். எனவே போரினை ஒழித்து அமைதியை நிலைநாட்ட வேண்டும்”¹⁰³ என்கிறார்.

தொகுப்புரை

✎ மனிதன் வேளாண்மைத் தொழில் செய்யத்தொடங்கி ஆநிறைகளைப் பேணிவளர்த்து அவற்றைச் செல்வமாகக் கொண்ட காலம் முதல் வர்க்கப் போராட்டம் தொடங்கிவிட்டது என்பது முன்னோர்கள் கருத்தாகும். ஆனால் வர்க்கப்போராட்டத்தை போர்முறையாக சங்க இலக்கியங்கள் சித்திரிக்கவில்லை.

✎ உலகில் மக்கள்தொகை நாளுக்குநாள் பெருகிக்கொண்டு வந்த நிலையில் வன்முறைகளும் போரும் மூண்டது. பொருளாசையும், பொறாமைக்குணமும், கோப உணர்வும், பிறர் பொருளைக் கவர்ந்து உண்ணும் விலங்குத் தன்மையும், உளவியல் சார்ந்த போர்க்காரணங்கள் ஆகும்.

- ✎ மனிதர்களது வாழ்வானது நாகரீகம் பெற்று அரசாட்சி முறையானது தோன்றிய பின்னர் புகழ்வேட்கை காரணமாகப் போர்கள் மூண்டுள்ளது. இதற்கு அடிப்படைக் காரணம் வீர உணர்வும், மான உணர்வும் ஆகும்.
- ✎ நாட்டில் எல்லையை விரிவுபடுத்துதல், அரசினது உரிமைக்கு தடை ஏற்படுதல், மகள் மறுத்தல், மன்னர்களுக்கு இயல்பாக இருந்த மறஉணர்வும் போருக்குக் காரணமாக அமைந்தன.
- ✎ தமிழ்நாட்டிலிருந்த பெருவளத்தினைக் கொள்ளையடிக்கக் கருதி படையெடுத்துவந்த கோசர், வடுகர், வம்பமோரியர், களப்பிரர், ஐரோப்பியர், போன்றோரை முறியடிக்கும், நோக்கத்திலும், வளங்களைக் காத்துக்கொள்ள வேண்டிய தற்காப்பிற்காகவும் தமிழக மன்னர்கள் போர்செய்வதை மேற்கொண்டனர்.
- ✎ தமிழக மன்னர்கள் தங்களை நாடிவந்த இரவலர்களுக்கு இல்லை என்று கூறாது பொருள்களை வாரிவழங்குதல் பொருட்டு பகைவர்நாட்டு மண்ணைக் கைப்பற்றிப் போர் செய்து அவர்களிடம் திறைப் பொருள் பெற்றனர். மன்னர்கள் தங்களுக்குள் யார் பெரியவர் என்ற உயர்வுணர்ச்சியின் காரணமாகவும் போரிட்டுள்ளனர்.
- ✎ பெண்களைப் போகப் பொருளாக மதித்தல், பெண்ணின் விருப்பம் இல்லாமலே அவளை கட்டாயமாக மணம்முடித்தல் என்பன ஆணாதிக்கத்தைக் காட்டும் செயலாகும். மகள்மறுப்பதால் ஏற்படும் போர் சமுதாயத்தையும் பாதிக்கிறது. ஆசையே துன்பத்திற்குக் காரணம் என்றாலும், ஆசைப்பட்டவர் மட்டும் அனுபவிக்கக் கூடும் துன்பமாக அமையாமல் அது அடுத்தவரையும் துன்புறுத்துவதாக அமைந்துவிடுகிறது.

- ✎ சேர, சோழ, பாண்டியர் ஆகிய மூவரும் வடவருடன் போர்செய்து அவர்களை வென்று இமயத்தில் வில், புலி, கயல் ஆகிய சின்னங்களைப் பொறித்தனர்.
- ✎ பழந்தமிழர் வாழ்வில் வீரமே ஒரு உயர்ந்த பண்பாகக் கருதப்பட்டது. போரின்போது நாட்டுக்காகவும், மன்னனுக்காகவும் உயிர்விடத் துணிந்தவர்களை மன்னர்கள் மதித்துள்ளனர்.
- ✎ போருக்குச் செல்லும் முன்பு வீரர்கள் சிலமரபுகளைப் பின்பற்றினர். போரில் விழுப்புண்பட்டு விரும்புதல் சிறப்பாகவும், புறமுதுகு காட்டி ஓடுதல் இழிவாகவும் கருதப்பட்டது. கேட்புலி, ஏலேசிங்கன், வேங்கை மார்பன் போன்ற பெயர்கள் வீரர்களுக்கு வழங்கப்பட்டது. வீரநிலைப் பாடல்கள் பொதுவாக வீரத்தை மட்டும் எடுத்துரைக்காமல் பண்பாடு, நாகரீகம் போன்ற அனைத்தையும் எடுத்துக்காட்டும் தன்மைபெற்று காணப்படுகிறது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. கா. கோவிந்தன், பண்டைத்தமிழர் போர் நெறி, ப.11.
2. மேலது., பக்.13-14.
3. புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, நூ.2.
4. சு. வித்யானந்தன், தமிழர் சால்பு, ப.88.
5. க. கோவிந்தன், மு.நூ., ப.110.
6. கி. பாலசுப்பிரமணி, பண்டைத்தமிழர் போரியல் வாழ்க்கையும், தற்காலப் போரியல் வாழ்க்கையும், ப.29.
7. மொ.அ. துரைஅரங்கன், தொல்காப்பிய நெறி, ப.306.
8. புறநானூறு, பா.17.
9. பதிற்றுப்பத்து, பா.40.
10. மேலது., பா.5.
11. மேலது., பா.78.
12. புறநானூறு, பா.8.
13. மேலது., பா.31.
14. திருக்குறள், கு.732.
15. புறநானூறு, பா.175.
16. கா. அப்பாத்துரையார், தென்னாட்டுப் போர்க்களங்கள், ப.60.
17. புறநானூறு, பா.180.
18. பதிற்றுப்பத்து, பா.3.
19. மேலது., பா.71.
20. புறநானூறு, பா.12.
21. மேலது., பா.7.
22. தொல் (பொருள்) - நூ.1025.
23. புறநானூறு, பா.342.
24. புறநானூறு, பா.345.
25. புறநானூறு, பா.343.
26. புறநானூறு, பா.352.

27. புறநானூறு, பா.336.
28. புறநானூறு, பா.349.
29. புறநானூறு, பா.337.
30. பதிற்றுப்பத்து, பதிகம்.16-19.
31. புறநானூறு, பா.213.
32. மேலது., பா.45.
33. மேலது., பா.165.
34. திருக்குறள், பா.969.
35. ஓளவை. சு. துரைசாமிப்பிள்ளை, (உ.ஆ), புறநானூறு, ப.189.
36. புறநானூறு, பா.72.
37. மேலது., பா.73.
38. மேலது., பா.282.
39. தொல் (பொருள்), நூ.1203.
40. புறநானூறு, பா.48.
41. கதிர்மகாதேவன், பழந்தமிழர் வீரப்பண்பாடு, ப.3.
42. புறநானூறு, பா.2.
43. இராசமாணிக்கனார், தமிழர் வரலாறும் பண்பாடும், ப.202.
44. திருக்குறள், பா.766.
45. புறநானூறு, பா.197.
46. மேலது., பா.97.
47. புறநானூறு, பா.13.
48. புறநானூறு, பா.312.
49. புறநானூறு, பா.89.
50. புறநானூறு, பா.31.
51. புறநானூறு, பா.312.
52. புறநானூறு, பா.86.
53. திருக்குறள், பா.776.

54. சாமி. சிதம்பரனார், தமிழர் வாழ்வும் பண்பாடும், ப.163.
55. புறநானூறு, பா.19.
56. மேலது., பா.300.
57. இரா.பி. சேதுப்பிள்ளை, தமிழர் வீரம், ப.107.
58. மேலது. ப.108.
59. மேலது., ப.113.
60. புறநானூறு, பா.114.
61. ச. திருஞானசம்பந்தன் (உ.ஆ), புறப்பொருள் வெண்பா மாலை, ப.98.
62. வே. தேவராசன், சங்ககால வரலாற்று ஆய்வுகள், ப.30.
63. திருக்குறள், கு.771.
64. தொல்.பொருள், நூ.1006.
65. புறநானூறு, பா.263.
66. மேலது., பா.265.
67. மேலது., பா.260.
68. மேலது., பா.264.
69. மேலது., பா.232.
70. மேலது., பா.335.
71. மேலது., பா.329.
72. மேலது., பா.223.
73. மேலது., பா.306.
74. மேலது., பா.62.
75. மேலது., பா.248.
76. மேலது., பா.86.
77. மேலது., பா.295.
78. மேலது., பா.278.
79. மேலது., பா.279.
80. மேலது., பா.306.

81. மேலது., பா.355.
82. கா. அப்பாத்துரை, தென்னாட்டுப் போர்க்களங்கள், ப.74.
83. பதிற்றுப்பத்து, பா.20.
84. மேலது., பா.11.
85. மயிலை சீனி வேங்கடசாமி, சேர, சோழ, பாண்டியர், ப.22.
86. பதிற்றுப்பத்து, பா.23.
87. மேலது., பா.4.
88. மேலது., பா.44.
89. மா. இராசமாணிக்கனார், சோழர் வரலாறு, பக்.53-54.
90. புறநானூறு, பா.85.
91. மேலது., பா.378.
92. பொருநராற்றுப்படை, அடி.32.
93. புறநானூறு, பா.66.
94. மேலது., பா.146.
95. மேலது., பா.33.
96. மேலது., பா.42.
97. மயிலை. சீனிவேங்கடசாமி, சேரன்செங்குட்டுவன், ப.7.
98. புறநானூறு, பா.76.
99. மேலது., பா.6.
100. மேலது., பா.52.
101. திருக்குறள், குறள்.871.
102. மேலது., குறள்.860.
103. மயிலை. சீனிவேங்கடசாமி, மு.நா.10.

இயல் - 5

வாழ்வியல் சந்தனைகள்

வாழ்வியல் சிந்தனைகள்

சங்க இலக்கியங்கள் புதுமைக்கும் புதுமையாய், பழமைக்குப் பழமையாய் விளங்கும் சிறப்புடையது ஆகும். சங்கப் புலவர்கள் பலரால் பாடப்பட்ட பாடல்கள் தமிழர் தம் வாழ்க்கைக்கு பெருமை சேர்ப்பதாக அமைந்துள்ளது. சங்க கால வாழ்வியல் முறையானது அகம், புறம் என்ற இரண்டு பகுப்பினுள் அடங்குவது ஆகும். தமிழரது வாழ்வினை விளக்கும் வகையாக அமைந்த வாழ்வியல் சிந்தனைகளை கீழ்க்காணும் உட்பிரிவுகளின் அடிப்படையில் இந்த இயலானது எடுத்துரைக்கிறது.

5.1 ஐந்நில மக்களின் வாழ்க்கை முறை

5.2 இல்லறம்

5.3 பழக்கவழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள்

5.4 தொழில்கள்

5.5 வழிபாடுகள்

5.1. ஐந்நில மக்களின் வாழ்க்கைமுறை

சங்க கால சமுதாயமானது நிலத்தின் அடிப்படையிலும் செய்யும் தொழில்களின் அடிப்படையிலும், குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்று ஐவகை பகுப்பாக நிலங்களைப் பிரித்து வாழ்ந்து வந்தனர். இவ்வாறாக பகுக்கப் பெற்ற நிலங்களில் வாழ்ந்த மக்கள் முறையே, குறிஞ்சி நில மக்கள், மருத நில மக்கள், நெய்தல் நில மக்கள், பாலை நில மக்கள் என்று பாகுபாடு கொண்டு வாழ்ந்தனர்.

5.1.1 குறிஞ்சி நில மக்கள் வாழ்க்கை

குறிஞ்சி நிலத்தில் வாழ்ந்த மகளிர் கணவனையே தெய்வமாக வணங்கி வழிபட்டனர். ஒழுக்கத்தில் குறைவில்லாமல் பழிக்கக்கூடிய வகையில் இல்லாமல் வாழ்வது தான் உண்மையான காதல் வாழ்வாகும் என்று நம்பிக்கைக் கொண்டு வாழ்ந்தனர். இம்மையில் மட்டுமல்லாமல் மறுமையிலும்

தனது காதலரையே மணக்க வேண்டும் என்று நினைத்த தலைவியின் மன உறுதியினை

“ஆற்றின் வாரார் ஆயினும் ஆற்ற

ஏனை உலகத்தும் இயைவதால் நமக்கென”¹

என்ற தோழிக் கூற்றின் மூலம் உணர முடிகிறது. குறிஞ்சி நிலத்தில் விளையும் தானியங்களில் மிகவும் முக்கியமானது திணையாகும் தம் உழைப்பின் பயனாக உள்ள திணையினைக் குறவர் காவல் காப்பர். இரவிலே திணைப்புனத்தை மேய வரும் யானைகளைப் பரண் மீது நின்று குறவர்கள் கவணிலிருந்து கற்கள் வீசவர். அக்கல்லானது “வேங்கை மரத்திலுள்ள பூங்கொத்துக்களை சிதறடித்து சென்று மலைச்சாரலில் உள்ள தேன்கூட்டை சிதைத்து பலாப்பழத்தினுள் அந்த தேன்துளிகளை தங்க வைக்கிறது”² என்று உவமையோடு கூறப்படுவதிலிருந்து குறிஞ்சி நில மக்கள் இத்தகைய வளமான வாழ்க்கை வாழ்ந்தனர் என்பதை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

5.1.2 முல்லை நில மக்கள் வாழ்க்கை

முல்லை என்றாலே கற்பு என்பது பொருளாகும். இல்லிருத்தல் முல்லையின் வழக்கம் என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகிறார். இடையர் குல மகளிர் தான் காதலித்த ஆணையே தனது கணவனாகக் கைப்பிடிக்கும் கற்பு நெறி கொண்டவர்கள். உலகத்தையே பரிசாகப் பெறுவதாக இருந்தாலும் இருமணம் செய்யும் வழக்கம் இம்மக்களிடையே காணப்படவில்லை. இதனை,

“விரிநீ ருடக்கை யுலகம் பெறினும்

அருநெறி யாயர் மகளிர்க்

கிருமணங் கூடுதல் இல்லியல் பன்றே”³

என்ற கலித்தொகையானது குறிப்பிடுகிறது. இவர்கள் வாழ்ந்த இடங்களில் மாண்களும், முயல்களும், வான்கோழிகளும் நிறைந்து காணப்பட்டது. அவற்றை சமைத்து உண்பது இவர்களது வழக்கம். அவற்றுடன் பால், தயிர்

போன்றவற்றினையும் பண்டமாற்றினால் பெறப்பட்ட தானிய வகைகளையும் சேர்த்து இரவலருக்கு உணவு உபசரித்தனர்.

5.1.3. மருத நில மக்கள் வாழ்க்கை

இந்நிலத்தில் வாழும் மக்கள் மனையறத்தையும், வினையறத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு வாழ்ந்தனர். மனையறம் காப்பது மகளிரது கடமையாகவும் வினையறம் காப்பது ஆடவர் கடமையாகவும் கொண்டு வாழ்ந்தனர். உலக உயிர்கள் இன்பமுற்று வாழவும், அறம் முதலான உறுதிப்பொருள்கள் சிறப்பதற்கும் இல்லறக்கடமைகளை முழுமையாக நிறைவேற்றுவதற்கும் மிகுதியான உணவுப்பொருள்கள் வேண்டும் என இறைவனைத் தொழுதனர் என்பதை

“மாரி வாய்க்க வளம்நனி சிறக்க

நெற்பல பொழிக பொன் பெரிது சிறக்க”⁴

எனும் பாடல் வரியின் மூலம் அறிய முடிகிறது. மருத நிலத்ததுப் பேரூர்களில் வாழும் மக்கள் பசித்துன்பம் அறியாதவர்களாகவே வாழ்ந்துள்ளனர். என்பதை

“தொல்பசி யறியாத் துளங்கா விடுங்கை

மல்லற் பேரூர்”⁵

எனும் பெரும்பாணாற்றுப்படை வரிகள் எடுத்துரைக்கின்றது.

5.1.4 நெய்தல் நில மக்கள்

இந்நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்களின் முதன்மையான தொழில் மீன் பிடிப்பதாகும். மீன்களை மற்ற நிலங்களுக்குக் கொண்டு சென்ற பண்டமாற்று செய்வதன் மூலம் தங்களுக்குத் தேவையான பிற பொருள்களைப் பெற்று வந்தனர்.

இந்த நிலத்தில் வாழ்ந்த தலைவியானவள் இந்தப் பிறவியானாலும் சரி, இன்னும் எத்தனைப் பிறவிகள் எடுத்தாலும் சரி தான் விரும்பிய தலைவனே கணவானக அமைய வேண்டும் அவனுக்க நான் மட்டும் தான் காதலியாக

இருக்க வேண்டும்”⁶ என்ற இறைவனிடம் வேண்டிக் கொண்டாள். இதிலிருந்து தலைமக்கள் ஒருவர் மீது ஒருவர் வைத்திருந்த அன்பின் ஆழத்தினை உணரமுடிகிறது. மேலும் சுற்றுச்சூழலின் ஒவ்வொரு செயலையும் தங்கள் வாழ்வோடு இயைபுப் படுத்தியும் வாழ்ந்துள்ளனர்.

5.1.5 பாலை நில மக்கள்

பாலைத்திணைக்கென்று தனியே வரையறை செய்யப்பட்ட நிலம் இல்லை என்றாலும், முல்லையும் குறிஞ்சியும் வேனிற் காலத்தில் தன் நிலைமாறி தோற்றமளிப்பதே பாலை நிலமாகும் என்பதை தொல்காப்பியர் கூற்று மூலம் அறிய முடிகிறது.

பாலை நிலத்து மக்கள் மறவர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டனர். வீரப்பண்பு மிக்கவர்களாக விளங்கியதால் அவர்களுக்கு அப்பெயரானது அமைந்தது. அவர்களின் வீரத்தின் இயல்பினை,

“வில்லைக் கவைஇக் கணைதாங்கு மார்பின்

மாதாங் கெருழ்த்தோள் மறவர்”⁷

எனும் வரிகள் புலப்படுத்துகிறது. இல்லறம் இயற்றுவதற்கு வேண்டிய பொருளினை ஈட்டுவதற்காகத் தலைவன் பிரிந்து செல்ல நினைக்கிறான். அவன் செல்லும் வழியானது குடிப்பதற்க நீர் இல்லாமல் நாவறண்டு கண்ணீரால் நனைத்துக் கொள்க் கூடிய அளவுக்கு கொடுமையானக் காட்டுவழி ஆகும். அத்தகைய துன்பத்திலும் தனது கணவனுக்க துணையாவதே எனக்கு இன்பம் தருவதாகும் என்று ஒரு தலைவி கூறுகிறாள். இதனை

“துன்பம் துணையாக நாடி னதுவல்ல

தின்பமு முண்டோ எனக்கு”⁸

என்ற பாலைக்கலிப் பாடல் அடிகளின் மூலம் உணரமுடிகிறது.

5.2 இல்லறம்

பசியும், பாலுணர்வும் எல்லா உயிர்களுக்கும் பொதுவானது, மனிதன் மட்டுமே அதனை நெறிப்படுத்தி வாழக் கற்றுக்கொண்டு தனது வருங்கால

சந்ததியினருக்கும் வழிக்காட்டியுள்ளான். இதன் அடிப்படையாக அமைந்த இல்லறம் பற்றிய செய்திகளை இங்குக் காண்போம். இல்லறமே சமூகத்திற்கு அடிப்படை அம்சமாகும். இதனை

“திருமணத்தின் மூலம் பிணைக்கப்பட்டு ஒரு குடியிருப்பில் கணவன், மனைவி, தாய், தந்தை, மகன், மகள், தம்பி, தங்கை போன்ற உறவு முறைகளுடன் பொதுவான அன்பினையும் பண்பினையும் படைத்தும் பாதுகாத்துத் வளர்ச்சி அடைவதே இல்லறமாகும்”⁹ என்று பிரிட்டன் கலைக்களஞ்சியம் விளக்கம் கூறுகிறது.

திருமண அடிப்படையில் உருவாகும் ஓர் உயிரினக் குழுவே இல்லறம் ஆகும். இந்த இல்லறம் மக்கள் பேற்றின் மூலம் விரிவடைகிறது. உறவு முறையால் தொடர்பைத் தெளிவுப்படுத்துகிறது. பண்பாட்டு அமைப்பைக் காத்து வருகிறது. பாஸ்கல் கிஸ்பர்ட் என்ற சமூகவியலாளர் இல்லறம் என்பதற்கு கீழ்க்காணுமாறு விளக்கம் கூறுகிறார்.

“இல்லறம் என்பது இயக்கமுள்ள சித்தாந்தத்தையே குறிக்கிறது. அஃது என்றைக்கும் இயங்காதிருப்பதில்லை. சமுதாயம் கீழ்நிலையிலிருந்து மேல்நிலைக்கு முன்னேற முன்னேற சீரான வடிவத்திலிருந்து மேலான வடிவத்துக்கு முன்னேறிச் செல்கிறது”¹⁰ என்று குறிப்பிடுகிறார். இல்லறம் பற்றி வள்ளுவர் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

“அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இல்வாழ்க்கை

பண்பும் பயனும் அது”¹¹

ஒருவரின் குடும்ப வாழ்வானது அன்பின் இயல்பினையும் அறச் செயல்களையும் கொண்டு இருக்குமானால் அவை பண்பாகவும் பயனாகவும் திகழும். கணவனும் மனைவியும் கருத்து ஒருமித்து வாழ்ந்தால் அன்பும், அறனும் பயனாக விளங்கும் என்கிறார்.

5.2.1 மனைக்கு விளக்கு

பெண்கள் மனைக்கு விளக்கு என்றும் குடிக்கு விளக்கு என்றும் போற்றப்படுகின்றனர். இவர்களால் தான் கணவனும் சிறப்புப் பெறுகின்றனர். இல்லறப் பெண்டிரின் இயல்பினைக் கிள்ளி மங்கைலக் கிழாரின் குறுந்தொகைப் பாடல் புலப்படுத்துகிறது.

“திருமனைப் பல்கடம் பூண்ட

பெருமுது பெண்டிரேம் ஆகிய நமக்கே”¹²

செல்வம் மிக்க இல்லறத்திலிருந்து இல்லாதார்க்கு உரிய பற்பல கடமைகளையும் மேற்கொண்டுள்ள பெரிய முதுமையினையுடைய பெண்டிராகிவிட்ட நமக்கு நாம் கூடியிருக்கும் இந்தக் காலத்தில்செய்ய வேண்டிய கடமைகளை இனிதே நிறைவேற்றும் என்ற இயல்பினைக் கொண்டவர்கள் என்கிறார்.

5.2.2. மெய் மயக்கம்

சங்க இலக்கியங்கள் ஆண், பெண் ஆகிய இருவரின் இணை ஆர்வத்தினை இயல்பாகப் பேசுகிறதே தவிரப் பழித்துப் பேசவில்லை. உடலாலும் உள்ளத்தாலும் இணைந்து வாழ்வதே இயற்கை வாழ்வாகும். காமம் என்றால் என்ன என்று கீழ்க்காணும் குறுந்தொகைப் பாடல் மூலம் அறிய முடிகிறது.

“காலையும் பகலும் கையறு மாலையும்

ஊர்துஞ்சியாமையும் விடியலு மென்றி”¹³

பொழுதிடை தெரியிற் பொய்யே காமம். காலைப்பொழுதும், நண்பகல் பொழுதும், அந்திப்பொழுதும் ஊர் முழுவதும் தூங்காமல் நின்ற இடை இரவும், விடியல் காலைப் பொழுதும் என்ற இந்தப் பொழுதுகளில் செவ்விகள் தெரியப்படுமாயின் அங்கனம் தெரிந்துகொள்வோருடைய காமம் உண்மைக் காமம் என்ற குறுந்தொகைப்பாடல் அடிகள் விளக்குகிறது.

முதல் நாளில் உண்டான காம மயக்கமாமனது பின்ப வரும்
நாளெல்லாம் தொடர்வதைக் கபிலர் பாடல் மூலம் அறியலாம்.

“பூஇடைப் படினும் யாண்டு கழிந்தன்ன

நீர் உறை மகன்றிப் புணர்ச்சி போல”¹⁴

அன்றில் பறவையை போன்ற பிரிந்து வாழ முடியாத, நீங்காத காமத்தோடு
தலைவி தம் தலைவனைப் பிரிந்து வாழ்வதை விட அவர் பிரிந்தவுடனே
ஒருவராய் இருந்து உய்க்கும் புன்மையின் நட்பும் பொருட்டு எம்முயிர்
போவதாக என்று துன்பம் அடையும் நிலையை கபிலர் பாடல் வழி அறிய
முடிகிறது.

5.2.3 உள்ளக்காதல்

சங்க இலக்கியம் மெய்தோய்ந்த காமத்தைப் போற்றுகிறது. ஆயினும்
மெய்யோடு மெய் மட்டும் இணையும் மெய்க்காமம் பேசவில்லை ஐம்புல
இன்பச் சேற்றில் உழலும் புண்மை வாழ்வைப் புகழவில்லை. பொழுது
புரியாமல் எவரோடும் புரண்டு கிடக்கும் மயக்கத் திளைப்பை மதித்துக்
கூறவில்லை. உறவு தெரியாமல் உடல்கள் இணையும் காமச்சேற்றினைக்
கவிதையாக்கவில்லை. ஊடலைப் பற்றிப் பேசும் போதே உயிர்கள் அடையும்
துன்பத்தையும் சேர்த்துக் கூறும் தொடர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை இதனை,

“இன்னுயிர் அன்ன பிரிவருங் காதலர்”¹⁵

இனிய உயிர் போன்ற பிரிதற்கரிய காதலர் என்னைக் கைவிட்டு நெடுந்தாரம்
சென்ற போதும் என் நினைவினை அவர் உள்ளத்தோடுக் கொண்டு
ஊடுகின்றதும் இல்லையோ என்று குறுந்தொகைப் பாடல் விளக்குகிறது.
காமம் என்பது உடலால் மட்டும் ஏற்படும் வெறும் உணர்வல்ல அது
உள்ளத்தாலும் ஒன்றுபட்டு ஏற்படக் கூடியது என்பதை

‘ஒருநாள் புணரப் புணரின்

அரைநாள் வாழ்க்கையும் வேண்டலென் யானே”¹⁶

சிறிய மெல்லிய மேனியை ஒரே ஒருபொழுதுக் கூடக் கூடுமாயின் பின்னர் யான் அரைநாள் வாழுமளவு வாழ்க்கையைக் கூட விரும்பவில்லை என்றுக் கூறுவதிலிருந்து காமம் என்பது உடல்காமம் அல்ல உள்ளக் காதல் என்பதை அறிய முடிகிறது.

ஒத்த அன்பினால் இணைந்த காதலர்கள் பிரிந்து அகன்றால் உயிரையும் விடும் நிலையினை

“அரிது ஆற்றி அல்லல்நோய் நீக்கிப் பிரி(வு) ஆற்றிப்

பின் இருந்து வாழ்பவர் பலர்”¹⁷

தாங்க முடியாத பிரிவுத்துயருக்கு ஆளாகி அந்த துன்பத்தைப் பொறுமையோடு ஏற்று வாழ்பவர் உள்ளனர் எனும் உண்மையை உணர முடிகிறது.

ஆண்மையை அடக்கி ஆளும் ஆணும், பெண்மையை அடக்கி ஆளும் பெண்ணும் ஒருவரை ஒருவர் அடக்கியாளாமல் ஒருவருக்கு ஒருவர் இணையாக விட்டுக் கொடுத்து வாழ்வதை நல்ல இல்லற வாழ்வாகும். காதலும், காமமும் உயிரைவிட மேலானதாகவும் நிலத்தையம் வானத்தையும்விட பெரியதாகவும் அமைவதைப் பின்வரும் குறுந்தொகைப் பாடலடி மூலம் அறியலாம்.

“பெரிதே காமமென் உயிர்தவச் சிறிதே”¹⁸

நம்முடைய நாணத்தை நம்மிடத்தே நிறுத்துதலைச் செய்வோமென்று உணரந்திருத்தல் அரிது அதற்குக் காரணம் என்ன எனில் வேட்கை பெரிதாக நின்றது அதனால் தேய்ந்த உயிர் மிகச்சிறியதாக இராநின்றது. நமக்கு வருத்தத்தைத் தருதலையுடைய யாமங்களும் பலவாயிரா நின்றது. ஆகையால் அந்த உயிரை தாங்குதல் அரிது என்று கலித்தொகைப் பாடல் சுட்டுகிறது.

“நிலத்தினும் பெரிதே வானினும் உயர்ந்தன்று”¹⁹

எனும் குறுந்தொகைப் பாடல் அடிகள் மூலம் தலைவி தன் தலைவனின் நட்பின் பெருமையைப் போற்றுவதை உணர முடிகிறது.

5.2.4. தொடர் உறவு

தலைமக்கள் பிரிவு இல்லாத உடனுறை வாழ்க்கை வாழ்வதையே பெரிதும் விரும்பினர். ஒரு நாள் பிரிய நேர்ந்தாலும் அந்தப் பிரிவானது உய்வரிய பெருந்துன்பமாக அமையும். இதனை

“மணங்கமழ் கானல் இயைந்தி நறுங் கேண்மை

ஒருநாள் பிரியினும் உய்வரிது என்னாது”²⁰

எனும் நற்றிணைப் பாடல் விளக்குகிறது. காதலருடன் தொடர்ந்து ஒன்றிய நம்முடைய நட்பானது ஒருநாள் இடைவிட்டு பிரிந்த போது அதனை உயிருய்தல் அரிது என்ற கருதாமல் விரைந்த செலவினை உடைய குதிரைப் பூட்டிய அவரது நெடிய தேரின் வருகையை இனி அக்கானலிடத்து வாராது அவரால் மறிக்கப்பட்டு வருந்தச் செய்த தன்னுடைத் தவறுகளை வெளிக்காட்டாது இருக்க முடியாது என்று கூறுகிறது.

5.2.5. இனிய காட்சி

தலைவி தலைவனுடன் இல்லறம் நடத்தும் இனியக் காட்சியை விளக்கும் வகையால் அமைந்த கலித்தொகைப் பாடல் மூலம் அக்காலப் பண்பாட்டினையும் அன்பினையும் அறிய முடிகிறது இதை

“முளிதயிர் பிசைந்த காந்தள் மெல்விரல்

.....

நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன்று ஒண்ணுதல் முகனே”²¹

செங்காந்தள் இதழ் போன்ற மெல்லிய விரல்களால் முதிர்ந்த தயிரைப் பிசைந்து அந்த விரல்களைக் கழுவாமல் தோய்த்துக்கொண்ட தூய்மையற்ற தனது ஆடையைச் சரிசெய்துகொண்டு கண்களிலே தாளிப்பு செய்யும் போது

உண்டான புகையானது சூழ்ந்து நிற்க, தலைவி தன் கையினாலே துழாவித் துழாவிச் சமைத்த புளிப்புச்சுவைக் கொண்ட சூழப்பினை இது மிக மிக இனிமையாகவும் சுவையாகவும் உள்ளது என்று கூறித் தன் கணவன் உண்ணுவதைக் கண்டு தம் மகளின் முகமானது மலர்ந்து நின்றது என்றும் கூறுவதிலிருந்து இல்லறத்தின் அருமையை உணரலாம்.

மேலும் கணவனைத் தனது தெய்வமாகக் கருதி ஒவ்வொரு நாளும் விடியும் பொழுதும் அவனதுப் பாதங்களைத் தொட்டும் விழிக்கும் தலைவியரின் கற்பின் மேன்மையினை வள்ளுவர் பின்வரும் குறட்பாவால் விளக்குகிறார்.

“தெய்வம் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள்

பெய்யெனப் பெய்யும் மழை”²²

தன் கணவனை மட்டுமே தெய்வமாகக் கொண்டு தொழுது வாழும் பத்தினிப் பெண்டிர் பெய் என்று சொன்ன நிமிடமே மழையானது பெய்யும் என்று கற்பின் திறனைக் கூறுகிறார்.

கற்புப் பூண்டு நிகழ்த்தும் இந்த இல்லறமே அறங்களுக்கெல்லாம் நிலையான அறமாகும். இந்த முறையில் வாழும் இவர்களின் உறவானது மறுமையிலும் நீங்காமல் சொர்க்கத்திலே இருக்கும் என்பதை பின்வரும் கலித்தொகைப் பாடல் மூலம் அறிய முடிகிறது.

“சிறந்த கற்பினாட் கெவ்வம் படரன்மின்

சிறந்தானை வழிபடஇச் சென்றனன்”²³

எனினும் பாடல் மூலம் அறிய முடிகிறது.

5.2.6. இல்லறத்தில் மணம்

மணப்பருவம் வந்த பின்பே பல வகையிலும் ஒத்த ஒரு ஆணும், பெண்ணும் தாமாகக் கூடியோ, பெற்றோரால் கூட்டப்பட்டோ, கணவனும் மனைவியுமாக வாழ்வதே நல்ல வாழ்க்கையாகும்.

கணவனும் மனைவியும் எவ்வாறாகக் கூடி இருப்பினும் காதல் என்பது அவர்கள் இருவருக்கும் இறக்கும் வரை ஒருவரையொருவர் நன்கு அன்புடன் புரிந்து கொண்டு வாழ்வதே ஆகும்.

பெற்றோர்கள் செய்து வைக்கும் மணம், பேச்சு மணம், அருஞ்செயல் மணம் என இரண்டு வகைப்படும் மணமகன் வீட்டார் பெண் கேட்டு மணமகள் வீட்டார் இசைந்து பெண் கொடுப்பது பேச்சுமணம் ஆகும்.

பெண்ணின் பெற்றோர் குறித்த ஓர் அறவினையோ மறவினையோ செய்து பெண்ணைக் கொள்வது அருஞ்செயல் மணமாகும். பண்டையத் தமிழகத்தில் கொல்லேறு தழுவி அதற்குரிய பெண்ணை மணப்பது என்பது முல்லை நில மக்களின் வழக்கமாக இருந்தது இதனை பின்வரும் முல்லைக்கழிப்பாடல் அடிகள் தெரிவிக்கிறது.

“பயிலியது கெழீஇய கற்பின் மயிலியல்”²⁴

ஏழுபிறவியிலும் என்னோடு இணைந்தபடி அன்பினையும் அரவனைப் பினையும் கொண்ட மயிலின் சாயலையும் ஒழுக்கத்தையும் உடையது இவளது மனவாழ்வு என்று குறிப்பிடுகிறது.

5.2.7 தனிக்குடும்பம்

மணம் புரிந்த கணவனும், மனைவியும் தனிக்குடும்ப வாழ்வில் ஈடுபடுகின்றனர். தத்தம் குறைகளை மறந்து ஒத்த அன்பாலும், காமத்தாலும் கலந்து வாழும் வாழ்க்கையே தனிக்குடும்ப வாழ்க்கை எனப்படும்.

இருவர் மட்டும் இணைந்து வாழும் தனிக்குடும்ப வாழ்க்கையில் மகப்பேறு எய்தியவுடன் தலைவிக்கு பெருமை ஏற்படுகின்றது. முதல் மகனைப் பெற்றெடுத்துக் குழந்தையுடன் படுத்திருக்கும் தலைவியைப் பார்த்து முதுப்பெண்டாகித் துஞ்சிதியோ எனப் பாராட்டுகிறான் தலைவன் இதனை

“புதல்வன் ஈன்றெனப் பெயர் பெயர்த்து அவ்வரித்

திதலை அல்குல் முது பெண்டாகித்

துஞ்சிதியோ மெல் அஞ்சில் ஓதியென”²⁵

என்ற நற்றிணைப் பாடல் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

புன்னைமர நிழலில் தோழியுடன் தலைவனை எதிர்ப்பார்த்திருக்கும் தலைவி தலைவன் இன்னும் வரவில்லையே என்ற ஏக்கத்துடன் மீன் வேட்டைக்குச் சென்றிருந்த தன் தமையன்மாருடைய படகுகள் திரும்பி வருவதைக் காண்கிறாள். இவ்வாறாக தலைவி தமையன்மார் தாய், தந்தை உள்ளிட்ட தனிக் குடும்பக் காட்சிகள் இங்கு காட்டப்படுகிறது. சான்றாக,

“இன்னும் வாரார் வருஉம்

பன்மீன் வேட்டத் தென்னையர் திமிலே”²⁶

தலைவியானவள் தம் தலைவன் குறித்த நேரம் வந்தும் இன்னும் அவன் வரவில்லை. பலவாகிய மீன்களை வேட்டையாடச் சென்றிருந்த தம் தமையன்மாருடைய படகுகள் மட்டும் வருகிறதே என்று தம் தோழியுடன் கூறினாள். இவ்வாறாக உறுப்பினர்கள் அடிப்படையிலும் உடமைகளின் அடிப்படையிலும் பல்வேறு வகையான தனனிக்குடும்பக் காட்சிகளைச் சங்க இலக்கியத்தில் காண முடிகிறது.

5.2.8. பெருங்குடும்பம்

சங்க இலக்கியத்தில் செல்வ வளத்துடன் கூடிய பெருங்குடும்பங்களும் இருந்துள்ளன. இதனை பின்வரும் குறுந்தொகைப் பாடல் வரிகளைக் கொண்டு உணரலாம்.

“பலர்புகு வாயில் அடைப்பக் கடவுநர்

வருவீர் உளீரோ எனவும்”²⁷

பகல் முழுவதும் அடைக்கப்படாத வாயில்களைக் கொண்ட இல்லத்தில் விருந்தினர் வந்தமர்ந்து கலைப்பாறி உண்டு செல்வர். அவ்வாறு விருந்து உண்போனாகத் தலைவனும் வந்து தலைவியை நுகர்ந்து இன்புறுவான் அப்படிப்பட்ட தலைவன் வருவதற்கு காலம் கடந்ததால் தம் தலைவன் இன்னும் வரவில்லையே என வருந்தும் தலைவியின் ஏக்கப் பெருமூச்சினையும் பெருங்குடும்பத்தில் இருந்து உணர முடிகிறது.

5.2.9. விருந்தோம்பல்

சங்க இலக்கியங்களில் பெரிதும் போற்றக்கூடிய ஒரு பண்பாக இருந்தது விருந்தோம்பல் ஆகும். தொல்காப்பியர் பெண்ணின் இலக்கணம் கூறுகையில் விருந்தோம்பல் பண்பாட்டினையும் சேர்த்துக் கூறுகிறார். திருவள்ளுவர் விருந்தோம்பலுக்கென்று தனி அதிகாரமே வைத்துள்ளார்.

மனிதன் பொருள் தேடி இல்லிருந்து வாழ்வது விருந்தோம்பலுக்குப் பொருட்டே எனும் உண்மையினை பின்வரும் குறட்பா மூலம் தெரியலாம்.

“இருந்தோம்பி இல்வாழ்வ(து) எல்லாம் விருந்தோம்பி

வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு”²⁸

ஒருவர் இல்லத்தில் இருந்துக் கொண்டு குடும்ப நலம் காக்க வாழ்க்கை நடத்துவதன் நோக்கம் என்ன என்றால் தம்மை நாடிவரும் விருந்தினருக்கு அவரது தேவைக்கேற்ப உபசரிப்பதற்கே ஆகும் என்கிறார்.

விருந்தோம்பல் எனும் வேள்வியைச் செய்யாதவர்கள் பொருளைப் பாடுபட்டுப் பெற்று இறுதியில் பற்றற்றுப் போவார் வரக்கூடாத நேரமாகிய இரவுப் பொழுதிலும் வரும் விருந்தினர்களை முகம் கோணாமல் பேணும் பெண்ணைப் பற்றி நற்றிணையின் மூலம் அறியலாம்.

“அல்லி லாயினும் விருந்துவரின் உவக்கும்

முல்லைச் சான்ற கற்பின் மெல்லியள்”²⁹

இரவுப் பொழுதாக இருப்பினும் வந்த விருந்தினைக் கண்டு முகம் சுழிக்காமல் யான் கூறியவாறு நல்லறம் செய்யும் கற்பினையும் அழகிய மயிலின் சாயலையும் உடையவள் எமது காதலி என்று கூறுகிறான் தலைவன்.

கணவனும் மனைவியும் ஊடல் கொண்டிருப்பினும் அவர்கள் ஊடல் தீர்ந்து விருந்தினர்களைப் பேணும் கடமையில் இருவரும் ஈடுபடுவர் எனவே இந்த இடத்தில் ஊடல் தீர்க்கும் வாயில்களாக விருந்தினர்கள் உள்ளனர். தன்

மனைவியின் ஊடலைத் தீர்க்க யாரேனும் விருந்தினர் வரமாட்டாரோ என ஒரு தலைவன் ஏங்கும் நிலையை பின்வரும் பாடல் மூலம் அறிய முடிகிறது.

“..... நப்புலத்து

அட்டிலாளே அம்மா அரிவை

எமக்கே வருகதில் விருந்தே சிவப்பான்று

சிறிய முள்ளெயிறு தோன்ற

முறுவல் கொண்ட முகம் காண்கம்மே”³⁰

இவ்வாறாக தம் தலைவியின் ஊடலைத் தனிக்கும் பொருட்டு தலைவன் விருந்தினரின் வரவினை எதிர்நோக்கும் செய்தியை அறிய முடிகிறது. ஒரு தலைவி தன் கணவனோடு தாம் கூடுதற்கு வாய்ப்பை எதிர்பார்க்கிறாள். விருந்தினர் இடைவிடாது வந்தமையால் வாய்ப்புக் கிடைக்காமல் போனதை எண்ணி வருந்துவதை பின்வரும் நற்றிணைப் பாடலைக் கொண்டு உணரலாம்.

“நன் மனை நனி விருந்தயரும்

கைதூவின் மையின் எய்தாமாறே”³¹

எனது நல்ல மனையின் கண் விருந்தினர்களை உபசரித்துக் கொண்டே யிருப்பதால் அவனைக் கூட முடியவில்லை என்றாலும் இன்முகத்தோடு வரும் விருந்தினரை உபசரிப்பது என்கடமை எனக் கூறும் தலைவியின் பண்புப் போற்றத்தக்கது ஆகும். சங்க இலக்கியங்களில் இல்லறத்தின் தலையாயப் பண்பாக விருந்தோம்பலைக் குறிப்பது காண முடிகிறது. ஒருவன் விருந்தோம்பி தன் மனைவி விரும்புமாறு அவளுடன் கூடியிருப்பதை வாழ்க்கையின் உண்மையான பொருளென்று கூறுவதை பின்வரும் கலித்தொகை பாடல் அடிகள் மூலம் தெரிந்துக் கொள்ள முடிகிறது.

“மன்னவன் புரந்தர வருவிருந்தோம்பித்

தன்னகர் விழையக் கூடின்

இன்னுறல் வியன்மார்ப அதுமனும் பொருளே”³²

எனும் பாடல் அடிகள் கொண்டு உணர முடிகிறது. விருந்தினரைக் கண்டால் முகம் மலர்ந்து வரவேற்கும் தமிழர்களின் இந்தப் பண்பினை

“எமக்கே வருகதில் விருந்தே சிவப்பான்று
சிறிய முள் எயிறு தோன்ற
முறுவல் கொண்ட முகங்காண் கம்மே”³³

விருந்தினர் எம்மோடு வருகையில் அழகிய வடிவைக் கொண்ட எனது மனைவி அவர்களை இன்முகத்தோடு வரவேற்று உபசரிப்பாள் என்று கணவன் கூறுகின்றான்.

பண்டையக் காலத்தில் தமிழர்கள் இரவுப் பொழுதில் வாயில் கதவினை அடைப்பதற்கு முன்பு எவரேனும் விருந்தினர் வந்துள்ளனரா என்று பார்த்துவிட்டு பின்பு தான் கதவினை அடைப்பர் இதனை

“நள்ளென வந்த நாரில் மாலைப்
பலர்புகுவாயில் அடைப்பக் கடவுநர்
வருவீர் உளீரோ எனவும்”³⁴

என்ற அடிகள் மூலம் உணரலாம். விருந்தோம்பல் செய்பவரின் இயல்பினை வள்ளுவர் பின்வரும் குறட்பா மூலம் உணர்த்துகிறார்.

“செல்விருந்(து) ஓம்பி வருவிருந்து பார்த்திருப்பான்
நல்விருந்து வானத் தவர்க்கு”³⁵

வீட்டுக்கு வந்த விருந்தினரைப் பேணி போற்றி மேலும் வரும் விருந்தினரை எதிர்ப்பார்த்துக் காத்திருப்பவர்கள் மேலான வாகனத்தாரால் விரும்பி வரவேற்றுப் போற்றப்படும் சிறந்த விருந்தினர் ஆவார்கள் என்கிறார்.

5.2.10. இல்லறச் சூழல் நிலை

ஒவ்வொரு குடும்பமும் திருமணத்தில் தொடங்கி தம்பதியர் இருவரில் இறுதியாக இறப்பவருடன் நிறைவு பெருகுகிறது. இவ்விரு நிலைகளுக்கும் இடையே அந்த குடும்ப அமைப்பானது பிறப்பு வளர்ப்பு, வெளிமோதல்,

முதுமை ஆகிய மாற்றங்களைப் பெறுகிறது குடும்ப வாழ்வில் நிறைகளை அதன் வளர்ச்சியை ஒட்டி ஆறாகக் கொள்ளலாம் அவையாவன.

1. தொடக்கநிலை

தலைவனும், தலைவியும் தொடங்கும் தொடக்க வாழ்வினை தொல்காப்பியர் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

“எனது சுவைப்பினும் நீகை தொட்டது

வானோர் அமிழ்தம் புரையுமால் எமக்கே”³⁶

நீ கைத்தொட்டு கொடுப்பது எதுவாக இருந்தாலும் எது எனக்கு வானுலக அமிழ்தம் போன்றது எனக் கூறும் தலைவன் கூற்று மூலம் அறியமுடிகிறது. மனைவியை விட தமக்கு மேலான செல்வம் வேறு எதுவும் இல்லை என்று கூறும் தலைவரின் இயல்பை பின்வரும் குறுந்தொகைப் பாடல் கொண்டு உணரலாம்.

“மருந்தெனின் மருந்தே வைப்பெனின் வைப்பே

அரும்பிய சுணங்கின் அம்பகட்டின முலைப்

பெருந்தோள் நுண்கிய நுகப்பின்

கல்கெழு கானவர் நலகுறு மகளே”³⁷

தலைவியானவள் தம்முயிர்க்கு அமிழ்தமாய், நுகர்வதற்கு செல்வமாய் திகழ்கிறாள். இவளைவிட வேறு சிறந்த செல்வம் எதுவும் எமக்கு இல்லை என்று கூறுகிறான். இவ்வாறு கணவன் மனைவி மட்டும் கொண்ட தொடக்க நிலை குடும்பச் சூழலை சங்க இலக்கியத்தில் மிகுதியாகக் காணலாம்.

2. இளமுதிர்வு மகவு நிலை

கணவன், மனைவி வயது வந்த மகள், இளமகவு இவர்களைக்கொண்ட குடும்பச் சூழ்நிலை இதுவாகும். முதலில் பெண்ணைப் பெற்றெடுத்தாள். பருவம் வந்த சூழலில் பெண் தன் கணவனை கனவில் தேடிக் கொண்டாள். தாயானவள் தன் மகனோடு உறங்கிக் கொண்டிருக்கும்போது மழை

பெய்கிறது. தனது தலைவன் வந்து வெளியில் நின்றுக் கொண்டிருக்கிறான் என்பது தலைவிக்கு தெரிந்து எழநினைக்கிறாள். தாயோ மகனைத் தழுவிக்கொண்டு மகளையும் அன்னாய் என அழைத்து தான் உறங்காமையையும் காவலையும் வெளிப்படுத்தும் பாங்கை,

“அன்னாய் வென்னும் அன்னையும் மன்னா

எம்மலைந் தனைக்கொல் தானே தம்மலை

ஆரம் நாறும் மார்பினன்

மாரியானையின் வந்து நின்றனனே”³⁸

முதிர் மகவுநிலை

வயதுவந்த மக்களுடன் வாழும் குடும்பநிலை இது. ஏறுதழுவும் போது தலைவன் சூடியிருந்த பூவானது ஏற்றின் மீது விழ அதைக்கண்ட தந்தை மற்றும் தமையன்மார்கள் எல்லோரும் சூடியிருந்து மால்வந்து காட்டினான் என்று நம்பினர். பின்பு எவரும் அறியாமல் தனது களவொழுக்கத்தை மேற்கொண்ட அவனுக்கு மனம்முடிக்க உறுதி செய்தப் பண்பினைப் பின்வரும் கலித்தொகைப் பாடல்வரிகள் உணர்த்துகிறது.

“கேட்டா லெவன் செய்ய வேண்டுமோ மற்றிகா

அவன் கன்னி யன்றோ அது”³⁹

எனும் இவ்வடிகள் எதிர்மகவுநிலை குடும்பக்காட்சிக்கு ஏற்றவை ஆகும்.

பிற

பண்டையத் தமிழர்கள் அறத்தோடு பொருந்திய வாழ்வினை மேற்கொண்டனர். திருமண வாழ்வினை இல்லறம் என்றனர். கணவனும், மனைவியும் இணைந்து இன்பம் துய்ப்பதோடு மட்டுமல்லாமல் அறங்களும் புரியவேண்டும் இதனை, “பண்டைத் தமிழர் குடும்பவாழ்வு பற்றி மிகவும் உயர்ந்த கொள்கைகளைக் கொண்டிருந்தனர் அவர்களுக்கு அறம் என்பது வாழ்க்கையின் ஒருபகுதி அல்ல வாழ்வு முழுவதுமே ஆகும் எனவே தான்

குடும்ப வாழ்க்கையை இல்லறம் என்றனர்’’⁴⁰ என்று அ. தட்சிணாமூர்த்தி குறிப்பிடுகிறார்.

5.2.11. ஒத்த அன்பு

பண்டைத் தமிழர் ஒத்த அன்போடு வாழ்வதையே தலையாய பண்பு என்று கருதினர். இதனை,

“சாதல் அஞ்சேன் அஞ்சவல் சாவின்

பிறப்பும் பிறிதாகுவ தாயின்

மறக்குவேன் கொல்லென் காதலன் எனவே’’⁴¹

இவ்வுலகில் பிறந்தவர் இறப்பது என்பது உறுதி. அவ்வாறு இறந்தாலும் இனிவரும் பிறவியிலும் எனது காதலனை மறவாது நான் அவனுக்கென்றே நிற்பவள் ஆவேன் என்று தலைவி கூறுகிறாள். தலைவன் தலைவியரிடையே தோன்றும் இந்த அன்பானது பிறவி தோறும் தொடரும் தன்மையுடையது என்பது பண்டையத் தமிழரின் நம்பிக்கை.

இந்த பிறவியில் நீங்கி மறுபிறவி எடுக்கும்போது என் காதலனாக நீயே பிறக்க வேண்டும். உன் உள்ளம் ஒத்தவள் நானே ஆகுவேன் என்று வெவ்வேறு இடங்களில் தோன்றிய இருவரும் ஒத்த அன்பினால் ஒன்றுபட்டு பிரிவதற்குரிய நிலையில் நின்றதை,

“செம்புலப் பெயல்நீர் போல

அன்புடை நெஞ்சம் தாம் கலந்தனவே’’⁴²

எனும் குறுந்தொகை அடிகள் உணர்த்துகிறது. துணையில்லாமல் தனித்து வாழாத அன்றில் பறவைப் போன்று தலைவனும் தலைவியும் இணைந்து வாழ்ந்தனர். இதனை,

“ஒன்றில் காலை அன்றில் போல”⁴³

எனும் நற்றிணைப் பாடலடிகள் கொண்டு அறியமுடிகிறது. தலைவனும், தலைவியும் ஒரே ஆடையினை பகுத்து உடுத்தும் வறுமைக்காலத்திலும் தமது மனம் ஒன்றி வாழும் வாழ்வினை பின்வரும் கலித்தொகைப் பாடல் வரிகள் புலப்படுத்துகிறது.

“ஒன்றென் கூறாடை யுடுப்பவரே யாயினும்

ஒன்றினார் வாழ்க்கையே வாழ்க்கை”⁴⁴

என்று சுட்டுகிறது. பெண்களின் கற்பின் நெறியைப் பற்றி கலித்தொகையில் மிகுதியாகப் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. அருந்ததியினைப் போன்று எல்லோராலும் தொழுது ஏத்தும்படி விளங்குகின்றன. கற்புடைய அந்த மகளிர் அரிய மழையையும் பெய்யும்படி செய்யும் இயல்புக் கொண்டவள் என்பதை பின்வரும் அடிகள் மூலம் உணரலாம்.

“என்தோழி

அருமழை தரல் வேண்டின் தருகிறகும் பெருமையோன்”⁴⁵

என்று தோழி கூறுவதிலிருந்து புலனாகிறது.

இந்த உலகமே பரிசாகக் கிடைத்தாலும் பெண்கள் தமது சிறந்த ஒழுக்கத்தின் காரணமாக முதலில் காதலித்த தம் கணவனைக் கைவிட்டு மற்றொருவனை மனதாலும் நினைக்க மாட்டார்கள். இதனை,

“விரிநீர் உடுக்கை உலகம் பெறினும்

அருநெறி ஆயர்மகளிர்க்கு

இருமணம் கூடுதல் இயல்பன்றே”⁴⁶

எனும் கலித்தொகைப் பாடல் மணமுறையைத் தெளிவுபடுத்துகிறது.

5.2.12. மனையறமும் - வினையறமும்

மனையறத்துக்கு உரிமை உடையவளாக மனைவி விளங்குகிறாள். வினையறம் மேற்கொண்டு அற வாழ்க்கை நாகரிகத்தைப் பேணிக்காப்பதற்காக இருவரும் தம் கடமையை மேற்கொள்கின்றனர்.

இல்லறம் சிறப்பாக அமைய கணவன் மனைவியர் கருத்தொருமித்து வாழவேண்டும் என்பதை உணர்ந்து வாழ்ந்தனர். மகளிர் தம் கணவரை உயிராகக் கருதினர். இதனை,

‘வினையே ஆடவர்க்கு உயிரே வாணுதல்

மனையுறை மகளிர்க்கு ஆடவர் உயிரே”⁴⁷

எனும் குறுந்தொகைப் பாடலிகள் தெரிவிக்கின்றன. ஆடவர் வினைமேற்கொண்டு செல்வதைத் தம் இயல்பாகவும் மகளிர் அதனை மறுத்துக் கூறாது உடன்படுதலை தம் பண்பாகவும் கொண்டிருந்தனர்.

“செயல்பாடு மனத்தர் செய்பொருட்டு

அகல்வர் ஆடவர் அதுஅதன் பண்பே”⁴⁸

எனும் நற்றிணைப் பாடல் அடிகள் குறிப்பிடுகிறது.

எனவே சங்க இலக்கியங்கள் காட்டும் குடும்ப வாழ்வும் விருந்தோம்பல் பண்பும் உள்ளிட்ட பல கருத்துக்கள் என்றென்றும் நினைத்துப் போற்ற கூடியது ஆகும்.

5.3. பழக்கவழக்கங்கள் நம்பிக்கைகள்

பழக்கம் என்பது ஒரு கற்கக்கூடிய ஆரம்ப நிலையாகும். இது தனி மனிதனிடம் இயல்பாக வந்து அமைந்த பண்பாகும். பழக்கத்தின் தொடர்நிலையே வழக்கம் ஆகும். வழக்கம் என்பது சமூகம் சார்ந்த ஒன்றாகும். ஓர் இனத்தின் ஒரு சிறியபகுதியைச் சார்ந்தவரோ சில நாட்டில் மட்டுமோ உள்ள செயல்களையோ அல்லது ஒரு சில வகுப்பினர் ஒரு செயலை ஒழுங்காகச் செய்து வருவதையே வழக்கம் என்று கூறுவர்.

பழக்க வழக்கங்கள் என்பதைத் தனி மனிதனும் சமுதாயமும் என இரண்டு அமைப்பும் இணைந்து உருவாக்குவது ஆகும். தேவைகளின் அடிப்படையில் பழக்கவழக்கங்கள் தோன்றுகின்றன.

பழக்கவழக்கம் மரபு ஆகிய சொற்கள் ஒன்றோடு ஒன்று தொடர்புடையன ஒன்றின் வளர்ச்சி மற்றொன்றின் தொடர்ச்சியாக உள்ளது. எனவே பழக்கம் என்பது தனிமனிதனைச் சார்ந்தது என்றும் வழக்கம் சமுதாயத்தைச் சார்ந்தது என்றும் மரபு என்பது சமுதாய விதிக்கு கட்டுப்பட்டது எனவும் கூறலாம். அவ்வாறு நிலைப்பெற்றதை சங்க இலக்கியங்கள் வழி அறியமுடிகிறது.

5.3.1. மடலேறுதல்

ஓர் ஆடவன் ஒரு பெண்ணைக் களவுடனோ அல்லது களவின்றோ அடையவிரும்பி மேற்கொள்ளும் வழிமுறையே மடலேறுதல் ஆகும்.

தமிழரின் மடல்

மடல் என்று சுட்டப்படுவது பனைமடலாகிய கருக்கு நிறைந்த மட்டைகளில் குதிரை ஏறி அமர்வது போன்று தலைவன் ஊரில்வலம் வருவதே ஆகும்.

காதல் கொண்ட தலைவன் தான் விரும்பிய பெண்ணை மணந்துகொள்ள இதுப்போன்ற ஒரு வழியைத் தேர்ந்தெடுக்கிறான். இதனைச் சங்க இலக்கியக் கலித்தொகைப் பாடல் சுட்டுகிறது.

“வருந்தமா ஊர்ந்து மறுகின் கண்பாடத்

திருந்திழைக் கொத்து கிளவிகேப் பாங்கே

பொருந்தாரார் வார்வல் வழுதிக் கருத்திறை”⁴⁹

தலைவியின் ஊரிடத்தே தலைவன் மடலேறிச் சென்று பார்த்தான். பெறுவதற்குப் பொருந்திய வார்த்தைக் கூறுவதைக் கேட்டு தலைவியின் பெற்றோர் தமது குடிக்கும் பெருமைக்கும் கேடு வரும் என அஞ்சி அவளை

அவனுக்கே மணம்முடித்துக் கொடுப்பார்கள் என்ற செய்தியை இப்பாடல் உணர்த்துகிறது.

தலைவன் சிறந்த பனைகளைக் கொண்டே முதிர்ந்த பெரியமடலில் மாலையும் மணியும் அணிந்துக் கொண்டு தன்னைக் கண்ட மற்றோர் இகழும்படியாக அவர்கள் முன் என்பொருட்டு மடல் ஏறிச்செல்கின்றான் என்பதை தலைவி பின்வரும் பாடலில் குறிப்பிடுகிறாள்.

“வில்லாப் பூவின் கண்ணி சூடி
நல்லே முறுவலெனப் பல்லூர் திரிதரும்
நெடுமாப் பெண்ணை மடல்மானேயே”⁵⁰

என்னும் பாடல்வழி தலைவன் தலைவிமீது கொண்ட காதலை உணரமுடிகிறது. பொன்னை ஒத்த நிறமுடைய அவரையானது பதிய பழங்களைச் செறித்துக்குக் கட்டப்பட்ட பலாவிகய மலர்களையும் நூல்களையும் கொண்டு ஒப்பனை செய்த பனை மடலாலே தான் குதிரையின் கழுத்திலே கட்டிய மணி ஆராவரிக்கும்படி ஏறிவருவேன் என்பதை பின்வரும் குறுந்தொகைப்பாடல் வாயிலாக அறியலாம்.

“சிறுமணி தொடர்ந்து பெருங்கச்சு நிறீஇக்
குறுமுகிழ் எருக்கங் கண்ணிசூடி
உண்ணா நன்மாப் பண்ணி எம்முடன்”⁵¹

என்ற பாடல்வழி அறியமுடிகிறது.

பனைமடலால் உண்ணாத ஒரு நல்ல குதிரையைச் செய்து அதற்குச் சிறிய மணிகளைக் கட்டிப் பெரிய கச்சையைப் பூட்டிச் சிறிய எருக்கம் பூமாலையைக் கட்டி அக்குதிரையை இழுத்துவரும் பொழுது அத்தெருவிலுள்ள சிறுவர்கள் என்னைச் சூழ்ந்து நிற்பர் என்பதை நற்றிணைப் பாடல் உணர்த்துகின்றன.

“மணிப்பீலி சூட்டிய நூலோடு மற்றை

அணிப்பூளை ஆவிரை எருக்கொடு பிணித்துயாத்து

மல்லார் மறுகின் கண் இவட்பாடும் இல்லொத்தான்”⁵²

தலைவன் தலைவியை கூடுவதற்கு மடலேறுவதே சரியான வழி என்று கருதி பனையால் செய்யப்பட்ட குதிரையால் நீலநிறத்தினை உடைய பீலிப்பூவையும் மற்றும் எருக்கம் பூக்களையும் தொகுத்து அம்மடன் மாவிலே கட்டி ஊரின்கண் அனைவரும் அறியும் வண்ணம் பாட்டினைப் பாடினான் என்பதை இப்பாடல் குறிப்பிடுகிறது.

5.3.2. திருமணம்

திருமணம் என்பது ஓர் ஆடவனும் ஒரு பெண்ணும் இணைந்து வாழ்வதாகும். சமுதாயத்தில் ஏற்படுத்தப்படும் முறையாகும். இதன்பயனாக மனிதன் சில மதிப்புகளையும் பலபொறுப்புகளையும் ஏற்கவேண்டி உள்ளது. மனித சமுதாயத்தின் நலன் கருதி படைத்துக் கொள்ளப்பட்ட ஒரு நெறிமுறையாக இது உள்ளது. இக்கால மக்களால் திருமணம் எனச் சுட்டியுரைக்கப்படும் மணமுறையை பண்டைத் தமிழர்கள் ‘வதுவை’ மன்றல்’ ‘மணம் என்று குறித்துள்ளனர். திருமணம் என்பது மனிதனுக்காக மனிதனால் நடத்தப்படும் ஒரு சடங்கு ஆகும்.

தொல்காப்பியத்தில் கற்புமணம் என்பது கரணம் என்ற சொல்லால் வழங்கப்படுகிறது. இதை,

“கற்பெனப்படுவது கரணமொடு புணரக்

கொளற்குறி மரபிற் கிழவன் கிழத்தியைக்

கொடைக்குறி மரபினோர் கொடுப்பக் கொள்வது”⁵³

என்ற நூற்பாவின் மூலம் அறியமுடிகிறது.

5.3.3. ஏறுதழுவுதல்

தமிழிலக்கியத்தில் ஏறுதழுவுதல் பற்றிய செய்தியினைக் கலித்தொகையின் முல்லைக் கலிப்பாடல்களாலும் சிலப்பதிகாரத்தின் ஆய்ச்சியர் குரவைப் பகுதியாலும் அறியமுடிகிறது. இஃது ஆயர் மத்தியில் நில மணவினைச் சடங்கு முறைகளுள் ஒன்றாகக் காட்டப்பட்டு உள்ளது.

பண்டையத் தமிழரின் ஏறுதழுவுதலை இன்றைய தமிழகத்தின் தென் மாவட்டங்களில் நிகழ்த்தப்பெறும் ஜல்லிக்கட்டு என்று அழைக்கப்படும் மஞ்சவிரட்டு என்பதோடு ஒப்பிடலாம். ஆயர்கள் வாழ்வில் ஏறுகோடல் சிறப்பாகக் கருதப்பட்டதை கலித்தொகைப் பாடல் மூலம் அறியமுடிகிறது.

“பகலிடம் கண்ணியன் பைதற் குழலன்

சுவைமிசைக் கேலசைத்த கையன் அயலது

கொல்லேறு சாட இருந்தோர்க்கெம் பல்லிருங்

கூந்த லனை கொடுப்போம் யாம்”⁵⁴

இறைவனின் கிணச்சிப் போலக் கொம்புகள் சீவப்பட்ட ஏறுகள் நிற்கின்ற தொழுவினுள் தம்மைப் பகைத்து வரும் அவற்றைத் தழுவி தம் ஆற்றலை ஒருங்கே சென்று புகுந்துவிட்டனர். ஏறு தழுவியவர்க்கே மகளைத் தருவோம் என்று கூறும் ஆயர்குல வழக்கப்படி ஏறுதழுவ முன்வந்தார்கள் ஏறுகளை தழுவிய வீரர்களுக்கே தம் தலைமுடியை பஞ்சணையாகக் கொடுப்போம் என்கிறார்கள்.

திருமணத்திற்குரிய காலமாகப் பண்டையத் தமிழர் நன்னாள் வேங்கை கணிவாய், வேங்கை என்றுக் குறிப்பிடுவது இயற்கையே பெருங்காரணியாக இருந்துள்ளதனை நற்றிணை கொண்டு உணரமுடிகிறது.

“வேங்கை தந்த வெற்பு அணி நன்னாள்”⁵⁵

நல்ல நாளன்று காலையிலே மலர்ந்த வேங்கையின் பொன் போன்ற புதுப்பூக்கள் பரவி கிடக்க அப்பரப்பின் மீதாக மெல்ல மெல்ல நடக்கவும் கண்டேன் என்பதை இப்பாடல் அடி உணர்த்துகிறது.

5.3.4. விழாக்கள்

மக்களின் வாழ்வில் சோர்வினைப் போக்கி இன்பமும் மலர்ச்சியும், புத்துணர்ச்சியும் ஊட்டுவது விழாக்களே. மனிதர்களை ஒன்றுபடுத்தி மகிழ்ச்சியில் திளைக்க வைப்பது விழாக்களின் செயல்பாடாகும்.

விழாக்கள் என்பது மக்கள் ஒன்று சேர்ந்து நடத்தும் சடங்குகளிலிருந்து தோன்றியனவாகக் காட்சி தருகிறது.

சொல்லும் பொருளும்

விழாக்கள் எனும் சொல்லானது உள்ளத்தின் மகிழ்வை செயலாற்றுவதற்குரிய நம்பிக்கையினையும் மனிதனுக்கு அளிக்கின்றது.

பண்டையத் தமிழ் இலக்கியங்கள் விழாவினை விழவு , விழா, சாறு சாறயர்தல் என்ற சொற்களால் சுட்டி கூறியுள்ளனர். இதனை,

“நீல நிரைப்போ துறுகாற்குலை வான்போல்

சாலகத் தொல்கிய கண்ணர் உயர்சீர்த்தி

ஆலமர் செல்வன் அணிசால் மகன் விழாக்

கால்தோளென் றூக்கி இதுமென நோக்கி”⁵⁶

இந்த குறுந்தொகைப் பாடல் அடியானது தலைவி, தனது புதல்வன் தன் தலைவனோடு வெளியே சென்று தன் தந்தையரின் பரத்தை வீடுகள் பலவற்றிக்கும் சென்றுவர அவனைச் சினந்து கொள்கிறாள். அந்நேரத்தில் தலைவனும் வர அவனும் கேட்குமாறு மகனைப் பழிக்கிறாள்.

“காதலர் உழையராகப் பெரிது வந்து

சாறு கொளுரிற் புதல்வன் மன்றே”⁵⁷

தலைவனானவன் என்னோடு இருக்கும் காலத்தில் நான் திருவிழா எடுக்கும் ஊர்போலப் பொலிவுறுகிறேன். அவர் பிரிந்த பொழுதோ வருந்தி நிற்கின்றேன் என்று விளக்குவதை அறியலாம்.

விழாநாள் மரபு

விழா நாளினில் மக்கள் தொழிலாற்றுவதில்லை என்பதும் மன்னர் சிறைப்பட்ட கைதிகளை விடுவிப்பதும் இரவலர்களுக்கு பரிசளிப்பதை வழக்கமாகக் கொண்டிருப்பதும் இலக்கியச் சான்றுகளால் அறியமுடிகிறது. விழாக்களில் யாழ், முழவு, முரசு, குழல் போன்ற இசைக்கருவிகள் முழங்கப்பட்டதை நற்றிணைப் பாடல்கள் தெரிவிக்கின்றன.

“பெரிதுஞ் சான்றோர் மன்ற விசுபினி

முழவுக்கண் புலராவிழ வுடை ஆங்கன்”⁵⁸

நன்றாக இறுகக்கட்டிய குடமுழவின் கண் ஓயாது முழங்குகின்ற திருவிழாவினையுடையது இப்பெரியவர்கள் வாய்முழக்கம் செய்வது என்றப் பொருளையும் உரைக்கின்றது.

விழாக்களில் குரவை, துணங்கை ஆகிய கூத்துகள் நிகழ்த்துள்ளன. இவை இருபாலர்க்கும் தனித்தனியே சிறப்பாக நடத்தப்பட்டது. மேலும் ஆணும் பெண்ணும் இணைந்தும் ஆடியுள்ளனர். என்பதை பின்வரும் நற்றிணையின் பாடல் அடிகளைக் கொண்டு அறியலாம்.

“குழையன் கோதையன் குறும்பைந்தொடியன்

விழவயர் துணங்கை தழுஉகஞ்செல்ல”⁵⁹

என்ற அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

சங்க காலத்தில் வேத்தியல், பொதுவியல் என்ற இரண்டு வகையான கூத்துகள் இருந்தன. வேத்தியல் என்பது மன்னர்கள் மட்டும் பார்க்கக் கூடியதாகவும், பொதுவியல் என்பது மக்கள் அனைவரும் பார்க்கக் கூடியதாகவும் முறைப்படுத்தப்பட்டிருந்தது.

காமன் விழா

வேதகாலக் கடவுளாகிய காமன் மாயோனின் மகனாகக் கருதப்பட்டான். காமன் விழா என்பது ஆடவரும் மகளிரும் இன்பமாகப் பொழுதுபோக்கும் ஓர் விழாவாகும். இதனை,

“நாமில்லாம் புலம்பாயின் நடுக்கஞ்செய் பொழுதாயின்

காமவேள் விழாவாயின் கலங்குவாள் பெரிதென”⁶⁰

என்ற கலித்தொகைப் பாடல் அடியானது கூறுகிறது.

தலைவியானவள் தலைவன் தான் வருவதாகக் கூறிச்சென்ற காலம் வந்தபின்னும் அவன் வரவில்லையே. அவன் தன்னை மறந்து பரத்தையரைக் கூடி காமவிழா விளையாடும் காலமா இது என வருந்துவதை,

“ஒண்ணுதல் நமக்கவர் வருதுமென்றுரைத்ததை

மல்கிய துருத்தியுள்ள மகிழ்ந்துணைப் புணர்ந்தவர்”⁶¹

என்று கலித்தொகையின் தலைவி கூற்று குறிப்பிடுகிறது. காமன்விழா எடுப்பதற்கான சிறப்பான இளவோனில் காலம் பற்றிய செய்தியும் கலித்தொகையில் காணப்படுகிறது.

“இருங்குயில் ஆலப் பெருந்துறை கவின்பெறல்

குழவி வேனில் விழா எதிர்வு கொள்ளும் சிரார் செவ்வியும்

..... வந்தன்று”⁶²

என்று மரக்கிளைகள் அசைந்தாடுவதும் மறுபுறம் கருங்குயில்கள் கூவுவதும் பெரிய நீர்துறைகள் எல்லாம் புது அழகு விளங்கும் இளவேனிற் காலமே காமன் விழா எடுக்கச் சிறப்பான காலமாகும். காமன்விழா எடுக்கவேண்டிய சிறப்பானக் காலம் வந்தும் நம் தலைவர் வரவில்லையே என்று தலைவி கூறுகின்றாள். இதன்மூலம் சங்ககால விழாக்களின் சிறப்பும் உயர்வும் வெளிப்படுகின்றன.

5.3.5. தமிழரின் நம்பிக்கைகள்

பல வகையான நம்பிக்கைகள் பழந்தமிழரிடம் இருந்தது. அவற்றுள் சிலவற்றை இங்கு காண்போம் இம்மையில் செய்த நன்மைக்கு மறுமையில் பலன் கிடைக்கும் நன்மை. செய்தவன் சுவர்க்கம் புகுந்து நன்மையே

துய்ப்பான். தீமை செய்தவன் நரகம் புகுந்து தீமையையே துய்ப்பான் என்பது மக்கள் அனைவரின் நம்பிக்கையாகும். இதனை வள்ளுவர் பின்வரும் குறட்பாவில் கூறியுள்ளார்.

“இருமை வகைதெரிந்து ஈண்டு அறம் பூண்டார்

பெருமை பிறங்கிற்று உலகு”⁶³

பிறப்பின் துன்பத்தையும் வீடுபேற்றின் இன்பத்தையும் ஆராய்ந்து அறிந்து தன்மையாகிய அறவினைகளை மேற்கொண்டால் வீடுபேறு நிச்சயம் என்று நம்பி வாழ்கிறது இந்த உலகம் என்கிறார். நம்பிக்கை என்பது உள்ளத்தின் உருவாக்கமே என்பர்.

காவிரிபூம்பட்டினத்து மக்கள் இம்மையிலும் மறுமையிலும் இன்பம் நிலைத்திருக்க வேண்டி சோமகுண்டம் சூரியகுண்டம் என்ற இரண்டு ஏரிகளிலும் மூழ்குவதை நம்பிக்கையாகக் கொண்டதை பட்டினப்பாலையில்,

“இருகாமத்து இணையேறி”⁶⁴

என்னும் அடியானது காட்டுகிறது.

இந்த இரண்டும் ஏரிகளிலும் மூழ்கினால் பிரிந்த தம் கணவரோடு மனைவியர் சேருவர் என்பது நம்பிக்கை இதனை,

“சோமகுண்டம் சூரிய குண்டந்துறை மூழ்க்கி

காமவேள் கோட்டந் தொழுதார் கணவரோடு”⁶⁵

என்ற சிலப்பதிகார வரிகள் மூலம் அறியமுடிகிறது.

5.3.6. ஊழ்வினை

பழந்தமிழர் இலக்கியத்தின் வழி முற்பிறப்பில் ஒருவன் செய்த நல்வினை தீவினைக்களுக்கு ஏற்ப இப்பிறப்பில் அவனுடைய இன்பம் நிச்சயிக்கப்படுகின்றது என்ற கொள்கையைப் பின்வரும் நற்றிணைப் பாடலடிகள் மூலம் உணரமுடிகிறது.

“யாஞ்செய் தொல்வினைக்கு எவன்பே துற்றனை

வருந்தல் வாழி தோழி யாஞ்சென்று”⁶⁶

என்னும் பாடலில், நாம்செய்த பழவினையின் காரணமாக இது நிகழ்தலால் எதற்கு கவலையுற்று மயங்குகிறாய்? வருந்தாதே என்று தோழிக்கு உரைக்கின்றாள் தலைவி.

5.3.7. நாளும் சகுணமும்

பண்டையத் தமிழர்களிடம் நல்லநாள் கெட்டநாள் பார்க்கும் நம்பிக்கையும் இருந்தது. இதனை,

“மறைந்த ஒழுக்கத்து ஓரையும் நாளும்

துறந்த ஒழுக்கம் கிழவோர்க்கு இல்லை”⁶⁷

எனும் நூற்பாவழி அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

நல்லநாள் பார்க்கும்போது பறவைகள் சகுணம் பார்ப்பது தமிழர்கள் நம்பிக்கை என்பதைப் பின்வரும் புறநானூற்றுப் பாடல் தெளிவுபடுத்துகிறது.

“நாள்அன்று போகிப் புள்இடை தட்பப்

பதன்அன்று புக்குத்திறன் அன்று மொழிப்பினும்

வறிது பெயர்க்குவர் அல்லர் நெறிகொளப்

பாடுஅன்று இரங்கும் அருவிப்

பீடுகெழு மலையன் பாடியோரே”⁶⁸

என்ற பாடலில், அருவிகளைக் கொண்ட பெருமை நிறைந்த மலையின் தலைவனாகிய திருமுடிக்காரியைப் புகழ்ந்துபாடிச் சென்ற புலவர்கள் பரிசு பெறுவது உறுதி. நல்லநாளிலோ அல்லது கெட்டநாளிலோ. அவ்விடம் சென்றாலும் சரி. போகாதே என்று பறவைகள் இனங்கள் தடுக்கின்ற போதும் சரி அவ்விடம் பரிசில் பெறுவது உறுதி என்று கூறுகின்றனர்.

5.3.8. மழை

கடவுளாலும் கற்புடைய பெண்டிராலும் செங்கோண்மை தன்மையாலும் மழையினைக் கட்டுப்படுத்து இயலுமென்பது பழந்தமிழர் நம்பிக்கை என்பதை நற்றிணைப் பாடல் உணர்த்துகிறது.

“நேர்காண் சிறுகுடி நீரின் மாற்றி
வானம் வேண்டா உழவினம்
கானஞ் சிறுகுடிச் சேர்ந்தனை செலினே”⁶⁹

என்ற பாடலின் மூலம் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

5.3.9. வேங்கைப்புலி பூசல்

வேங்கை என்பது விலங்கினமாகிய புலிக்குரிய பெயராக இருந்தபோதும் அது பெரும்பாலும் சங்க இலக்கியத்தில் வேங்கை மரத்தைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தினர். இந்தப் பூவானது பூத்தால் திருமணக் காலம் வந்தது என்று நம்பிக்கைக் கொண்டனர். இதனை நற்றிணைப் பாடல் மூலம் அறியமுடிகிறது.

“பெரும்புயல் பொழிந்த தொழில் எழினி
தெற்கேர் பிரங்கும் அற்சிரக் காலையு
மரிதே காதலர்ப் பிரிதல் இன்று செல்”⁷⁰

5.3.10. பல்லிசொல்லுக்குப் பலன்

சங்ககாலத் தமிழர்கள் தாம் பேசிக்கொண்டிருக்கும் பொழுதோ அல்லது வெளியே ஒரு காரியத்துக்காக செல்லும்போதோ பல்லியானது சத்தமிட்டால், தமது விரல்களால் தரையை மூன்றுமுறை விரலால் தட்டும் பழக்கம் இருந்துள்ளது. பல்லியின் சொல்லுக்குப் பலன் உண்டு என்பதை நம்பினர். இதனை,

“பல்லியும் பாங்கொத்து இசைத்தன
நல்எழில் உன்கணும் ஆகுமால் இடனே”⁷¹

தலைவனது வரவினை எதிர் நோக்கி நின்ற தலைவிக்கு நன்மை செய்யுமாறு பல்லியானது நல்ல இடத்திலே நின்று சொன்னது என்று கலித்தொகைப் பாடல் கூறுகின்றது.

5.3.11. குறிகேட்டல்

தலைவியின் காமநோயினை அறியமாட்டாத அவளது பெற்றோர். தலைவிக்கு ஏற்பட்ட மாறுபாட்டினை அறியும் பொருட்டு அகவன் மகளாகிய கட்டுவிச்சியை அழைத்து குறிகேட்பதனை வழக்கமாகக் கொண்டனர். கட்டுவிச்சி நெல்லை வட்டமாகப் பரப்பி வைத்துக்கொண்டு தெய்வங்களைப்பாடி குறிசொல்ல ஆரம்பிப்பாள். குறுந்தொகையில் இவர்களை அகவன்மகளிர் என்றும் கட்டுவிச்சி என்றும் அழைப்பர். அகநானூற்றில் முதுவாய்ப் பெண்டிர் எனவும், நற்றிணையில் செம்முதுப் பெண்டிர் எனவும் அழைக்கப்பட்டதற்கான சான்றுகள் காணப்படுகின்றன.

தலைவியின் உடலில் தோன்றிய பசலையை நோக்கி அவள் அன்னை சேரியிலுள்ள கட்டவிச்சியை வீட்டுக்கு அழைத்து குறி கேட்டாள் என்பதைப் பின்வரும் நற்றிணைப் பாடல் உணர்த்துகிறது.

“நன்னுதல் பரந்த பசலைக்கண்டு அன்னை
செம்முது பெண்டிரொடு நெல் முன் நிறிக்
கட்டிற் கேட்கும் ஆயின் வெற்பில்”⁷²

இதன் மூலம் குறிகேட்கும் வழக்கம் மக்களிடையே காணப்பட்டதை உணரமுடிகிறது.

5.3.12. கண்துடித்தல்

‘நும் எழில் உன்கணும் ஆடுமால் இடனே’ என்று சொல்லப்படுவதில் இருந்து மக்களிடம் காணப்பட்ட மற்றொரு நம்பிக்கை கண்துடித்தல் தொடர்பான நம்பிக்கை என்பதை அறியமுடிகிறது. பெண்களுக்கு இடது கண் துடித்தால் நன்மை என்றும், வலதுகண் துடித்தால் தீமை என்றும் கருதினர்.

இதே போன்று ஆண்களுக்கு வலதுகண் துடித்தால் நன்மை என்றும், இடது கண் துடித்தால் தீமை ஏற்படும் என்றும் நம்பினர்.

5.3.13. உடன்கட்டை ஏறுதல்

சங்ககாலத்தில் கணவன் இறந்தவுடன் மனைவியும் அவனுடன் பிணத்தியில் மூழ்கி இறந்துவிடும் உடன்கட்டை ஏறும் வழக்கம் இருந்துள்ளது. ஆனால் இப்பழக்கமானது சட்டத்தின் மூலம் இன்று தடைசெய்யப்பட்டுள்ளது. சங்ககாலத் தமிழரிடம் இப்பழக்கமானது தொன்றுதொட்டு இருந்துள்ளதைப் பின்வரும் நூற்பா மூலம் அறியமுடிகிறது.

“நல்லோள் கணவனொடு நளிஅழல் புகீஇச்

சொல் இடையிட்ட பாலை நிலையும்”⁷³

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பா எடுத்துரைக்கிறது.

5.4. தொழில்கள்

மக்களின் வளமான வாழ்விற்கும், வசதிக்கும் பயன்படும் உழைப்பின் வெளிப்பாடுகளே தொழில்கள் ஆகும். இவ்வாறாக உழைப்பு என்பதனுள் அடங்கும். தொழில் திறமைகள் அனைத்தையும் பல்வேறு விதமாக வகைப்படுத்திக் கூறியுள்ளனர். பண்டையத் தமிழர்கள் செய்த தொழில்கள் அவர்கள் வாழ்ந்த சமுதாயச் சூழலுக்கு ஏற்றவாறு அழைக்கப்பட்டது.

5.4.1. உழவுத்தொழில்

மனிதனது வாழ்க்கைக்கு அடிப்படையானது உணவு, ஒருவர் சிறந்த பண்பினைப் பெற அடிப்படையாக இருக்கவேண்டியது வறுமையின்மை ஆகும். உணவு உபசரிப்பு இல்லாமல், பண்பாடு இல்லை. பழம்பெருமையும் இல்லை. ஆகையால் உணவுப்பொருள்களின் இன்றியமையாமையை உணர்ந்த மக்கள் உழவுத்தொழிலை முதன்மை தொழிலாகவும், தங்களது உயிர்க்காக்கும் தொழிலாகவும் போற்றினர்.

பண்டையத் தமிழர்கள் உழவுக்கு அடிப்படையாக உள்ள நிலத்தினை இயற்கை அமைப்புக்கு ஏற்றவாறு ஐந்து வகைகளாகப் பிரித்தனர். அவற்றுள் விளைநிலமாக குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் ஆகிய நான்கினையும் கருதினர்.

குறிஞ்சி மலையும் மலைசார்ந்த இடமும் ஆகும். இந்த நிலமானது சிறுசிறு குன்றுகளும், மணலும் கலந்த பகுதியாக இருக்கும். இங்கு உழவுத் தொழிலுக்காக பயன்படுத்தப்பட்ட நிலப்பகுதிக்கு அவற்றின் இயல்பு கருதி வெவ்வேறு பெயர்கள் வழங்கப்பட்டது. இதனை,

“புனவன் துடவைப் பொன்போற் சிறுதினை”⁷⁴

எனும் பாடல் வரியின் மூலம் அறியமுடிகிறது.

காடும் காடுசார்ந்த பகுதிகளும் முல்லை நிலம் என்று அழைக்கப்பட்டது. இங்குள்ள நிலமானது செம்மணல் பரப்பினை கொண்டது ஆகும். இம்முல்லை நிலத்தில் பயிரிடப்படாது தரிசாகக் கிடந்த இடத்தினை கொல்லை, பறவு, கானம் என்ற சொற்களால் குறித்தனர்.

வயலும் வயல்சார்ந்த இடமும் மருதநிலமாகும். நீர்வளம் நிறைந்த பகுதியாக இது காணப்பட்டது. வான்பொய்ப்பினும் தான் பொய்யாக் காவிரி பாய்ந்து வளம் செழிக்க வைக்கும் வயல்கள் மருதநிலத்தில் மிகுந்து காணப்பட்டன.

நெய்தல்நிலம் கடலும் கடல்சார்ந்த பகுதியுமாகும். நெய்தல் நிலங்களில் மழைப்பொழிந்தால் நெல் விளையும், மழை பொய்ப்பின் உப்பு விளையும் என்பதை பின்வரும் நற்றிணை பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன.

“பெயினே விடுமான் உழையினும் வெறுப்பத்தோன்றி

.....

இருங்கழி செறுவின் வெள்ளுப்பு விளையும்”⁷⁵

என்று கருதுகிறது.

உழவுத்தொழிலுக்கு நிலத்தை அடுத்து மிகவும் இன்றியமையாத ஒன்றாக இருப்பது நீர்வளம் ஆகும். ஒருநாட்டின் வளமும், நலமும் அந்நாட்டின் நீர்வளத்தைப் பொறுத்தே அமைகிறது. பருவம் தொடங்கும் முன்பே மழை பெய்யக் கூடும் என்பதை மேகத்தின் இயக்கத்தைக் கொண்டு அறிந்தனர். இதனை,

“பன்மர உயர்ச்சினை மின்மினி விளக்கத்துச்

செல் மழை யியக்கங் காணும்”⁷⁶

என்று நற்றிணைப் பாடல் குறிப்பிடுகிறது. அருவி நீரும், சுணை நீரும் உழவுத் தொழிலுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டது. விளைநிலங்களுக்கு உரமிடுதல் என்பது மிகவும் அவசியமான ஒன்றாகும். அக்காலத்தில் கால்நடைகளின் சாணமும் உலர்ந்துபோன இலைத் தழைகளையும் எருவாகப் பயன்படுத்தினர். கால்நடைகளின் சாணத்தை தாதெரு என்று குறிப்பிட்டனர். எருக்களை கொட்டி வைப்பதற்கு தனியே ஒரு இடத்தை ஒதுக்கி அவற்றில் எருவினை சேமித்து வைப்பர். இதனை கலித்தொகைப் பாடல் வரியின் மூலம் அறியமுடிகிறது.

“காஞ்சித்தா துக்கன்ன தாதெரு மன்றத்து”⁷⁷

என்று காஞ்சிப் பூவினது தாது உதிர்ந்ததைப் போன்று, தாதாகிய எருக்களைக் கொண்ட மன்றத்திடத்து நீ செய்யுங் குறியை ஆம்பலென்னும் பண்ணையுடைய குழலாலே குறிசெய்து வருவாயாக என்று கூறப்படுவதில் இருந்து அறியமுடிகிறது.

பலமுறை நன்றாக உழப்பட்டு, களைநீக்கி, உரமிட்டு, நீர்ப்பாய்ச்சப் பெற்ற வயல்களில் நாற்றுக்களை அளந்து நடுவார்கள். நெற்கதிர்கள் நன்றாக விளைந்து பின்னர் ஒன்றோடு ஒன்று பிணைந்து வறப்பினை உரசிக்கொண்டு கிடக்கும் காட்சியினைப் புலவர்கள் பல்வேறு உவமைகளால் வருணித்துள்ளனர். அறுவடை செய்வதற்கு முன்பாக வயல்களில் கூடுகள்

அமைத்து தங்கியிருந்த பறவைகளை ஓட்டும் வகையில் ‘தண்ணுமை’ எனப்படும் ஒருவகை இசைக்கருவியை முழக்குவது வழக்கமாகும். இதனை,

“வெண்ணெல் அரிநர் தண்ணுமை வெரீஇப்

பழனப் பல்புன் இரிய”⁷⁸

என்ற நற்றிணைப் பாடல்வரியானது எடுத்துரைக்கிறது.

இச்செயலானது உழவர்கள் பிற உயிர்களிடத்துக் கொண்டிருந்த இறக்க உணர்வினைக் காட்டுவதாக உள்ளது. நெல்லினை அறுவடை செய்து அடித்துத் தூய்மை செய்து நெற்கூடுகளில் இட்டு வைப்பர். அந்த நெற்கூடுகள் ஏணிக்கு எட்டாத தூரத்தில் மிக நெடிய வடிவுடன் மேல்பகுதியானது மூடும்படியாக அமைத்து புள்ளிகள் இடுவர் என்பதை ‘செவ்வி’ எனத்தொடங்கும் நற்றிணைப் பாடல் மூலம் அறியமுடிகிறது. அறுவடை செய்தபின் அதனுடைய அடிப்பகுதியில் எஞ்சி நிற்கும். இதனை அரிகால் என்பர்.

5.4.2. நெசவுத்தொழில்

மக்களுக்கு உணவினை அடுத்து இன்றியமையாத தேவையாக அமைவது ஆடையாகும். விலங்குகளைப் போல் அல்லாமல் உடலை இலை தழைகளால் மறைத்து வாழ்ந்த மக்கள் பின்னர் உடையினை அணிந்து வாழும் பழக்கத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டனர்.

சங்க இலக்கியங்கள் நெசவுத்தொழில் வளர்ந்த நிலையினைப் பற்றி எடுத்துரைக்கின்றன. நெசவுத் தொழிலுக்கு பருத்தியானது ஒரு இன்றியமையாத மூலப்பொருளாக விளங்குகிறது.

பருத்தியினது பஞ்சியினை அதனுடைய விதையிலிருந்து பிரித்தெடுக்க வில்லினைப் பயன்படுத்தினர் என்பதை,

“வழிதுளி பொழிந்த இன்குரல் எழிலி

எ.குறு பஞ்சிற்றாகி”⁷⁹

என்னும் அடிகள் காட்டுகின்றன. வீழ்கின்ற மழையினைப் பெய்த இனிய முழக்கத்தையுடைய மேகம் வில்லால் எறியப்பட்ட பஞ்சபோல் ஆகியது எனும் உவமையால் இதனை அறியமுடிகிறது. மேலும் மகளிர் பருத்திப் பஞ்சினைச் செப்பஞ்செய்து நூலாக நூற்பதில் கைத்திறம் பெற்று விளங்கினர்.

இவர்கள் பருத்திப் பெண்டிர் என்று அழைக்கப்பட்டனர். மேலும் கணவனை இழந்த மகளிர் இத்தொழிலில் மிகவும் ஈடுபட்டனர். இதனை,

“ஆளில் பெண்டிர் தாளின் செய்த

நுணங்கு நுண் பனுவல்”⁸⁰

என்னும் அடிகள் காட்டுகின்றன. சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் சிலவற்றில் பல்வேறு நிறமுடைய ஆடைகளைப் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. நீலநிறத்துணிகள், நீலமான சேர்க்கை என்றும் செந்நிறத் துணிகள் என்றும் வழங்கப்பட்டன.

“இணை பட நிவந்த நீலமென் சேர்க்கையுள்”⁸¹

எனும் கலித்தொகைப் பாடலடியின் மூலம் இதனை உணரலாம்.

பண்டையகால மக்கள் பஞ்சினைப் பயன்படுத்தி ஆடைகளை நெய்ததோடு அல்லாமல், பட்டு நூலினைப் பயன்படுத்திப் பட்டாடையும் செய்துள்ளனர். மேலும் மரப்பட்டையில் உள்ள நாரினை எடுத்துப் பின்னி மலைவாழ் குறவர்கள் ஆடைகளாகப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

5.4.3. கொல்லுத்தொழில்

சங்ககால மக்களிடையே இரும்புத் தொழில் செய்யும் கொல்லன் என்ற ஒருவகைப் பிரிவினர் காணப்பட்டனர். அவர்கள் தொழில் செய்வதற்கென்று உலைக்கூடம் தனியே அமைக்கப்பட்டிருந்தது. ஒரு கொல்லன் வைகறையில் வேல்செய்யத் தொடங்கினான். அவன் இரும்பினை அடித்த ஓசையினைக் கேட்டு மாடத்தில் உறங்கிய சேவல்கள் புறாக்கள் போன்ற உயிரினங்கள் ஆகியன அஞ்சி தூக்கத்தை கலைத்தன.

கொல்லனது உலைக்களத்தில் அடிக்கும் இரும்பின் பொறியானது சிதறுவதைப்போல சிறிய பலாக்காயினைக் கொண்ட வேங்கை மரமானது மலர்களை உதிர்க்கக்கூடிய மலை எங்கள் ஊராகும் என்ற உவமையை நற்றிணை பாடலொன்றின் மூலம் அறியமுடிகிறது.

“..... கொல்லன்

எறிபொற் பிதிரிற் சிறுபால் காய

வேங்கை வீயுகு மோங்கு மலை”⁸²

என்பதன் மூலம் தெளிவாகிறது.

வயலில் நெற்கதிர்கள் வளைந்து கிடக்கும் பாங்கினைப் போல கொல்லன் கரியை எடுக்கம் குறடு வளைந்துக் காணப்பட்டது என்று ஒப்பிட்டுக் கூறியுள்ளனர்.

சமுதாயத்தில் மக்கள் ஒவ்வொருவருக்குமான கடமைகளில் கொல்லனது கடமையானது மிகவும் இன்றியமையாத கடமையாகும். வேல்வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லரது தலையாயக் கடமையாகக் கருதப்பட்டது.

5.4.4. அணிகலன் செய்யும் தொழில்

அழகுக்கு அழகு சேர்ப்பவை அணிகலன்கள் ஆகும். அணியப் பெறுவதால் அது அணிகலன் என்று வழங்கப்பட்டது. பழங்காலத்தில் இயற்கையோடு இணைந்து வாழ்ந்த மக்கள் தழைகை அணிந்ததோடு மட்டுமல்லாமல் வண்ண மலர்கள், கொடிகள், இலைகள் போன்றவற்றால் தங்களை அழகுபடுத்திக்கொண்டனர்.

சங்க இலக்கியப்பாடல்கள் பலவற்றில் அணிகலன் செய்யப்படும் முறைமையினைப் பற்றியும், பொற்கொல்லனது திறமையினைப் பற்றியும், அணிகலன்கள் செய்யப் பயன்படுத்திய கருவிகள் பற்றியும் சான்றுகள் காணப்படுகின்றன.

பொன் அணிகலன் செய்யும் பொழுது அரக்கால் செய்த கருவியில் அமைத்து கொல்லன் உலையில் வைத்து ஊதி செய்வதனை,

“..... மெழுகு ஆன்று

ஊதுலைப் பெய்த பருவாய் தென்பணி”⁸³

மெழுகாலியற்றிய கருவிகண் அமைத்து ஊதுகின்ற கொல்லலைக் கணவைத்து இயற்றிய பிளவுபட்ட வாயும் தெளிந்த ஓசையினையும் உடைய மணி என்பது புலப்படுகிறது.

பொன், வெள்ளி முதலியவற்றை உருக்கி வார்க்கும் அச்ச பொறிகளும் இருந்தன. வெள்ளி உருக்குறு கொள்கலம்’ எனும் நற்றிணைப் பாடல் வரியானது அணிகலன்கள் உடைந்துவிட்டால் அதனைப் பொற்கொல்லனிடம் கொடுத்து சரிசெய்துகொள்ளும் முறையானது பழங்காலத்தில் வழக்கத்தில் இருந்துள்ளது.

பண்டையத் தமிழர்கள் முடிமுதல் பாதம் வரையில் எல்லா உறுப்புகளிலும் பல வகையான அணிகலன்களைப் பூண்டனர். மக்கள் தாம் ஈட்டிய பொன்னையும், பொருளையும் பல வகையான அணிகலன்களாக செய்துகொண்டனர். ஆடவரும் மகளிர்ரைப்போலவே பலவகையான அணிகலன்களை அணிந்துகொண்டனர்.

பெண்களின் கூந்தலில் வாடக்கூடிய மலர்மாலைகளோடு வாடாத பொன்னரி மாலைகளையும் சூடினர். சுரிதம் என்ற ஒருவகை அணியையும் சூடினர். இதன் வெளிவட்டம் பெரியதாகவும், அதற்கு உள்ளடங்கிய வட்டங்கள் சிறிது சிறிதாகவும் வந்து கடைசியாக ஒரு செம்மணிக் கல்லில் முடிவதுபோல அமைந்துள்ளதால் சுரிதகம் என இந்த அணியானது வழங்கப்பட்டது. பிறை என்பது சிறுவர்கள் அணியும் தலையணி ஆகும்.

“மெய்ப்பெறா மழலையின் விளங்குபூண் நனைதரப்

பொலம் பிளையுட்டாழ்ந்த புனைவினை யுருள்கலன்”⁸⁴

எனும் பாடல் மாசற விளங்கிய மணியினை ஒத்த அழகினையுடைய வாய் தன்னுடைய எழுத்துவடிவு பெறாத மழலைச் சொல்லைக் கூறுதலால் பிறந்த நீராலே விளங்குகின்ற கமழுந் தலையில் கிடந்தப் பொன்னால் செய்த பிறையும் சேர்த்த முத்துவடத்தோடு நெற்றியிலே தொங்குகிறது என்று கூறுகிறது.

ஆடவர், மகளிர், சிறுவர் போன்ற அனைவரும் கைகளில் கடகம், தொடி என்னும் அணியினையும், சங்கு வளையல்களையும் அணிந்திருந்தனர். கைவிரல்களில் சுறாமீனின் வடிவம்போன்ற மோதிரத்தை அணிந்தனர். மோசை என்ற மற்றொருவகையான விரலணிகளையும் அணிந்தனர். இடையில் மேகலை, காஞ்சி எனும் அணியைப் பூண்டனர். இவை ஆடைகளை இறுக்கமாகப் பற்றுவதற்கு மட்டுமல்லாமல் இடையின் அழகினை வெளிக்காட்டவும் பயன்பட்டது.

சிலம்பு, கிண்கினி, தண்டை என்பன மகளிர் கால்களில் அணியும் காலணி வகைகள் ஆகும். இவை பெரும்பாலும் பொன்னாலும் முத்துக்களாலும், இரத்தினக் கற்களாலும் செய்யப்பட்டன.

5.4.5. மீன்பிடித்தொழில்

பரதவர்கள் விடியற்காலையில் எழுந்து காலசூழலுக்கும் கடலுக்கும் ஏற்றவகையில் வலைகளை வீசி மீன்களைப் பிடிப்பதைத் தொழிலாகக் கொண்டனர். வன்தொழில் புரியும் பரதவ இளைஞர்கள் இறால் மீனோடு வேறு பல மீன்களையும் பிடித்துக் குவிப்பர். மனிதனைக் கொல்லக்கூடிய சுறாமீன்களையும் வேட்டையாடிப் பிடிப்பதில் ஆர்வம் கொண்டவர்களாக விளங்கினர். எறியுளி எனும் கருவியை சுறாமீன்கள் மீது குறிவைத்துவீசி மீன்களைப் பிடித்து படகில் ஏற்றி பெருமிதம் கொள்வர். இதனை,

“கொலிவினை பொலிந்த கூர்வா யெறியுளி

.....

கொடுத்தமிற் பரதவர் கோட்டு மீனெறிய”⁸⁵

எனும் குறுந்தொகைப் பாடல்வழி அறியமுடிகிறது.

5.4.6. உப்பு விளைத்தல், உப்பு விற்றல்

கடல்நீரை எடுத்துக் காய்ச்சி உப்பு பாலம் கட்டி அதிலிருந்து உப்பினை விளைவிப்பர். இதனை,

“பெயினே விடுமான் உழையினம் வெறுப்பத்தோன்றி

இருங்கதிர் நெல்லின் யாணர் அ.தே

வறப்பின் மாநீர் முண்டகந்தா அயச்சேறுபுலர்ந்து”⁸⁶

மழையானது பெய்ததனால் எங்கும் மான் கூட்டங்கள் செறியத் தோன்றப் பெற்றும், பெரிய கதிர்களை உடைய நெல்லாகிய புதுவருவாயினை ஊடையதாயிருந்தது. மழை பொழியாது வறண்டு விட்டாலோ முள்ளிச் செடியின் மலரானது உதிர்ந்து சேறெல்லாம் காய்ந்து வெள்ளையாகிய உப்பு விளையாமல் நிற்கும் காட்சியை நற்றிணைப் பாடல் விளக்குகிறது.

பரதவர்கள் அவர்நிலத்து உழாது விளைவித்த உப்பினை, செறிவுடைய உப்பு வணிகர் வருகின்ற காலம் நோக்கி கழிக்கரைச் சோலையருகே மேடாகக் குவித்து வைப்பர். அவ்வுப்புக் குவியலில் பரதவ மகளிர் ஏறி நின்று காவல் செய்வர்.

5.4.7. கைவினைத் தொழில்

சங்ககால மக்கள் பனைமரம், தென்னைமரம் ஆகிய மரங்களின் ஓலைகளைக் கொண்டு அன்றாட தேவைக்குரிய பலவிதமான பொருட்களை செய்ய அறிந்திருந்தனர். ஓரிடத்திலிருந்து மற்றொரு இடத்திற்கு கொண்டுச் செல்லப் பயன்படும் உடைவகைகள், பாய்கள், வெயில் மழை இவற்றிலிருந்து பாதுகாத்துக்கொள்ள பனங்குடைகள் போன்றவற்றைச் செய்தனர் என்பதைச் சங்கப் பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

ஓலைகளைப் பயன்படுத்தி பலவிதமானக் கூடைகளை செய்தனர். அவை வட்டி, பட்டில், குடை என்று அழைக்கப்பட்டன. விலைகுறைந்த பொருட்களாக இருந்தாலும் கலைத் திறனோடு செய்யப்பட்டவை. விதைகள்

இக்கூடைகளில் போட்டு விதைத்தனர். இதனை ‘விதைக்குறுவட்டி’ என்ற குறுந்தொகைப் பாடலடியின் மூலம் உணரலாம். மேலும் ‘போழிற் புனைந்த வரிப்புட்டில்’ என்ற கலித்தொகைப் பாடலடியும் புட்டில் (கூடை) குறித்த செய்தியினைப் பற்றி தெரிவித்துள்ளது.

சங்ககால மக்கள் ஓலையால் பின்னப்பட்ட பாயினைப் பயன்படுத்தினர். கைம்மை நோன்பினை மேற்கொள்ளும் பெண்கள் ஓலைப்பாயில் படுத்து உறங்கினர். பனையோலைப் பாயோடு முதுகில் கட்டியிருந்த பாலை விலைக்கூறி இடையர்கள் விற்றனர் என்பதை ‘பறிப்புறத்து இட்ட பால் நொடை இடையன்’ எனும் நற்றிணைப் பாடலடியின் மூலம் உணரமுடிகிறது.

5.4.8. கலைத்தொழில்கள்

உள்ளத்திற்கு உவகை அளிக்கும் நுட்பமான தொழில்களாக கலைத்தொழில்கள் போற்றப்படுகின்றன. ஓவியம், சிற்பம், கட்டிடம், இசை, நடனம் என்பன நுண்கலைகள் ஆகும். இயற்கையோடு இயைந்து வாழ்ந்த பழந்தமிழர்கள் தாம் கண்டு மகிழ்ந்த இன்பத்தை ஓவியமாகத் தீட்டி மகிழ்ந்தனர். வண்ணமலர்கள், மரஞ்செடி கொடிகள், பறவைகள், விலங்குகள் போன்றவற்றை ஓவியமாகத் தீட்டினர். சுவரோவியங்கள், நெய்யோவியங்களாகவும், சுதையோவியங்களாகவும் வரைவதுண்டு. இதில் சுதை ஓவியம் என்பது சுவற்றில் சுதை பூசி அது உலராமல் ஈரமாக இருக்கும் போதே ஓவியம் தீட்டுவது ஆகும்.

5.4.9. தச்சர்தொழில்

சங்ககாலத்தில் தச்சத் தொழிலானது மிகவும் சிறந்த நிலையில் இருந்தது. நெடுநல்வாடையில் தச்சர் ஒருவர் கட்டி எழுப்பிய அரச மாளிகையின் சிறப்பினைக் காணமுடிகிறது. சிற்பநூலினை அறிந்த தச்சர் நுட்பமாக நூலினை நேரேப்பிடித்து திசைகளைக் குறித்துக் கொள்வர்.

கட்டிடங்களுக்குத் தேவையான அரிகால், கதவு, போன்றவற்றை அழகுடன் செதுக்கித் தருவார்கள். இதனை,

“தச்சன் செய்த சிறுமா வையம்

ஊர்ந்தின் புறா ஆராயினுங் கெயின்

ஈர்த்தின் புறாஉ மிளையோர் போல”⁸⁷

தச்சனால் செய்யப்பட்ட சிறிய குதிரைகளையுடைய தேரினில் ஏறிச்சென்றுப் பார்த்து இன்பமடையாவிட்டாலும் தம்கைகளால் அதனை தொட்டுப்பார்த்தே இன்புறுகின்றனர். இளஞ்சிறுவர்கள் என்னும் குறுந்தொகைப்பாடல் மூலம் அறியமுடிகிறது. தச்சனால் செய்யப்பட்ட தேரினது வலிமையைப் பற்றி புறநானூற்றுப் பாடல் மூலம் அறியமுடிகிறது.

“களம்புகல் ஓம்புமின் தெவ்வீர் போர் எதிர்ந்து

எம்முளும் உளன் ஒரு பொருநன் வைகல்

எண்தேர் செய்யும் தச்சன்

திங்கள் வலித்த கால்அன் னோனே”⁸⁸

பகைவர்களே போர்க்களத்தில் புகாதீர்கள். ஏனெனில் எங்களில் ஒரு வீரன் இருக்கின்றான். நாள் தோறும் எட்டுத் தேர்களைச் செய்யும் தச்சன் ஒருவன் முப்பது நாள் முயன்று செய்த ஒரு தேர்க்காலைப் போன்ற விரைவும், திண்மையும் உடைய வலிமையை சான்றவன் அவ்வீரன் என்று கூறுவதில் இருந்து வீரனது வலிமை மட்டுமல்லாமல் தச்சனது தொழில் நுணுக்கமும் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

5.5. வழிபாடுகள்

இயற்கையின் ஆற்றலைக் கண்டு அஞ்சிய மனிதன் அதனை வழிபடுவதன் மூலம் அவற்றினால் ஏற்படும் சீற்றத்திற்கு ஆளாகாமல் இருக்கலாம் என்று நம்பினான். அதன் அடிப்படையில்தான் இயற்கை வழிபாடுகளும், விழாக்களும் தோன்றின. பலிகொடுப்பதன் மூலம்

இயற்கையினை வசப்படுத்தி வாழலாம் என்ற நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் விழாக்களும் கொண்டாட்டங்களும் தோன்றின.

காலப்போக்கில் இயற்கைக்கு உருவம் கொடுத்து வழிபடத் தொடங்கினர். இவ்வாறு மக்களிடையே உருவ வழிபாடு தோற்றம் பெற்றது.

கோயில் இல்லா ஊரில் குடி இருக்க வேண்டாம் என்ற பழமொழியானது தொன்றுதொட்டு வழங்கிவரும் ஒன்றாகும். இது தமிழர்களிடையே காணப்பட்ட தெய்வ நம்பிக்கையை வெளிப்படுத்துகிறது. நாட்டுப்புற மக்களில் பெரும்பாலானவர்கள் தங்களுக்கு நன்மை ஏற்பட்டால் அது தெய்வத்தால் வந்தது என்று கூறி போற்றுவார்கள். அதேபோல் தீமை ஏற்படும் போது அது தெய்வத்தின் கோபத்தால் வந்தது என்று நினைத்து தெய்வங்களை வேண்டிக்கொள்வர்.

5.5.1. இயற்கை வழிபாடு

ஆதிகாலத்தில் மக்கள் இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வு நடத்தினர். இயற்கையின் சீற்றத்தால் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டனர். இயற்கையின் சக்திகளைத் தெய்வங்களாகக் கருதி வழிபடத் தொடங்கினர். இயற்கையால் தங்களுக்கு நன்மை கிடைத்தது என்று நம்பினர். அவற்றினுக்கு விழா எடுத்து நன்றிக்கடன் செலுத்தினர். இந்த இயற்கை வழிபாடே உலகில் தொன்மையான வழிபாடாகக் கருதப்படுகிறது. இன்றும் நாட்டுப்புற மக்களிடையே இயற்கை வழிபாடு காணப்படுவதைப் பார்க்கமுடிகிறது. சில நகர்ப்புறமக்களும் இயற்கை வழிபாடு செய்கின்றனர்.

ஏற்றம் போடும் போதும், நடவுநடும் போதும், பயிரானது செழித்து வளர சூரியனை வணங்கிய பின்னர் தொடங்கினர். சிலப்பதிகாரத்திலும் ஞாயிறு போற்றுவதும் என்று கூறும் இயற்கை வழிபாட்டைக் காணமுடிகிறது. நிலவு, மழை, ஒளி, பாம்பு, பசு ஆகிய இயற்கைப் பொருள்களை நாட்டுப் புறமக்கள் வழிபடுகின்றனர்.

இயற்கை வழிபாட்டினை ‘அனிமிசம்’ என்றும் விலங்கு வழிபாட்டினை ‘டோட்டாமிசம்’ என்றும் மானிடவியலார் குறிப்பிடுவர். மழை வேண்டி பூசை செய்யும் பழக்கமானது தமிழரிடையேத் தொன்றுதொட்டு காணப்படுகிறது. ஏனென்றால் மழையினை நம்பித்தான் விவசாயம் செய்யப்படுகிறது. மழை இல்லாவிடில் பயிர்கள் விளையாமல் போய்விடும். எனவே மழைபொழிய வேண்டுமென எல்லாத் தெய்வங்களையும் மக்கள் வேண்டிக்கொள்வர்.

பாம்பினை வழிபடும் முறையானது இன்றும் காணப்படுகிறது. அச்சத்தின் காரணமாகப் பாம்பினை வணங்குகின்றர். புற்றுக்குப் பால் வார்த்தும், முட்டை வைத்து கற்பூரம் ஏற்றியும் வணங்குகின்றனர். சில இடங்களில் கோழியைப் பலிகொடுத்தும் வணங்குகின்றனர்.

5.5.2. கடவுள் வழிபாடு

நன்மை செய்யும் அற்றல்களில் ஒன்றாக கடவுள் கூறப்படுகிறது. அச்சம்தரும் இயல்பு கொண்டதாகவும் கடவுள் காணப்படுகிறது. இதனை, ‘மன்ற மராஅத்த போகுதிர் கடவுள்’ எனத் தொடங்கும் பாடலடியின் மூலம் அறியமுடிகிறது. அம்பலத்தின்கண் உள்ள கடம்பில் உரைகின்ற அச்சம் செய்தலிலே முதிர்ந்த முருகக் கடவுள் என்று கூறுவதிலிருந்து அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

தெய்வங்களை சிறுதெய்வம், பெருந்தெய்வம் என்ற இரண்டு நிலைகளில் வழிபட்டனர். சைவ வணக்க முறைகளே பெரும்பாலும் பெருந்தெய்வ வழிபாடாகக் காணப்படுகிறது. வேதக் கடவுள்களாகவும், முழுமுதற் கடவுள்களாகவும் பெருந்தெய்வங்களைக் கருதி வணக்கப்படுவது இந்த வழிபாடாகும். சங்க காலத்தில் பெருந்தெய்வங்களை வழிப்பட்டதற்கானச் சான்றுகள் பல உள்ளன. வேற்றுப் பெருந்தெய்வம் பலவுடன் வாழ்த்தி’ என்ற பாடலடியானது இதற்குச் சான்றாக அமைகிறது. கடவுளை உயர்ந்த மலைமீது ஏறிச்சென்று வழிபடும் பொருட்டுத் தன் சுற்றத்தாரோடு சென்று வழிபட்டனர்.

இதனை கடவுள் ஓங்குவரை பேண்மார் வேட்டெழுந்த எனும் பாடலடியின் மூலம் அறியமுடிகிறது.

தெய்வங்களைச் சிறுதெய்வம், பெருந்தெய்வம் என்று இரண்டாகப் பிரித்து வழிபட்டனர். இதனை,

“அமர்க்கண் ஆமான் அருநிறம் முள்காது

பனைத்த பகழிப் போக்கு நினைந்து கானவன்

அணங்கொடு நின்றது மலைவான் கொள்கெனக்

கடவுள் ஓங்குவரை பேண்மார் வேட்டெழுந்து”⁸⁹

அமர்ந்த கண்களையுடைய ஆமானின் அரிய நெஞ்சிலே பாய்ந்து தங்காது குறிதவறிப்போன அம்பின் போக்கைக் கருதிய தனது கணவன் தன்மனதில் பின்வருமாறு என்னுகிறான். இந்த மலையில் தெய்வமானது வெளிப்போந்து நின்றது. மழையானது பொழிந்தால்தான் அதன் கோபத்தைத் தணிக்க முடியும். எனவே மழையினை வேண்டி வழிபடும் பொருட்டு தன் சுற்றத்தாரோடு போய் தெய்வத்திற்கு பலியிட்டு நீர்விளாவினான். மேலும் அப்பலியை உண்ணாது தள்ளிநின்றான் என்று கூறப்படுவதிலிருந்து இறைவனுக்கு பலியிட்டதை மனிதர்கள் உன்பதற்கு அஞ்சுவர் என்ற உண்மையை அறியமுடிகிறது. இதனைப் பின்வரும் குறுந்தொகைப் பாடலொன்று எடுத்துரைக்கிறது.

“புனவன் துடவைப் பொன்போற் சிறிதினைக்

கடிவுண் கடவுட்கு இட்ட செழுங்குரல்

அறியாது உண்ட மஞ்சை ஆடுமகள்

வெளியுறு வனப்பின் வெய்துற்று நடுங்கும்”⁹⁰

தினைப்புனத்தில் விளைகின்ற முதல் கதிர்களை தெய்வத்துக்கு படைப்பது வழக்கம். அவற்றை யாரும் உண்ணக் கூடாது. தெய்வத்துக்கு படைத்தது என்பதை அறியாத மயில்கள் அதனை உண்டன. இதனால் ஏற்பட்ட அச்சத்தால் மயிலின் உடலானது பயத்தால் நடுக்கமுற்றது. ஒடுங்கிய

நிலையில் ஆடும் மயில் விறலி மீது தெய்வம் ஏறி ஆடுவது போன்று காட்சியளித்தது என்று கூறுவதிலிருந்து அறியமுடிகிறது.

பழங்காலத் தமிழர்கள் தெய்வவழிபாடு மிக்கவர்கள். நிலப்பாகுபாடு கண்ட அவர்கள். அந்த நிலத்திற்குரிய கருப்பொருள்களை வகுத்தபோது முதற்கண் தெய்வத்தையே கூறினர். அறிவின் எல்லைக்கு அப்பாற்பட்டன என்றும் அனைத்தையும் கடந்தனவாகவும் தினமும் இறைவனை அவரவர் இயல்பிற்கும், விருப்பத்திற்கும் ஏற்றவகையில் வழிபடத் தொடங்கினர். இத்தெய்வ நம்பிக்கை எப்போது தோன்றியது என்பதை எவராலும் அறுதியிட்டு கூற முடியவில்லை.

தொல்காப்பியர் கூறும் நான்குநில மக்களும் நான்கு தனித்தனி தெய்வங்களை தங்களுக்குரியதாக வழிபட்டனர். இதனை,

“மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்
சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்
வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்
வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்
முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தலெனச்
சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே”⁹¹

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாவானது, முல்லை நிலத்தினர் திருமாலையும், குறிஞ்சிநில மக்கள் முருகனையும், மருதநிலமக்கள் இந்திரனையும் நெய்தல் நில மக்கள் வருணனையும் வணங்கினர் என்பதை தெரிவிக்கின்றது.

5.5.3. பெருந்தெய்வ வழிபாடு

சைவ வணக்க முறையே பெரும்பாலும் பெருந்தெய்வ வழிபாடாகக் காணப்படுகிறது. வேதக்கடவுளாகவும், அவர்களோடு தொடர்புடைய கடவுளர்களாகவும் கருதப்படுவதும், முழுமுதற்கடவுளாகவும், அக்கடவுளோடு தொடர்புகொண்ட கடவுள்களாகவும் கருதி வழிபடப்படுவதாகும். சங்க

இலக்கியத்தில் பெருந்தெய்வங்களை வழிப்பட்டதற்கான செய்தியினைப்
‘வேற்றுப் பெருந்தெய்வம் பலவுடன் வாழ்த்தி’ எனும் பாடலடியின் மூலம்
அறியமுடிகிறது.

சங்க காலத் தமிழக மக்கள் சிவன், பலராமன், திருமால், முருகன்
ஆகிய நால்வரையும் சிறப்புக்குரிய தெய்வங்களாகக் கருதி வழிபட்டனர்.
பலராமன் வெண்ணிறம் பொருந்தியவன் ஆவான். இதனை ‘வலியோ என்ன
வயங்கு வெள்ளருவி’ எனும் நற்றிணைபாடல்வழி அறியமுடிகிறது.
மாயோனைப் போன்று பெரிய மலைப்பக்கத்து அவன் கண்ணாக
அவதரித்தப்போது அவனுக்கு முன்னவனாகத் தோன்றிய வெள்ளை
நிறத்தினை உடைய பலராமனைப் போன்று விளங்கிய வெண்மையான
அருவிகளை உடையவன் என்பதை நற்றிணை பாடல்வழி உணரமுடிகிறது.

உயிர்கள் அனைத்தையும், பிறப்பித்தும், காத்தும், ஒடுங்கச்
செய்வதுமாகிய தன்மைகளைக் கொண்டு விளங்குபவன் திருமால். எனினும்
தனக்கென்று முதல்வன் இல்லை என்று போற்றப்படுவதனை,

“தீயினுள் தெறல்நீ! பூவினுள் நாற்றம் நீ
கல்லினுள் மணியும் நீ! சொல்லினுள் வாய்மை நீ
அறத்தினுள் அன்பு நீ! மறத்தினுள் மைந்த நீ
வேதத்து மறைநீ! பூதத்து முதலும் நீ!
வெஞ்சுடர் ஒளியும் நீ! திங்களுள் அளியும் நீ!
அனைத்தும் நீ! அனைத்தின் உட்பொருளும் நீ
உறைவும் உறைவதும் இலையே உண்மையும்
மறவியல் சிறப்பின் மாயமார் அனையை”⁹²

முதல், இடை, கடை என்னும் இம்முத்தொழில் நிகழ்ச்சிகள் அனைத்தையும்
செய்பவன் நீ! என்பதை திருமாலைப் பற்றிய பரிபாடலின் மூலம்
அறியமுடிகிறது.

உலக உயிர்கள் அனைத்துக்கும் உணவளித்துக் காக்கும்
கடமையிலிருந்து வழுவாத மாயோனை மக்கள் வாழ்த்தி போற்றியுள்ளனர்.
இதனைக் கலித்தொகைப் பின்வருமாறு சுட்டுகிறது.

“குரவை தழீஇயாம் மரபுளிபாடித்

தேயா விழுப் புகழ்த் தெய்வம் பரவுதும்”⁹³

சுற்றத்தார் கூறும் முறைமையைப் பாடி குரவைக் கூத்தாடி அப்போது
குற்றமில்லாத அழகினையுடைய கடலிடத்தே பரந்து கிடக்கின்ற நிலத்தினை
ஆளும் உரியோடு பொருந்தின பாண்டியன் இந்த அகன்ற இடத்தையுடைய
உலகின் கண்ணே வாழ்வதற்குச் சீரிய புகழினை உடைய தெய்வத்தை
வணங்குவோம் என்று கூறுவதிலிருந்து அறியமுடிகிறது. முருகனின்
பிறப்பினைப் பின்வரும் பாடல் எடுத்துரைக்கிறது.

“பெரும்பெயர் முருக நின் பயந்த ஞானே

அரிதமர் சிறப்பின் அமரர் செல்வன்

எரியுமிழ் வச்சிரங்கொண்டிகந்துவர் தெறிந்தென

அறுவேறு துணியும் அறுவராகி

ஒருவனை வாழி ஓங்குவிறல் சேஎய்”⁹⁴

பெரும் புகழினை உடைய முருகப்பெருமானே. அரிதாகப் பொருந்திய
சிறப்பினை உடைய தேவர் கோமான். தன் நிலையினைக்கடந்து வந்து அந்த
குழந்தைகளைத் தாக்கினான். நெருப்பினைக்கக்கும் வச்சிரப் படையைக்
கொண்டு உன்னைத் தாக்கினான், வெவ்வேறாகத் துண்டான ஆறு
துண்டுகளும் அறுவராகத் தோன்றி பின் அனைத்தும் ஒன்றுபட்ட ஒருவனாக
நீயும் தோன்றினாய். அத்தகைய சிவகுமாரனே நீ வாழ்க என்று
போற்றுகின்றனர்.

5.5.4. சிறுதெய்வ வழிபாடு

சிறுதெய்வ வழிபாடு என்பது வேதக்கடவுளோடு பெரும்பாலும் தொடர்பு
கொள்ளாது. முழுமுதல் கடவுளாகக் கருதி வணங்கப்படாது குறிப்பிட்ட பகுதி

மக்களால் வணங்கப்படுவது. பூசை, திருவிழாக்கள் முதலியவற்றில் திட்டவட்டமான வரையறை இல்லாதது. சிறுதெய்வங்களுள் மாரியம்மனும், காளியம்மனும், மக்களிடையே மிகுந்த செல்வாக்குப் பெற்ற தெய்வங்களாகும்.

அம்மை, காலரா போன்ற நோய்களுக்கு இந்த தெய்வங்களே காரணம் என்று நம்பினர். எனவே இவற்றிலிருந்து தங்களைக் காக்கும்படி மக்கள் தீமிதித்தல், பால்குடம் எடுத்தல், அலகிடுதல் போன்ற பிரார்த்தனை முறைகளைச் செய்து வேண்டுகின்றனர். ஆடிமாதம் என்பது அம்மனுக்கு உகந்த மாதமாகக் கருதப்படுகிறது.

5.5.5. குடும்ப தெய்வ வழிபாடு

ஒவ்வொரு குடும்பத்திற்கும் தனித்தனி தெய்வங்கள் உண்டு. பெரும்பாலும் குடும்ப தெய்வங்களின் பெயர்கள் மற்றவர்களுக்குத் தெரியாது. தெரிந்தால் மந்திர சக்திகளின் மூலம் தங்கள் குடும்பத்திற்கு எதிரிகள் துன்பம் செய்வர் என்று நம்பினார்கள். வீட்டில் யாருக்கேனும் துன்பம் நேர்ந்தாலும் நோய்வாய்ப்பட்டாலும் வீட்டு தெய்வத்திற்கு பூசை செய்து வழிபடுவார்கள். இன்றும் பலர் தங்களது பிள்ளைகளுக்கு குடும்ப தெய்வங்களின் பெயரையே வைப்பதைக் காணலாம்.

ஒவ்வொரு சாதியும் பல குலங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொரு குலத்தாருக்கும் தனித்தனியே தெய்வங்கள் உண்டு. அக்குலத்தினைச் சார்ந்தவர்கள் பங்காளிகள் என்று அழைக்கப்பட்டனர். தங்களது இல்லத்தில் நடக்கும் திருமணம் போன்ற விசேஷங்களுக்கு அழைப்பிதழ் அச்சிடும்போது அத்தெய்வத்தின் பெயரை எழுதி துணை என்று அச்சிடுவர்.

ஒவ்வொரு ஊரிலும் பல தெய்வங்கள் காணப்படும். அத்தெய்வங்கள் ஒரு காலத்தில் அவ்வூரின் குறிப்பிட்ட குலத்தினரால் வணங்கப்பட்ட குலதெய்வங்களாக இருந்து காலப்போக்கில் அனைவரும் வணங்கும் தெய்வமாக மாறியிருக்கும்.

5.5.6. மரவழிபாடு

சங்ககால மக்கள் மரங்களை தெய்வமாகக் கருதி வழிபட்டனர். நீராடிய பின்பு ஈர ஆடைகளுடன் சென்று அரசமரம், ஆலமரம் போன்ற மரவகைகளை மூன்று சுற்று சுற்றி வந்து வழிபடுவர். ‘மாசில் மரம்’ என்ற மரத்தினுக்கு பலி பூசையிட்டு வழிபட்டதை ‘மாசில் மரத்த பலியுண்காக்கை’ எனும் நற்றிணைப் பாடலடியின் மூலம் அறியமுடிகிறது.

5.5.7. மாலை விளக்கு வழிபாடு

பெண்கள் மாலைப்பொழுதில் தங்களது உடலை தூய்மை செய்துகொண்டு நெற்றியில் திருநீரும், திலகமும் வைத்து வீட்டில் விளக்கேற்றி வழிபாடு செய்தனர். இம்முறையான வழிபாடு இன்றும் பெண்களிடையே காணப்படுகிறது.

“முரசு முதல் கொளீஇய மாலை விளக்கின்

வெண் கோடு இயம்ப”⁹⁵

என்று உறையூரில் அரசாண்ட வேண்மான் வெளியன் என்னும் தித்தனுடைய முரசு முதலியவற்றோடு வெளிய சங்கு ஒலியா நிற்பது போன்று சிறிய பனியூட்டாக வரிசையாக விளக்குகள் ஏற்றப்பட்டன என்ற நற்றிணைப் பாடல் இதனை எடுத்துரைக்கிறது.

மாலைப் பொழுதில் எழும் வளர்பிறையில் மூன்றாம் பிறையை தொழுதல் இன்றும் வழக்கமாக உள்ளது. அதிலும் வியாழக்கிழமைகளில் வரும் மூன்றாம் பிறையை தொழுதல் மிகவும் சிறப்பானதாகக் கருதப்படுகிறது.

5.5.8. கடல்தெய்வ வழிபாடு

சங்ககால நெய்தல் நில மக்கள் (பரதவர்) கடலைத் தெய்வமாக வழிபடும் பழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தனர். இன்றும் மீனவர்கள் கடலை தெய்வமாகக் கருதி வழிபடுகின்றனர். காற்றையும் வழிபட்டனர். புயல்வீசிக்

கடல் கலங்கிப் பொங்கி சீறியெழும்போது காற்றுக் கடவுளை ‘காத்தவராயா’ என்று கைகூப்பி வணங்கி தங்களைக் காத்துக்கொள்ளுமாறு வேண்டினர். இதனை,

“..... ஓங்குதிரை
முந்நீர் மீமிசைப்பலர் தொழத்தோன்றி
ஏழுற விளங்கிய சுடர்”⁹⁶

என்று நற்றிணைப் பாடலடியின் மூலம் அறியமுடிகிறது.

தொகுப்புரை

- ✎ மனிதன் மதிக்கப்பட வேண்டும் என்பதனை உலகிற்கு உணர்த்தியவர்கள் சங்ககால தமிழர்கள். அவர்களின் உயரிய சிந்தனைகளைத் தன்னகத்தே கொண்டு சங்க இலக்கியங்கள் ஓங்கி உயர்ந்து நிற்கின்றன.
- ✎ சங்க இலக்கியங்கள் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வாழ்ந்த மக்களின் வாழ்க்கைச் சிறப்பினையும் பழக்க வழக்கங்களையும் சிறப்பாக எடுத்துக்காட்டும் செம்மொழி இலக்கியங்களாகும்.
- ✎ சங்ககால மக்களின் சமுதாயம் எவ்வாறு இருந்தது என்பதைப் பற்றியும், சமுதாயத் தலைவர்கள் எப்படி வாழ்ந்தனர் என்பதைப் பற்றியும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.
- ✎ பண்டையத் தமிழர்கள் நில அடிப்படையில் பிரிந்து வாழ்ந்தாலும், தங்கள் நில மக்கள்தான் உயர்ந்தவர்கள். பிற நிலத்தவர்கள் தாழ்ந்தவர்கள் என்ற வேறுபாடு கருதாமல் எல்லோரும் சமம் என்று மதித்து வாழ்ந்துள்ளனர்.
- ✎ இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்க்கையை மேற்கொண்டனர். அதன் காரணமாக இயற்கையாக பிரிந்த நிலத்தின் அடிப்படையில் தங்கள் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்டனர்.

- ✎ இல்லற வாழ்வின் மேன்மையானது விருந்தோம்பல் என்னும் பண்பின் மூலம் சிறப்புறுவதைப் பற்றி பலபாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன.
- ✎ சங்ககாலக் குடும்பங்களில் சிறந்த அறமாகப் போற்றி வளர்த்த விருந்தோம்பல் பண்புதான் பிற்காலத்தில் ‘பகுத்துண்டு பல்லுயிரோம்பல்’ என்ற கொள்கைக்கு அடிப்படையானது.
- ✎ சங்ககால மக்களிடையே சிறப்பு பெற்று விளங்கிய நம்பிக்கைகளும், பழக்க வழக்கங்களும் இன்றைய காலகட்டத்திலும் நிலவிவரும் போக்கினை உணரமுடிகிறது.
- ✎ பண்டையத் தமிழர்கள் நிமித்தத்தின் மீது நம்பிக்கை கொண்டு விளங்கினர். காக்கை கரைதலும் பெண் இடதுக்கண் துடித்தலும், பெண் கைவளை விம்முதலும் நன்னிமித்தம் என்று எண்ணினர். இன்றும் காக்கையானது கரைந்தால் இல்லத்திற்கு விருந்தினர் வருவார்கள் என்னும் நம்பிக்கையானது மக்களிடையே காணப்படுகிறது.
- ✎ ‘யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்’ என்ற உலகளாவிய மனித நேயத்தினையும் ஆன்ம நேயத்தினையும் எடுத்துரைக்கின்றனர்.
- ✎ உழவுத்தொழில், நெசவுத்தொழில், தச்சத் தொழில் கைவினைப் பொருள்கள் செய்தல், கலைத்தொழில் போன்ற தொழில்களை மேற்கொண்ட மக்கள் நாட்டின் வருவாயினை பெருக்கி தாங்களும் வளமுடன் வாழ்ந்தனர்.
- ✎ இயற்கையைக் கடவுளாகக்கொண்டு வாழத்தொடங்கி மனிதன் நாளடைவில் அதற்கு உருவம் கொடுத்து பூசை, விழாக்கள் போன்றவற்றை நிகழ்த்தி வந்தனர்.

சான்றெண் விளக்கம்

1. அகநானூறு, பா.291.
2. வே. முத்துலக்குமி, பண்பாட்டுச் சிந்தனைகள், ப.49.
3. கலித்தொகை, பா.114.
4. ஐங்குறுநூறு, பா.1.
5. பெரும்பாணாற்றுப்படை, அடி.253.
6. வே. முத்துலக்குமி, மு.நா., ப.57.
7. மதுரைக்காஞ்சி, அடி.728.
8. கலித்தொகை, பா.6.
9. நுலெலஉடழயியநனயை டீசவைவயனெய ஏழடரஅந - 9இ ஃ.54.
10. அ. தட்சணாமூர்த்தி, சமூகவியல் அடிப்படைக் கோட்பாடுகள், ப.99.
11. திருக்குறள், குறள்.45.
12. குறுந்தொகை, பா.181.
13. மேலது., பா.32.
14. மேலது., பா.57.
15. நற்றிணை, பா.237.
16. குறுந்தொகை, பா.280.
17. திருக்குறள், குறள்.1160.
18. கலித்தொகை, பா.137.
19. குறுந்தொகை, பா.3.
20. நற்றிணை, பா.203.
21. குறுந்தொகை, பா.167.
22. கலித்தொகை, பா.9.
23. திருக்குறள், குறள்.55.
24. குறுந்தொகை, பா.2.
25. நற்றிணை, பா.370.
26. குறுந்தொகை, பா.123.

27. மேலது., பா.118.
28. திருக்குறள், கு.எ.81.
29. நற்றிணை, பா.142.
30. மேலது., பா.120.
31. மேலது., பா.280.
32. கலித்தொகை, பா.8.
33. நற்றிணை, பா.120.
34. குறுந்தொகை, பா.118.
35. திருக்குறள், குறள்.86.
36. தொல்காப்பியம், நூ.36.
37. குறுந்தொகை, பா.71.
38. மேலது., பா.161.
39. கலித்தொகை, பா.20.
40. தேவநேயப்பாவாணர், பண்டைய தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும், ப.107.
41. நற்றிணை, பா.397.
42. குறுந்தொகை, பா.40.
43. நற்றிணை, பா.24.
44. குறுந்தொகை, பா.18.
45. சாமி. சிதம்பரனார், தமிழர் வாழ்வும் பண்பாடும், ப.113.
46. மேலது., ப.14.
47. குறுந்தொகை, பா.135.
48. நற்றிணை, பா.24.
49. கலித்தொகை, பா.141.
50. நற்றிணை, பா.146.
51. மேலது., பா.220.
52. கலித்தொகை, பா.138.
53. தொல்காப்பியம், நூ.53.

54. கலித்தொகை, பா.101.
55. நற்றிணை, பா.396.
56. கலித்தொகை, பா.83.
57. குறுந்தொகை, பா.41.
58. நற்றிணை, பா.220.
59. மேலது., பா.50.
60. கலித்தொகை, பா.27.
61. மேலது., பா.35.
62. மேலது., பா.36.
63. திருக்குறள், குறள்.23.
64. பட்டினப்பாலை, அடி.1.
65. சிலப்பதிகாரம், பா.அடி.9.
66. நற்றிணை, பா.88.
67. தொல்காப்பியம், நூ.1081.
68. புறநானூறு, பா.124.
69. நற்றிணை, பா.88.
70. மேலது., பா.8.
71. கலித்தொகை, பா.66.
72. நற்றிணை, பா.288.
73. தொல்காப்பியம், நூ.392.
74. குறுந்தொகை, பா.105.
75. நற்றிணை, பா.311.
76. மேலது., பா.44.
77. கலித்தொகை, பா.108.
78. நற்றிணை, பா.350.
79. மேலது., பா.247.
80. மேலது., பா.353.

81. கலித்தொகை, பா.72.
82. நற்றிணை, பா.13.
83. குறுந்தொகை, பா.155.
84. கலித்தொகை, பா.81.
85. குறுந்தொகை, பா.304.
86. நற்றிணை, பா.311.
87. குறுந்தொகை, பா.61.
88. புறநானூறு, பா.87.
89. நற்றிணை, பா.165.
90. குறுந்தொகை, பா.105.
91. தொல்காப்பியம், நூ.9.
92. பரிபாடல், பா.65.
93. கலித்தொகை, பா.103.
94. பரிபாடல், பா.50.
95. நற்றிணை, பா.58.
96. மேலது., பா.283.

முடிவுரை

முடிவுரை

- ✎ சங்க இலக்கியங்கள் மனித வாழ்வினை எடுத்துக்காட்டும் பெட்டகமாகத் திகழ்கின்றன. வாழ்வியல் சிந்தனைகள் என்பது பழங்காலச் சமூகத்தின் அடிப்படையில் தோன்றியவை ஆகும். காதலும் வீரமும் மட்டுமே வாழ்க்கைக் கூறுகளாக விளங்கிய காலம் சங்ககாலம் ஆகும்.
- ✎ சமுதாயத்தில் ஒவ்வொருவரும் செய்யவேண்டியக் கடமைகளைப் பற்றிய தெளிவான வரையறையினை நமக்கு அறிவிக்கின்ற ஒரு ஆசானாகவும் சங்க இலக்கியங்கள் விளங்குகின்றன.
- ✎ தாயின் கடமை, தந்தையின் கடமை, வேந்தனின் கடமை, கொல்லனின் கடமை, இளைஞனின் கடமை என்று பல்வேறு பிரிவினருக்கும் உள்ள கடமைகளைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது. இக்கடமைகள் அனைத்தையும் மக்கள் ஒருவரோடு ஒருவர் முறையான உறவினைக் கொண்டு நிறைவேற்றுவதன் மூலம்தான் அவர்களின் வாழ்வினை செம்மைப் படுத்த முடியும் என்பதை இந்த ஆய்வானது மெய்ப்பித்துள்ளது.
- ✎ வாழ்வியல் சிந்தனைகளுள் முதலாவதாக அமைவது பிறருக்கு நன்மை செய்யாவிட்டாலும் தீமை செய்யாமல் இருப்பதே சிறந்த அறமாகும்.
- ✎ சமுதாயத்தின் அங்கமாக விளங்குகின்ற ஒவ்வொரு தனிமனிதனும் கடைப்பிடிக்கவேண்டிய அறங்களையும் சங்க இலக்கியங்கள் தொகுத்து உரைக்கின்றன. அவை அறிவுரைகளாக உலகுக்கு வழங்கப்பட்டவை ஆகும்.
- * இல்லற வாழ்வில் இயற்றவேண்டிய அறமாவது வறியவர்களுக்கு உதவி செய்தல்.
- * மக்கள் பண்பு என்பது உலக ஒழுக்கத்தை அறிந்து தாமும் அதன்வழி நடத்தல்.

- * தன்னைச் சேர்ந்தவரை பிரியாமல் காத்தல்.
- * உறவுகளோடு சுற்றஞ்சூழ வாழ்வதே உண்மையான அன்பு நெறியாகப் போற்றுதல்.
- * முறை என்று சொல்லப்படுவது எவர் ஒருவர் தவறு செய்தாலும், அவர் தமக்கு வேண்டியவர். வேண்டாதவர் என்ற ஏற்றத்தாழ்வு கருதாமல் சமமான தண்டனை வழங்குவது ஆகும்.
- * பகைவரை வெல்லும் காலம் வரும் வரை பொறுமையாகக் காத்திருக்க வேண்டும்.

மேற்குறிப்பிட்ட அனைத்தும் தனிமனிதனாலும் சமுதாயத்தாலும் போற்றப்படக் கூடிய அறநெறிகள் ஆகும்.

✎ உணர்வுகளின் உயர்வாகவும், உலகத்தின் உயிர்நாடியாகவும் இருப்பவை உறவுமுறைகள்தான். இந்த உறவுமுறைகளானது இல்லாமல் போயிருந்தால் மனித சமுதாயமானது உலகத்தை ஆளும் தனித்தன்மை பெற்றிருக்க முடியாது என்பதை இந்த ஆய்வானது எடுத்துரைத்துள்ளது.

✎ சங்க இலக்கியங்களில் உறவுகள் காட்டும் வாழ்வியல் சிந்தனைகள் என்ற இந்த ஆய்வின் மூலம் உறவுகள் என்பவை போற்றப்படக் கூடியவை என்பதையும், மனித குலமானது பின்பற்ற வேண்டிய ஒரு உயர்வான ஒழுக்கமுறைகள் பற்றியுமான செய்திகளை தொகுத்துக் காட்டுவதாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

✎ உறவுகளின் பொருண்மை எனும் முதல் இயலில் மனிதன் உருவாகி நாகரீகம் தோன்றி வாழத் தொடங்கிய காலத்தில் அவனுக்கென்று சில கட்டுப்பாடுகள் உருவாகியிருக்கிறது. அவை முதலில் உறவுகள் பற்றிதான் தோன்றியிருக்கின்றது. அத்தகைய உறவுமுறைகள் பற்றியும், உறவு என்ற சொல்லுக்கான விளக்கங்கள் குறித்தும், உறவுமுறைச் சொற்கள் குறித்தும்,

இந்த உறவுகளுக்கிடையேயான சிக்கல்கள், தீர்வுகள் பற்றியும் இந்த ஆய்வானது கண்டு உரைத்துள்ளது.

✎ அகவாழ்வில் பழங்காலத்தில் இருந்தது போன்ற காதல் உறவு, திருமண உறவு, பாசஉறவு, தகாத உறவு, அயலவர் உறவுகள் போன்றவை இக்காலத்தும் இருக்கின்றது. அவை எக்காலத்தும் மாற்றமுடியாது என்பதையும், களவில் வந்த காதல் மணமும் பெற்றோர்களால் கொடுக்கக்கொள்ளும் திருமணமும் நடந்ததை அறியமுடிகிறது. இந்த முறையானது இன்றையக் கலக்கட்டத்திலும் காணப்படுவதன் மூலம் இந்த உறவுமுறைகளால் ஏற்படும் வாழ்வியல் சிந்தனைகளாவது மனித உணர்வுகளின் அடிப்படையில் ஒன்றோடு ஒன்று கலந்து உள்ள திறத்தை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

✎ புறவாழ்வில் உறவுகள் நடப்பின் மூலம் ஏற்படுகின்ற உறவுகள், மேம்படும் திறத்தையும், நட்புக்காக எதையும் செய்யத் துணியும் தன்மையையும், பிறரையும் தன்னைப்போல் கருதும் பண்பும், பலவர்கள் மக்களையும், மன்னனையும், நல்வழிப்படுத்திய திறமும் பற்றி இந்த ஆய்வில் கண்டறியப்பட்டுள்ளது.

✎ போர் பற்றிய சிந்தனைகளாக, மனிதன் இயற்கையோடும், பிற உயிரினங்களோடும், தன் இனத்தாருடனும் போர் செய்த செய்திகளைப் பற்றி தொகுத்து அளிப்பதாக உள்ளது. அக்கால தனிமனிதனும், சமூகமும் வீரத்தையே அடிப்படையாகக் கொண்டு தங்கள் வாழ்வினை நிலைப்படுத்தியுள்ளனர். ஆடவர்கள் தம் நாட்டுக்காகப் போரிட்டு மடிவதையே பெரும்பேராகக் கொண்டிருந்தனர்.

✎ சங்ககால மக்கள் ஆநிறைகளை பெருஞ்செல்வமாகக் கருதினர். அவற்றைப் பகைவர்கள் கொள்ளையிட்டுச் செல்வதும் பிறகு உரியவர்கள் ஆநிறைகளை மீட்பதுமென தொடர் நிகழ்வுகளாக போருக்கான அடிப்படையானது தோன்றியுள்ளது.

- ✎ சங்ககாலத் தமிழகம் அளவற்ற பெருவளம் பொருந்திய நாடாக இருந்தது. தமிழகத்தில் களப்பிறர் உட்பட படையெடுத்து வந்த அயல்நாட்டினர் அனைவரும் தமிழகத்தின் செல்வங்களைக் கொள்ளை யடித்துச் செல்வதையே குறிக்கோளாகக் கொண்டிருந்தனர்.
- ✎ சங்க இலக்கியங்கள் வீரத்தை முதன்மைப்படுத்தியப் பாங்கினைப் பற்றிய செய்திகளை இந்த ஆய்வானது வெளிப்படுத்தியுள்ளது.
- ✎ வாழ்வியல் சிந்தனைகள் என்னும் தலைப்பிலான இயலில், மனித வாழ்வுக்குப் பெருந்துணைபுரியும் நற்சிந்தனைகள் பற்றியச் செய்திகளின் தொகுப்பாக அமையவுள்ளது. ஒரு மனிதன் எப்படியும் வாழலாம் என்று எண்ணாது இப்படித்தான் வாழ வேண்டும் என்று வரையறைகளை வகுத்துக் கொண்டு வாழ்வானாயின் அது அவனை மட்டுமல்லாது அவனைச் சூழ்ந்துள்ள உறவுமுறைகளையும் சமூகத்தையும் பண்படுத்தும்.
- ✎ காலந்தோறும் மக்களை உயர் நெறியில் வழிநடத்தும் வலிமைமிக்க கருவிகளாக இலக்கியங்கள் விளங்குகின்றன. சங்க இலக்கியங்களில் காணலாகும் காதல், விருந்தோம்பல், கற்பு நெறிகள் போன்றவை என்றென்றும் போற்றக்கூடிய தன்மைப் பெற்றதையும், பண்டையத் தமிழரின் மடலேறுதல், விழாக்கள், உடன்மாய்தல், ஊழ்வினை, புலிப்பல் தாலி அணிதல், விரிச்சிக்கேட்டல், பிறை தொழுதல், இறை சிந்தனைகள் போன்ற நம்பிக்கைக் கூறுகள் பற்றியுமான செய்திகளை தொகுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது.
- ✎ சங்கத் தமிழர்களின் தொழில்களான பயிர்த்தொழில், நெசவுத்தொழில் போன்ற தொழில்கள் பற்றியும், அணிந்திருந்த அணிகலன்கள் குறித்தும், வழிபாட்டு முறைகளைப் பற்றியுமான தகவல்கள் எடுத்துரைக்கப் பட்டுள்ளன.

- ✎ சங்க இலக்கிய உறவுகள் காட்டும் வாழ்வியல் சிந்தனைகள் எனும் இந்த ஆய்வானது உறவுமுறைகளைப் பற்றி அறிவதோடு அது காலங் காலமாக பின்பற்றப்பட்டு வரும் பாங்கினையும் எடுத்து இயம்புவதாக உள்ளது. உறவுமுறைகளின் வழியாக உலகம் தொடர்புகொண்டு பரிமாற்றம் நிகழ்வதோடு நன்மதிப்பையும் பெறச்செய்கிறது.
- ✎ மனித சமுதாயமானது மாண்பு பெற்றதும், உலகினை ஆளும் திறமைப் பெற்றதுமாக இருப்பதற்கு அடிப்படைக் காரணம் உறவுமுறைகளின் ஒப்பற்ற வாழ்வியல் சிந்தனைகள் ஆகும்.
- ✎ அத்தகு சிறப்பினையும், உயர்வினையும் பெற்ற உறவுகள்காட்டும் வாழ்வியல் சிந்தனைகளை கடைப்பிடித்துப் போற்றுவதும், பாதுகாப்பதும் ஒவ்வொருவரின் கடமையும், உரிமையுமாகும் என்பதை இந்த ஆய்வு எடுத்துரைக்கிறது.

துணைநூற் பட்டியல்

துணைநூற் பட்டியல்

முதன்மை ஆதாரங்கள்

1. சோமசுந்தரனார், பொ.வே., (உ.ஆ), - நற்றிணை மூலமும் உரையும்,
கழக வெளியீடு,
சென்னை,
பதிப்பு - 1964.
2., - குறுந்தொகை மூலமும் உரையும்,
கழக வெளியீடு,
சென்னை,
பதிப்பு - 1965.
3., - ஐங்குறுநூறு மூலமும் உரையும்,
கழக வெளியீடு,
சென்னை,
பதிப்பு - 1966.
4., - பதிற்றுப்பத்து மூலமும் உரையும்,
கழக வெளியீடு,
சென்னை,
பதிப்பு - 1947.
5., - பரிபாடல் மூலமும் உரையும்,
கழக வெளியீடு,
சென்னை,
பதிப்பு - 1969.
6., - கலித்தொகை மூலமும் உரையும்,
கழக வெளியீடு,
சென்னை,
பதிப்பு - 1970.
7., - அகநானூறு மூலமும் உரையும்,
கழக வெளியீடு,
சென்னை,
பதிப்பு - 1970.
8., - புறநானூறு மூலமும் உரையும்,
கழக வெளியீடு,
சென்னை,
பதிப்பு - 1972.

துணைமை ஆதாரங்கள்

1. அகத்தியலிங்கம், ச., - சங்க இலக்கியங்கள் செவ்வியல்
-இலக்கியங்களே
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை - 24,
முதற் பதிப்பு - 1995.
2. அப்பாதுரை, கா., - தென்னாட்டுப் போர்க்களங்கள்,
பூம்புகார் பதிப்பகம்,
சென்னை - 12,
முதற் பதிப்பு - 1992.
3. அரங்க சுப்பையா, - இலக்கியத் திறனாய்வு இசங்கள்
-கொள்கைகள்,
பாவை பதிப்பகம்,
சென்னை,
ஆறாம் பதிப்பு - 1995.
4. அருணாச்சலம், மு., - புறநானூறும் தமிழர் பண்பாடும்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை - 11,
பதிப்பு - 1986.
5. அருணாச்சலம் பிள்ளை, அ., - தமிழர் வீர விளையாட்டு,
கழக வெளியீடு,
சென்னை,
முதற்பதிப்பு - 1999.
6. அறவாணன், க.ப., - அற்றைநாட் காதலும் வீரமும்,
மெய்யப்பன் பதிப்பகம்,
சென்னை,
பதிப்பு - 1997.
7. ஆலிஸ், அ., (உ.ஆ), - பதிற்றுப்பத்து,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை - 11,
பதிப்பு - 2006.

8. ஆறுமுகம், கா.,
- சங்க இலக்கியத்தில் குடும்பம், உடைமை,
-அரசு,
பாவேந்தர் பதிப்பகம்,
அரியலூர்,
பதிப்பு - 2006.
9. இராசகோபாலன்,
- இலக்கிய விருந்து,
ஒளிப்பதிப்பகம்,
சென்னை,
பதிப்பு - 2003.
10. இராசமாணிக்கனார், மா.,
- தமிழக வரலாறும் பண்பாடும்,
சாரதா பதிப்பகம்,
சென்னை,
இரண்டாம் பதிப்பு - 2010.
11. இராசரத்தினம், கு.,
- சங்க இலக்கியத்தில் பொதுமக்கள்,
சுகன் பதிப்பகம்,
திருச்சிராப்பள்ளி - 1,
பதிப்பு - 1992.
12. இராமநாதன், கரு.,
- சங்ககாலத் தமிழர் வாழ்வு,
முத்தையா செட்டியார் பதிப்பகம்,
சென்னை,
பதிப்பு - 2001.
13. இராமலிங்கம், என்.கே.,
- சங்க இலக்கியத்தில் முவேந்தர்,
பாரி புத்தக நிலையம்,
சென்னை,
இரண்டாம் பதிப்பு - 2004.
14. இராசேந்திரன், சி.மொ.,
- பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் கையறுநிலை,
பாரதி ரோஜா பதிப்பகம்,
மதுரை,
முதற்பதிப்பு - 2007.
15. இளம்பூரணர், (உ.ஆ.),
- தொல்காப்பியம்
கழக வெளியீடு,
சென்னை,
பதிப்பு - 1996.

16. இளங்குமரன், இரா., - தமிழர் வாழ்வியல் இலக்கணம், அமிழ்தம் பதிப்பகம், சென்னை, பதிப்பு - 1995.
17. இறையரசன், பா., - தமிழர் நாகரீக வரலாறு, பூம்புகார் பதிப்பகம், சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு - 2008.
18. கதிர்மகாதேவன், - பழந்தமிழர் வீரப்பண்பாடு, இலட்சுமி வெளியீடு, மதுரை, முதற்பதிப்பு - 1988.
19. கதிர்முருகு, (உ.ஆ.), - பத்துப்பாட்டு மூலமும் உரையும், சாரதா பதிப்பகம், சென்னை, முதற்பதிப்பு - 1998.
20. கந்தசாமி, சோ.ந., - திருக்குறள் கூறும் உறுதிப்பொருள்கள், மணிவாசகர் பதிப்பகம், சிதம்பரம், மூன்றாம் பதிப்பு - 1999.
21. காந்தி, க., - தமிழரின் பழக்கவழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், தரமணி, சென்னை, முதற்பதிப்பு - 2002.
22. கைலாசபதி, க., - பண்டையத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும், பாரி நிலையம், சென்னை, நான்காம் பதிப்பு - 2001.
23. சக்திவேல், சு., - தமிழ் மொழி வரலாறு, மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை, நான்காம் பதிப்பு - 1998.

24. சசிவல்லி, வி.சி., - பண்டைய தமிழர் தொழில்கள், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், தரமணி, சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு - 2005.
25. சண்முகம்பிள்ளை, மு., - சங்கத் தமிழர் வாழ்வியல், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், தரமணி, சென்னை, முதற் பதிப்பு - 2002.
26. சண்முகம், இராம., - சங்க இலக்கியங்களில் வரைவு கடாதலும் -அறத்தொடு நின்றலும், சரவணா பதிப்பகம், மதுரை, பதிப்பு - 2009.
27. சதாசிவபண்டாரத்தார், டி.வி., - பாண்டியர் வரலாறு, மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை, 7ஆம் பதிப்பு - 2001.
28. சாமிநாதையர், உ.வே., (உ.ஆ) - புறநானூறு, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், பதிப்பு - 1986.
29. சாமி, பி.எல்., - சங்க இலக்கியங்களில் விந்தைப் பூச்சி, சேகர் பதிப்பகம், சென்னை - 21, முதற் பதிப்பு - 2000.
30. சாரங்கபாணி, - புறநானூற்றுப் பிழிவு, தில்லை தமிழ் மன்றம், சிதம்பரம், முதற் பதிப்பு - 1987.
31. சிதம்பரனார், சாமி., - மக்கள் வாழ்வும் ஒழுக்கமும், நாம் தமிழர் பதிப்பகம், சென்னை, 2ஆம் பதிப்பு - 1996.

32., - தமிழர் வாழ்வும் வளர்ச்சியும்,
நாம் தமிழர் பதிப்பகம்,
சென்னை,
2ஆம் பதிப்பு - 1996.
33., - தமிழர் வாழ்வும் பண்பாடும்,
நாம் தமிழர் பதிப்பகம்,
சென்னை,
2ஆம் பதிப்பு - 1996.
34. சுந்தரமூர்த்தி, ப., - சங்க இலக்கியத்தில் சமய நோக்கு,
சைவ சித்தாந்த ஆராய்ச்சி நிறுவனம்,
மயிலாடுதுறை,
பதிப்பு - 2001.
35. சுப்ரமணியன், ந., - சங்ககால வாழ்வியல்,
என்.சி.பி.எச். வெளியீடு,
சென்னை,
முதற் பதிப்பு - 2008.
36. சேதுப்பிள்ளை, ரா.பி., - தமிழர் வீரம்,
கபீர் பிரிண்டிங் ஒர்க்ஸ்,
சென்னை,
பதிப்பு - 1978.
37. சேனாவரையனார், (உ.ஆ.), - தொல்காப்பியம் - சொல்,
சாரதா பதிப்பகம்,
சென்னை,
பதிப்பு - 2003.
38. சொக்கலிங்கம், தே., - கம்பன் புறத்திணை,
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்,
காரைக்குடி,
பதிப்பு - 2000.
39. தட்சிணாமூர்த்தி, அ., - தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும்,
வெற்றிச் செல்வி வெளியீடு,
தஞ்சாவூர்,
பதிப்பு - 1999.

40. தண்டபாணி, தி., - புறப்பொருள் காட்சிகள்,
நான்மணிப் பதிப்பகம்,
சென்னை,
பதிப்பு - 1998.
41. தண்டாயுதம், இரா., - சங்க இலக்கியம்,
மலாய் பல்கலைக்கழகம்,
தமிழ்ப் புத்தகாலயம்,
சென்னை,
பதிப்பு - 1996.
42. தமிழண்ணல், - பரிசில் வாழ்க்கை,
மீனாட்சி புத்தக நிலையம்,
மதுரை,
பதிப்பு - 1992.
43., - சங்க மரபு,
மீனாட்சி புத்தக நிலையம்,
மதுரை,
பதிப்பு - 1990.
44., - குறுந்தொகை அரும்புகள்,
மீனாட்சி புத்தக நிலையம்,
மதுரை,
பதிப்பு - 1988.
45. திருஞானசம்பந்தம், ச., (உ.ஆ), - புறப்பொருள் வெண்பாமாலை,
கதிர் பதிப்பகம்,
திருவையாறு,
பதிப்பு - 2008.
46., - அகப்பொருள் விளக்கம்,
கதிர் பதிப்பகம்,
திருவையாறு,
பதிப்பு - 2010.
47. திருகூடசுந்தரம், பொ., - சங்ககால வீரம்,
ஸ்ரீ பாபுஜி பதிப்பகம்,
சென்னை,
பதிப்பு - 2007.

48. திலகவதி, க., - சங்ககால மகளிர் வாழ்வியல், இறையருள் பதிப்பகம், திருச்சிராப்பள்ளி, பதிப்பு - 1987.
49. துரைசாமிப்பிள்ளை, ஓளவை சு., (உ.ஆ) - புறநானூறு மூலமும் உரையும், கழக வெளியீடு, சென்னை - 17, பதிப்பு - 2008.
50. தேவநேயப்பாவாணர், ஞா., - பண்டையத்தமிழர் நாகரீகமும் பண்பாடும், யாழ் பதிப்பகம், சென்னை, முதற்பதிப்பு - 1990.
51. தேவராசன், கோ., - சங்ககாலத் தமிழர் வரலாறு, அமிழ்தம் பதிப்பகம், சென்னை, பதிப்பு - 2011.
52. நக்கீரனார், (உ.ஆ), - இறையனார் அகப்பொருள், கழக வெளியீடு, சென்னை - 17, பதிப்பு - 1979.
53. நச்சினார்க்கினியர், (உ.ஆ), - தொல்காப்பியம், கழக வெளியீடு, சென்னை - 17, பதிப்பு - 1982.
54. நமச்சிவாயம், சே., - தமிழர் உணவு, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், தரமணி, சென்னை, முதற்பதிப்பு - 2001.
55. பழனிவேலு, கே., - தமிழர்தம் குடிப்பழக்கம், பாரி புத்தக நிலையம், சென்னை, பதிப்பு - 2010.

56. பழனிச்சாமி, செ., - புறநானூற்றில் பழந்தமிழர் பண்பாடு, வாணி பதிப்பகம், கோவை. பதிப்பு - 2000.
57. பரிமேலழகர், (உ.ஆ), - திருக்குறள், பாரதி நிலையம், சென்னை, முதற்பதிப்பு - 1999.
58. பாலசுந்தரம் பிள்ளை, தி.சு., - பண்டையத் தமிழர் பொருளியல் வாழ்க்கை, கழக வெளியீடு, சென்னை, முதற்பதிப்பு - 2002.
59. பாலசுப்பிரமணியன், கு.வே., - சங்க இலக்கியக் கொள்கை, மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை, முதற்பதிப்பு - 1996.
60. பாலசுப்பிரமணியன், சி., - சங்ககால மகளிர், பாரி நிலையம், சென்னை, பதிப்பு - 1987.
61. பாக்கியமேரி, - வகைமை நோக்கில் இலக்கிய வரலாறு, நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை - 17, பதிப்பு - 2012.
62. பாஸ்கரதாஸ், கோ., - அகப்பொருள் பாடல்களில் தோழி, கிருஷ்ணா பதிப்பகம், கோவை, முதற்பதிப்பு - 2009.
63. பிள்ளை, கே.கே., - தமிழக வரலாறு மக்களும் பண்பாடும், தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம், சென்னை, முதற்பதிப்பு - 1998.

64. பிருந்தா, ஸ்ரீ., - சங்க இலக்கியத்தில் தாய், வலம்புரி பதிப்பகம், திருச்சிராப்பள்ளி, முதற்பதிப்பு - 2006.
65. மகாதேவன், கதிர்., - பழந்தமிழர் வீரப்பண்பாடு, இலட்சுமி வெளியீடு, மதுரை, முதற்பதிப்பு - 2001.
66. மாதையன், பெ., - சங்ககால இனக்குழு சமுதாயம், பாவைப் பதிப்பகம், சென்னை, பதிப்பு - 2009.
67. மாணிக்கனார், வ.சுப., - தமிழ்க் காதல், சாரதா பதிப்பகம், பதிப்பு - 2002.
68. முத்துலெக்குமி, வே., - பண்டைய தமிழ் இலக்கியங்களில் -அறநெறிகள், அனிதா பதிப்பகம், திருச்சிராப்பள்ளி, முதற்பதிப்பு - 2010.
69. வரதராசன், மு., - புலவர் கண்ணீர், பாரி நிலையம், சென்னை, பதிப்பு - 1988.
70. வளன் அரசு, - திருக்குறள் விளக்கம், சூர்யா பதிப்பகம், திருநெல்வேலி, பதிப்பு - 2003.
71. வள்ளியம்மாள், ந., - தமிழ் இலக்கியத்தில் அகப்பொருள் -கொள்கைகள், சாரதா பதிப்பகம், சென்னை, பதிப்பு - 2000.

72. வித்யானந்தன், சு., - தமிழர் சாஃபு,
பாரி நிலையம், சென்னை,
பதிப்பு - 1996.
73. வேங்கடசாமி, மயிலை சீனி., - சேர, சோழ, பாண்டியர்,
வ.உ.சி. நூலகம்,
சென்னை, பதிப்பு - 2001.
74. வையாபுரிப்பிள்ளை, எஸ்., - தமிழர் பண்பாடு,
தமிழ்ப் புத்தகாலயம்,
சென்னை,
முதற்பதிப்பு - 1972.
75. ஜகநாதன், கி.வா., - அறப்போர்,
அமுதா நிலையம்,
சென்னை,
முதற்பதிப்பு - 2000.
76., - வீரர் உலகம்,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை,
பதிப்பு - 1999.
77. ஜெகதீசன், ஆ., - சங்க இலக்கிய மதிப்பீடுகள்,
இராமையா பதிப்பகம்,
சென்னை,
முதற்பதிப்பு - 2011.
- கட்டுரைகள்**
78. இராசரத்தினம், கு., (ப.ஆ), - சங்க இலக்கியங்களில் வாழ்வியல்
-விழுமியங்கள்,
தேசியக்கருத்தரங்கு, ஆய்வுக்கோவை,
தமிழாய்வுத்துறை வெளியீடு,
தேசியக்கல்லூரி (தன்னாட்சி),
திருச்சிராப்பள்ளி.
79. முத்து, வி., - பஸ்துறை நோக்கில் தமிழ் இலக்கியம்,
(கலை, இலக்கிய ஆய்வுக்கட்டுரைகள்),
தமிழாய்வுத்துறை,
இராஜா நந்திவர்மன் கலை அறிவியல்
கல்லூரி, தெள்ளார்.

அகராதிகள்

80. தமிழ்ப் பேரகராதி,

- தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர்,
பதிப்பு - 1968.

81. சிதம்பரநாத செட்டியார்,

- கழகத் தமிழகராதி,
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை - 17.

ஆய்வேடுகள்

82. பொம்மி, இல.,

- சங்க இலக்கியங்களில் கற்புக் கோட்பாடு,
தமிழாய்வுத்துறை,
உமாமகேசுவரனார் கரந்தைக் கல்லூரி,
தஞ்சாவூர்,
ஆண்டு - 1994.

83. மாதவி, நா.,

- சங்கப் புலவர்களின் சாற்பு,
தருமபுரம் ஆதினம் கலைக் கல்லூரி,
தமிழாய்வுத்துறை, மயிலாடுதுறை,
ஆண்டு - 1993.

84. இலலிதா, ந.,

- புறநானூற்றில் வாழ்வியல் சிந்தனைகள்,
தமிழாய்வுத்துறை,
அ.து.ம. மகளிர்க் கல்லூரி (த),
நாகப்பட்டினம்.
ஆண்டு - 2012.

ஆங்கில நூல்கள்

85. Bowra, C.M.,

- Heroic Poetry
St. Martins Press, Macmillan,
New York, 1996.

86. Kailasapathy, K.,

- Tamil Heroic Poetry,
Oxford University Press,
London, 1968.

87. Vincent Smith, M.,

- The Early History of India,
Oxford University Press,
London, 1924.